

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΦΟΡΟΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΗΛΙΘΙΩΝ

Κωμωδία
σε τρεις πράξεις και
τέσσερις εικόνες

ΕΡΜΗΣ

ΝΙΚΟΣ ΤΣΙΦΟΡΟΣ

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΗΛΙΘΙΩΝ

Κωμωδία
σὲ τρεῖς πράξεις καὶ
τέσσερις εἰκόνες

ΕΡΜΗΣ
ΑΘΗΝΑ 1996

Τὸ πρῶτο ἀνέβασμα τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἔγινε τὸ καλοκαίρι τοῦ 1944, ἀπὸ τὸν θίασο Μαίρης Ἀρώνη-Δημήτρη Χόρν, στὸ θέατρο Ἀκροπόλ.

Γιὰ δεύτερη φορὰ παρουσιάστηκε τὸ 1955 ἀπὸ τὸν θίασο Τιτίκας Νικηφοράκη-Νίκου Χατζίσκου.

Τὸ κείμενο ποὺ δημοσιεύεται ἐδῶ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ὁ συγγραφέας εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ τὴν δεύτερη παρουσίαση.

Ἐκτὸς τοῦ Θεατρικοῦ Μουσεῖο μᾶς παραχωρήθηκε τὸ κείμενο τῆς πρώτης παρουσίας, καὶ εὐχαριστοῦμε θερμὰ καὶ ἀπὸ δῶ τὸν κ. Γ. Σιδέρη.

Ἡ παραβολὴ τῶν δύο κειμένων ἔδειξε πὼς δὲν ὑπάρχουν βασικὲς διαφορὲς ἀνάμεσα στὰ δύο κείμενα, ἀλλὰ λίγες φραστικὲς μόνον τροποποιήσεις.

ΣΚΗΝΙΚΟ Α'

"Ένα μακρύστενο δωμάτιο όχι πολύ καλά φωτισμένο. Θάλαγγε κανείς ότι βρίσκεται σε μιὰ φιλότιμη απομίμηση γκαλερί ενός πύργου. Στο βάθος ένα κασιλαμέντο γκριζοπράσινο με δυο κάντρα κορνιζαρισμένα σε κορνίζες άμπιρ και σε φυσικό μέγεθος μπουστου. "Ένα κάντρο νέου άνδρός κι ένα μιὰς κοπέλλας. Μπροστά και ανάμεσα στα δυο κάντρα ένα τραπεζάκι και δυο πολυθρόνες κι αυτές άμπιρ. "Όλη ή άτμόσφαιρα θυμίζει την τρίτη αυτοκρατορία. Στην άκρη, επάνω σε βάση ένα γκόνγκ.

Παίζουν σ' αυτό τὸ ταμπλώ:

"Ένας όνειροπόλος κύριος.

"Η "Αλίνα Πασκουάλε.

"Η Τζά-Μά-Φοϋ.

"Ο "Αντρέας Ντενιέ.

"Ο "Ονειροπόλος Κύριος: 45 χρόνια. Γκριζοί κρόταφοι, άσφογη εμφάνιση, ένας τζέντλεμαν μπιεν μί. Πολύς σαρκασμός στα χείλη, πολύ έξυπνάδα στα μάτια. "Όταν άνοίγει ή αϋλαία: "Η σκηνή μένει για δυο στιγμές κενή. "Υστερα τυπικά, άργά, γεμάτη άξιοπρέπεια μπαίνει ή Τζά-Μά-Φοϋ. Με άργες κινήσεις πηγαίνει να χτυπήσει άργά τρεις φορές τὸ γκόνγκ. "Υστερα σταυρώνει τὰ χέρια και περιμένει δίπλα στο γκόνγκ. Κυττάζει τὸ άπειρο. Δυο στιγμές.

‘Ο ‘Ονειροπόλος Κύριος, έρχεται με μπλαζέδικο βάνισμα από την πόρτα. Κυττάζει όλη την σκηνογραφία με ύφος ανθρώπου που τον έχει άγκαλιάσει ή άνια. Δέν βλέπει καθόλου προς τους θεατές. ‘Ατεινίζει τον Σιλβέστρο, στέκεται κοντά του και τον ρωτά χωρίς νά τον κυττάξη.

ΟΝ. ΚΥΡ. — Χτύπησες τό γκόνγκ, Τζά-Μά-Φού ;

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — Μπορώ νά όρκιστώ στό γελαστό Βούδα τής Μεγάλης Παγόδας ότι τά ταπεινά μου χέρια, χτυπήσανε πράγματι τό ήχηρότατο γκόνγκ σας.

ΟΝ. ΚΥΡ. — Αύτοι οί όξεΐς Κινέζικοι ήχοι ένοχλοΰνε πολύ τά άκουστικά τύμπανα των λεπτών ανθρώπων. Γιατί χτύπησες τό γκόνγκ;

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — ‘Η άφεντιά σας, που τά πνεύματα νά εύλογοΰνε τους προγόνους της, με διέταξε, όταν ή πλατεΐα γεμίση από τά ένοχλητικά αύτά ζωφια, που τό τιποτένιο αύτί τους θά κάνη νά λαλήση τό μελένιο στόμα της, νά χτυπήσω τό γκόνγκ.

ΟΝ. ΚΥΡ. — Μά βέβαια. ‘Εχεις δίκιο. Είναι κι όλας έννιά. (Κοιτά τό μπρασελέ του) ‘Η ώρα που οί υπάλληλοι κάνουνε περίπατο, οί μοδιστροΰλες ρομαντικά όνειρα και τά θέατρα εισπράξεις. Μπορείς νά πηγαΐνης, Τζά-Μά-Φού. Θ’ άπασχολήσω μόνος μου αύτους τους τζέντλεμεν.

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — ‘Η διαταγή τής άφεντιάς σας είναι δροσόλουστη σαν τά πραινά λουλούδια τής μυγδαλιάς. (Φεύγει).

ΟΝ. ΚΥΡ. — (Κάνει μιá βόλτα σά νά βρίσκεται σέ μεγάλη άμηχανία πώς ν’ άρχΐση. Στέκεται μπροστά στό ύποβολείο, κάνει με τους ώμους μιá κίνηση ζαμανφουτισμού και άπευθύνεται προς τους θεατάς).

Εΐμαι ένας όνειροπόλος. Τόν είκοστόν αΐώνα μιá τέτοια ιδιότης δέν είναι πιá σφάλμα, είναι έγκλημα... Τά μαλλιά μου είναι γκρίζα. Τά γκρίζα μαλλιά δίνουνε γοητεΐα στους άντρες. Οί γυναΐκες τά βάφουν. Σάν καλλιτεχνικός διευθυντής που σέβεται τό κοινό του, εΐμαι ύποχρεωμένος νά κάνω μιá μικρή δήλωση. Κυρίες και κύριοι, δέν πρόκειται νά δη-

τε παράσταση.

“Ω, μὴν ἐνοχλήσθε. Δὲν ἀρρώστησαν οἱ πρωταγωνισταί. Οἱ πρωταγωνισταὶ ἀρρωσταίνουν μόνον ὅταν δὲν ἔχουν καλοὺς ρόλους. Οὔτε τεχνικοὶ λόγοι ὑπάρχουν. Ἐνα θέατρο πού σέβεται τὸν ἑαυτό του δὲν λογαριάζει τοὺς τεχνικοὺς λόγους. Ἀπλοῦστατα δὲν πρὸκειται νὰ δῆτε παράσταση γιατί ἀπόψε θὰ παρακολουθήσετε ἕνα πείραμα. Εἶναι βέβαια θλιβερόν νὰ πληρώνη κανεὶς εἰσιτήριο γιὰ νὰ βλέπη ἕνα θέατρο νὰ μεταβάλλεται σὲ πειραματικὸ ἴνστιτούτο. Δυστυχῶς ὁ συγγραφεὺς μας, κυρίες καὶ κύριοι εἶναι ἕνας ἡλίθιος. Κι ἐπειδὴ ἡ ἡλιθιότης τὸν ἔχει κυριεύσει ὡς τὸ τελευταῖο του κῦτταρο, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ γράψῃ ἕνα ἔργο πού νὰ πραγματεύεται ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ θέμα. Τὴν ἀνθρώπινη ἡλιθιότητα. Ὑπάρχει, κυρίες καὶ κύριοι, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας μιὰ δύναμις τόσο ἰσχυρή, πού ἂν μποροῦσε νὰ τὴν συλλάβῃ κανεὶς καὶ νὰ τὴν ρευστοποιήσῃ, ὅπως γίνεται αἴφνης μὲ τὸν ἤλεκτρισμό, θὰ ἔστειλε σὲ πέντε μόλις δευτερόλεπτα ὀλόκληρο τὸ ἡλιακὸ σύστημα στὸν ἀστερισμὸ τοῦ Βέγα. Εἶναι καταπληκτικὸ, ἀλλὰ ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο. Ἡ δύναμη αὐτὴ πού δημιουργεῖ τὰ σκυλιὰ τοῦ καναπέ, τὰ φάρμακα γιὰ τὸν τριχοφάγο, τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς, τὰ κουνουπίδια, τὶς χάντρες, τὶς μοιραῖες γυναῖκες, εἶναι ἡ ἀνθρώπινη ἡλιθιότης. Αὐτὴ εἶναι ἡ βᾶσις τῆς θεωρίας μας. Ἀλλὰ μιὰ θεωρία γιὰ νὰ σταθῇ πρέπει ἐξὸν ἀπὸ τὴ βᾶσιν νὰ ἔχῃ καὶ ἐφαρμογή. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ πείραμά μου. Ἡ ἐπαλήθευση τῆς ἐφαρμογῆς. Κυρίες καὶ κύριοι, θὰ ἔχετε ἀκούσει χωρὶς ἀμφιβολία μιὰ λεξούλα μὲ ὀχτῶ γράμματα, μιὰ χαριτωμένη μικρὴ λεξούλα πού ἀπλᾶ, χωρὶς καθόλου ρομαντισμὸ, χωρὶς ἔξαρσιν, λέγεται «συμφέρον».

Ἐ, ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ λεξούλα εἶναι ἡ βᾶσις τῆς θεωρίας τῆς ἀνθρώπινης ἡλιθιότητος. Τὸ ἀλφάβητο πού μαθαίνουμε νὰ ψιθυρίζουμε ὅλοι μας ἀπὸ τὴν στιγμὴ πού θὰ ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας στὸν μυρωμένον αὐτὸν κόσμον, ὡς τὴ στιγμὴ πού θὰ τὰ κλείσουμε. Πάνω σ' αὐτὴ στηρίζεται τὸ κάθε τί. Οἱ ἡρώισμοί, οἱ ἰδεολογίες, οἱ ἀνωτερότητες, οἱ ἀρετές, τὰ σοβαρὰ συγγράμματα «περὶ ἀσβεστογενῶν πετρωμάτων», οἱ

Ρωμαῖοι πού ψιθυρίζουνε τίς φεγγαρόλουστες νύχτες λόγια λατρείας στό ρόζ αὐτάκι τῆς Ἰουλιέττας τους, ἡ βαμβακο-
 πυρίτις πού χάρισε στόν κόσμο τὸ Βραβεῖο Νομπέλ. (Ἄνα-
 στενάξει). "Ὁλα! Κυρίες καὶ κύριοι, δὲν θὰ σᾶς κουράσω
 περισσότερο μὲ τίς θεωρίες μου. Ἄς ἔλθουμε στὴν ἐφαρμο-
 γή. Μιὰ μικρὴ ἱστορία πού θὰ παρακολουθήσετε γιὰ νὰ
 βεβαιωθῆτε καὶ οἱ ἴδιοι γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δύναμη τῆς ἡλι-
 θιότητος. Καὶ πρῶτα πρῶτα ἡ ἀτμόσφαιρα (δείχνει μ' ἕναν
 τρόπο γενικὸ τὸ σκηνικὸ). Βρισκόμεθα, κυρίες καὶ κύριοι
 σ' ἐποχὴ σύγχρονη καὶ εἰρηνικὴ. Βρισκόμεθα ὅπως βλέπετε
 (δείχνει γύρω του) σὲ μιὰ αἶθουσα ἐπιπλωμένη σὲ στύλ ρο-
 κοκό. (Δείχνει τὸ τραπεζάκι) Ἐνα τραπεζάκι, δυὸ πολυ-
 θρόνες, πού μᾶς κάνουν νὰ νοσταλγοῦμε τὰ κρινολίνα τῆς
 μαντᾶμ Ντυμπαρρὺ καὶ δυὸ κάντρα. Στίς κορνίζες ὑπάρχει
 σκόνη ὑπάρχων σκαλισμάτα καὶ χρυσὴ μπογιὰ. Αὐτὲς οἱ
 κορνίζες φιλοξενοῦνε ἀπλούστατα δυὸ ἡλιθίους. Ναι, ναι!
 Κυρίες καὶ κύριοι, δυὸ ἡλιθίους. Εἶναι δυὸ περίφημα ὑπο-
 κείμενα πού θ' ἀποτελέσουνε τὰ ἰνδικὰ χοιρίδια πάνω στὰ
 ὀποῖα θὰ πειραματισθοῦμε. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς τοὺς
 παρουσιάσω. (Πηγαίνει πρὸς τὸ κάντρο τῆς Ἀλίντας).
 Ἡ κυρία Ἀλίντα Πασκουάλε, εἶναι ἀπὸ τὴ Σεβίλλη, μιὰ
 βέρα Ἀνταλουζιάνα μὲ μάτια γεμᾶτα φλόγα, χεῖλια ὄλο
 ὑπόσχεση. Ἄν ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος εἶχε ἕναν τέτοιο πειρα-
 σμό, στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ ἦταν ἐγγεγραμμένος στὰ μη-
 τρῶα ἀρρένων τοῦ Δήμου τῶν Ἀγίων. Ἡλικία: μεταξύ 20
 καὶ 30 ἐτῶν. Οἱ γυναῖκες δταν τίς ρωτᾶτε γιὰ τὴν ἡλικία
 τους μοιάζουνε μὲ τοὺς παπαγάλους, λένε διαρκῶς τὸ ἴδιο
 πράμα. Ἐπάγγελμα χμ... χμ... ὄχι ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο.
 Ἄν κανεὶς ἤθελε νὰ ἔχη τάκτ, θὰ ἔλεγε πὼς εἶναι ἀπὸ κεί-
 νες τίς κυρίες πού ντύνονται μὲ πίστωση καὶ γδύνονται τοῖς
 μετρητοῖς. Λίγο ὄνειροπόλα. Συγκινεῖται ἀπὸ τοὺς λυγμοὺς
 τῆς κιθάρας πού ἀφίουνε οἱ ξενόχτες πάνω στὸ γεφύρι τῆς
 Σάντα Ἄννα, λίγο μορφωμένη, διαβάζει Μπλάσκο Ἰμπά-
 νιεθ καὶ διαισθάνεται τὸν Φρόντ. Πολὺ γυναῖκα. Σὰν εἶναι
 μόνη τῆς πηγαίνει μὲ τὸ τράμ, σὰν εἶναι μὲ κανένα θαυμα-
 στη ἐπιμένει νὰ τῆς πάρη ταξί. Λυπᾶται πού δὲν μπορεῖ νὰ

σας χαιρετήση γιατί είναι κάντρο. Τὰ κάντρα έχουν κακή ανατροφή. Δεν λένε καλημέρα ούτε όταν μπαίνουν στο ένεχυροδανειστήριο. (Πηγαίνει προς τὸ ἄλλο πορτραῖτο).

Τὸ δεύτερο πρόσωπο, κυρίες καὶ κύριοι, εἶναι ἕνας ἄντρας. Λέγεται Ἄντρεας Ντενιέ καὶ εἶναι Γάλλος. Ἐνα περίφημο παιδί πού σπουδάζει νὰ γίνῃ κάτι. Ἐλπίζω νὰ μὴν τὰ καταφέρει ποτὲ νὰ γίνῃ τίποτα. Πρὶν δυὸ χρόνια φοροῦσε μονόκλ καὶ πήγαινε στὰ κοσμικὰ κέντρα. Δυὸ γιαλιὰ σημαίνουν μυωπία, ἕνα γιαλι σημαίνει κουταμάρα. Κανένα γιαλι σημαίνει υγεία. Εἶναι καὶ αὐτὸς ἀπὸ 20 μέχρι 30. Δεν εἶδα τὰ πιστοποιητικά του γιὰ νὰ σὰς πῶ ἀκριβῶς τὴν ἡλικία του. (Ξανάρχεται στὴν μέση). Αὐτὰ εἶναι τὰ πρόσωπα πού θὰ μᾶς ἀπασχολήσουνε. Ἐνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναίκα, πού ἤλθανε ἀπὸ δυὸ διαφορετικὲς γωνιὲς τῆς γῆς γιὰ νὰ κρεμαστοῦνε σ' αὐτὸν τὸν τοῖχο, καὶ ν' ἀποτελέσουνε οἰκογενειακὴ πινακοθήκη. Τὴν πινακοθήκη τῶν ἡλιθίων. Δεν πρόκειται βέβαια αὐτὰ τὰ δυὸ πρόσωπα νὰ ἔχουνε φανερά σημάδια βλακείας. Κάθε ἄλλο! Μᾶς χρειάζονται γιὰ τὸ πείραμά μας ἄνθρωποι πού νὰ εἶναι σχεδὸν ἔξυπνοι. Ὁ σκοπὸς μας εἶναι ν' ἀποδείξουμε ὅτι ἡ ἡλιθιότητα εἶναι σφηνωμένη ἀκόμα καὶ στὰ πιὸ ἔξυπνα ἀνθρώπινα κεφάλια, καὶ ὅτι μπροστὰ στὸ συμφέρον ὅλες οἱ μεγάλες ἔνοιες, ἀκόμα καὶ ὁ ἔρωτας πού μᾶς ἀρέσει νὰ τὸν παρουσιάσουμε γιὰ βάση τῆς δημιουργίας, πᾶνε περίπατο. Ἐτσι ὁ Ἄντρεας συμβολίζει σὰν ἄντρας ὅλους τοὺς ἄντρες τῆς γῆς καὶ ἡ Ἀλίντα ὅλες τίς γυναῖκες. Αὐτὴ εἶναι ἡ πινακοθήκη μας, κυρίες καὶ κύριοι. (Κάνει νὰ φύγῃ, μὰ μετανοῶνει καὶ ξανάρχεται κοντά).

Ἄκόμα δυὸ λόγια. Αὐτὴ ἡ θεωρία γιὰ τὴν δύναμη τῆς ἀνθρώπινης ἡλιθιότητος δεν εἶναι δική μου. Τὴν ἀνεκάλυψε ἕνας παράξενος τζέντλεμαν ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, ἕνας τζέντλεμαν πού δεν εἶχε ἄλλη ἀπασχόληση στὴν ζωὴ του, παρὰ νὰ κάνῃ συλλογὴ ἀπὸ περίεργα πορίσματα. Ἦταν ἕνας συμπαθητικὸς μὲ γκριζα μαλλιά σὰν τὰ δικά μου, μὲ διαβολεμένη φυσιογνωμία, σὰν τὴ δική μου, ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνθρώπους πού τοὺς συμπαθεῖ κανεὶς, γιατί τὰ ἴχνη

τοῦ προσώπου τους δείχνουν ὅτι ζήσανε πολὺ καὶ ὅτι θὰ ζήσουνε λίγο. Νομίζω ὅτι λεγόταν Ἰωσίας Τέριγκτων.
(Μόλις ὁ Ὀνειροπόλος Κύριος προφέρει αὐτὸ τὸ ὄνομα τὰ φῶτα τῆς σκηνῆς σβήνουν ξαφνικά. Τὰ δυὸ κάντρα φωτίζονται ἀπὸ μέσα, κυττάζονται καὶ ρωτᾶνε τὸ καθένα σὰν νὰ μιᾶ μόνο του σὲ δυὸ μπατοῦτες ἐκπλήξεως).

ΚΑΝΤΡΟ ΛΑΙΝΤΑ — Ἰωσίας Τέριγκτων;

ΚΑΝΤΡΟ ΑΝΤΡΕΑ — Ἰωσίας Τέριγκτων;

(Ἰστέρα στὴν σκηνὴ γίνεται ἀπόλυτο σκοτάδι. Ὁ κύριος, τὰ ἐπιπλα ἐξαφανίζονται. Τὸ καπλαμέντο πάνω στὸ ὁποῖο βρίσκονται τὰ κάντρα σηκώνεται σὰν δεύτερη αὐλαία καὶ ἀρχίζει ἡ Α' Πράξι, πού εἶναι σκηνικὰ συνδεδεμένη σὲ μιὰ πράξι μὲ τὸν Πρόλογο).

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

Παίζουν:

Ἄλιντα Πασκουάλε
Τζιάκομο
Χουάν
Ἀντρέας Ντενιέ
Κυρία Μαντελέν
Γκασπάρ
Σεσίλ

(Ἀφοῦ σηκωθῆ ἡ δεύτερη αὐλαία, ποῦ τὴν ἀποτελοῦσε τὸ καπλαμέντο τῶν πορτραίτων καὶ γίνῃ φῶς.

Ἐδῶ ἀρχίζουν νὰ συμβαίνουν πολὺ περίεργα πράγματα. Ἡ σκηνὴ χωρίζεται καθέτως στὰ δύο. Κάθε χωρίσμα ἀποτελεῖ καὶ ἓνα χωριστὸ δωμάτιο, ποῦ χωρίζονται ἀναμεταξύ των ἀπὸ ἓνα μεσότοιχο. Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι τὸ δωμάτιο Α' βρίσκεται στὸ Παρίσι καὶ τὸ Β' στὴν Σεβίλλη.

Δωμάτιο Α' — Φωτίζεται θλιβερὰ μὲ τὶς γκριζες ἰδιοτροπίες τοῦ οὐρανοῦ. Πόρτα στὸ βάθος (ἔχω παρατηρήσει ὅτι ὅλα τὰ δωμάτια ἔχουν πόρτες) παράθυρο δεξιὰ. Ἀπὸ τὸ παράθυρο φαίνεται σὲ φόντο ἓνα παριζιάνικο μνημεῖο, ὅπως ὁ Ἄιφελ, ἢ ὁ λόφος τῆς Κουπόλ. Μέσα στὸ δωμάτιο ὅλα τὰ στοιχεῖα τῶν δωματίων ποῦ κρατᾶνε οἱ φοιτητές. Ἐνα κρεβάτι, ἓνα

τραπέζι τοῦ ξυρίσματος, ἓνα ἄλλο τραπέζι μὲ βιβλία, φωτογραφίες, κάρτες, πετσέτες, ἓνα ἄλλο τραπέζι μὲ βιβλία, φωτογραφίες, κάρτες, πετσέτες, παπούτσια, καρέκλες, πολυθρόνες, μιὰ κρεμάστρα γεμάτη ροῦχα, μιὰ προτομὴ ἀνδρὸς μὲ μούσι, ποὺ τῆς φορέσανε ρεπούμπλικα, ἔλα σὲ τρομερὴ ἀκαταστασία. Πάνω στὸ κρεββάτι ἓνα σερβίτσιο τοῦ φαγητοῦ, πάνω στὸ τραπέζι πυτζάμες, πάνω στὴν πολυθρόνα ἡ κ. Μαντελέν, μιὰ χοντρή μεσόκοπη μὲ ποδιὰ ὑπηρεσίας καὶ ὕψος ἀπόγνωσης κρατᾶ στὸ χέρι ἓνα τηλεγράφημα. Ὁ Ὀρθιος ὁ Ἄντρέας κρατᾶ μιὰ γραββάτα ποὺ ἡ εὐθυμὴ νευρικότης του δὲν τοῦ δίνει καιρὸ νὰ τὴν δέση.

Δωμάτιο Β' — Φωτίζεται γελαστά, γιὰ νάναί ἀφορμὴ μὲ τὸν χαρούμενο ἥλιο ποὺ τραβάει τοὺς περιηγητὲς στὴ Σεβίλλη. Πάλι πόρτα στὸ βάθος, παράθυρο ἀριστερὰ ποὺ ἀφίνει νὰ διακρίνεται στὸ φόντο ἡ Πουρνταντὰ Σόλ. Τὸ δωμάτιο εἶναι ἓνα μέτριο νοικοκυριστικο μπουντουάρ. Μιὰ τουαλέττα μὲ σκαμπώ, μιὰ λιζέζ, σὲ μικρὴ βάση μιὰ καθολικὴ μαντόνα ἀπὸ μάρμαρο, λίγα παλιὰ λουλούδια, ρόζ κουρτίνες στὰ παράθυρα. Ἡ Ἀλίντα εἶναι ξαπλωμένη στὴ λιζέζ μ' ἓνα τηλεγράφημα στὸ χέρι, ρεμβάζει. Γενικὰ ὁ Ἄντρέας καὶ ἡ Ἀλίντα πρέπει νὰ βρίσκωνται σὲ τέτοια στάση ποὺ νὰ μὴν παραλλάξῃ ἀπὸ τὴν στάση τους στὰ πορτραῖτα τοῦ προλόγου).

Σκηνὴ 1η

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Α'

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Πᾶει καὶ διορθώνει τὴν γραββάτα του στὸν καθρέφτη τοῦ τοίχου) Ὁ Ἰωσίας Τέριγκτων πέθανε.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Μὰ πῶς γίνηκε αὐτό;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐντελῶς κοινά. Μπῆκε κάτω ἀπὸ ἓνα σεντόνι καὶ πέθανε.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Καί τώρα τί σκέπτεσαι;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Σέ αυτές τίς περιπτώσεις, κυρία Μαντελέν, ακόμη καί ἄνθρωποι πού ἔχουνε μυαλό εἶναι ἀνίκανοι νά σκεφτοῦνε, ὄχι ἐγώ πού δέν ἔχω καθόλου.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Καί γιατί δέν πᾶς νά δῆς τόν Γκασπάρ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ἐνθουσιάζεται) Αὐτό εἶναι περίφημο! Κυρία Μαντελέν, εἶσαι ἡ ἐξυπνότερη σπιτονοικυρά τοῦ Παρισιοῦ. Λόγω τιμῆς θά σέ φιλοῦσα ἂν δέν σοῦ χρώσταγα ὀκτώ νοίκια.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Νά τ' ἀφήσης αὐτά, μόρτη!

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Σάν νά μιᾷ μόνος του) Νά πάω νά δῶ τόν Γκασπάρ...

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Καί νά τοῦ ζητήσης μιᾶ συμβουλή...

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὅπωςδῆποτε! Ὁ Γκασπάρ εἶναι δικηγόρος νοικοκύρης καί πλούσιος. Αὐτοί οἱ τύποι ὅταν τοὺς ζητᾶς δανεικά σοῦ δίνουν συμβουλές! Αὐτή τῆ φορά θά τοῦ ζητήσω μιᾶ συμβουλή, ἔτσι μπορεῖ καί νά μοῦ δώση καί δανεικά.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Κι ἴσως μπορέσης νά μάθης ἐπί τέλους, ποιός ἦταν αὐτός ὁ μακαρίτης ὁ Τέριγκτων.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Μέ τόν ἐνθουσιασμό ἀνθρώπου πού ἐλπίζει) Ἄν εἶναι ἀλήθεια κυρά Μαντελέν... πού εἶναι τὸ καπέλλο μου; (Παίρνει τὸ παλτό του ἀπὸ τὴν κρεμάστρα καί ξανάρχεται κοντά της) Ἄν εἶναι ἀλήθεια θά κάνω τὰ ὀραιότερα πράγματα πού μπορεῖ νά φαντασθῆ κανεῖς. (Μ' ἐνθουσιασμένη ἔξαψη) Θά δείρω πρῶτα πρῶτα τὸν καθηγητὴ τῆς χημείας πού στίς ἐξετάσεις ἐπέμενε νά μάθῃ ἀπὸ μένα τὸν τύπο τῆς ἔξαμεθυλοτετραμίνης. Θά παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ ἐπίδομα τοῦ θεῖου μου πού γιὰ χίλια ψωροφράγκα τὸν μῆνα μὲ ἀναγκάζει νά ἔχω τὴν προτομὴ του, (τὴν δείχνει) γιὰ νά μοῦ χαλάῃ τὸ κέφι κάθε πρωτὶ πού ξυπνῶ θά...

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — (Τὸν διακόπτει) Θά μοῦ πληρώσης τὰ ἐνοίκια τὰ ὀκτώ μου;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δεκάξῃ, κυρία Μαντελέν, εἰκοσιτέσσερα, τριανταδύο, ὅλα τὰ πολλαπλάσια... πού εἶναι τὸ καπέλλο μου; (Ψάχνει, βλέπει τὴν προτομὴ) Ἄ, τὸ φοράει ὁ θεῖος Αὐγουστος... (Τὸ

παίρνει ἀπὸ τὴν προτομὴ καὶ τὸ φοράει) Κυρὰ Μαντελέν,
(τὴν σηκώνει διὰ τῆς βίας) σοῦ δίνω τὸ θερμότερο ὑποθε-
τικὸ φίλι. Ὁρεβουάρ, στὸ δρόμο θὰ θυμᾶμαι πάντα τὴν τσι-
γκουινιά σου καὶ τὴν γκρίνια σου. (Φεύγει βιαστικὰ κε-
φᾶτος).

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Νὰ θυμᾶσαι καὶ τὰ ὀκτῶ ἐνοίκια μου! (Σηκώνει
τοὺς ὤμους, κυττᾷ ὀλοένα γύρω μὲ οἶκτο καὶ βγαίνει σβή-
νοντας τὸ φῶς).

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Β'

(Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει ὁ Τζιάκομο. Εἶναι καλὰ ντυμένος καὶ προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τοὺς καλοὺς τρόπους. Τὸ σύνολό του ἔχει μιὰ προστυχιά πού δὲν κρύβεται).

ΛΑΙΝΤΑ — (Σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ τὸν κυττᾶ μ' ἐνδιαφέρον) Ἐσὺ ἴσαι; Λοιπόν;

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Τίποτε.

ΛΑΙΝΤΑ — (Ἀνασηκώνεται καὶ κάθεται) Τί ἐννοεῖς τίποτε;

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Τῆς μιλεῖ ἐνῷ συγχρόνως παίρνει μιὰ καρέκλα καὶ κάθεται ἀποκαμωμένος) Ἔτσι, τίποτα. Δὲν τὸν ξέρουνε πουθενά. Οὔτε στὸ Προξενεῖο, οὔτε στὴν Πρεσβεία, οὔτε στὶς ἀντιπροσωπεῖες. Φαίνεται ὅτι αὐτὸς ὁ Ἰωσίας σου βάλθηκε νὰ πεθάνῃ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ κἀνῃ νὰ σπάσω τὰ πόδια μου...

ΛΑΙΝΤΑ — (Σκέπτεται) Τὸ χειρότερο εἶναι πὼς ὅσο κι ἂν προσπαθῆσω ἀδύνατον νὰ τὸν θυμηθῶ. (Κάνει προσπάθειες νὰ θυμηθῇ) Εἶχα κάποτε ἕναν ἐραστή πού ἔφυγε γιὰ τὴν Γιάβα ἢ γιὰ τὸ Μπόρνεο, ἀλλὰ θυμᾶμαι καλὰ ὅτι δὲν τὸν λέγανε Τέριγκτων.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Ἄγρια, ἀλλὰ πάντοτε κουρασμένα) Σοῦ ἔχω πεῖ νὰ μὴ μοῦ λές ποτὲ γιὰ τοὺς παλιούς σου ἐραστῆς.

ΛΑΙΝΤΑ — (Εἰρωνικά) Ζηλεύεις, Τσικίτο μίο;

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Φυσικά.

ΛΑΙΝΤΑ — Μὰ αὐτὸς δὲν εἶναι ἐραστής. Ἦταν πελάτης, ἀπὸ κείνους τοὺς μεσόκοπους μὲ τὰ δαχτυλίδια, πού καλᾶνε μιὰ γυναῖκα 30 μέρες στὸ τραπέζι τους γιὰ ν' ἀποχτήσουνε τὸ θάρρος νὰ σὲ καλέσουνε μιὰ νύχτα στὸ κρεβάτι τους. Φεύγοντας μ' ἄφησε ἕνα μπριγιάν καὶ πολὺ ἀηδία. Μοῦμινε ἢ ἀηδία, γιὰτὶ ἐσὺ μοῦ πούλησες τὸ μπριγιάν. Πάντως δὲν λεγόταν Τέριγκτων.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Ποιὸς εἶναι τότε;

ΛΑΙΝΤΑ — Δέν πιστεύω νά ἔχης τήν ἀξίωση νά θυμᾶμαι ἄλλους
τούς ἄντρες πού ἔχω γνωρίσει;

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Αὐτόν ἔπρεπε νά τόν θυμᾶσαι.

ΛΑΙΝΤΑ — Ἐχεις δίκιο, ἀποδῶ καί μπρός θά κρατάω ἀρχεῖο.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Σηκώνεται ἔξαλλος) Ἀποδῶ καί μπρός θά σοῦ σπά-
σω τά μούτρα, ἀποδῶ καί μπρός δέν ὑπάρχει ἄλλος ἄντρας
γιά σένα ἐκτός ἀπό τόν Τζιάκομο... (Κάθεται πῶς ἤρεμος).

ΛΑΙΝΤΑ — Ἀστειεῦσαι! Καί πῶς νομίζεις ὅτι μποροῦμε νά ζή-
σουμε;

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Εἶσαι ἀνόητη! (Γελᾷ) Καί οἱ λίρες τοῦ Τέριγκτων;

ΛΑΙΝΤΑ — Μά σοβαρά, Τζιάκομο, πιστεύεις αὐτήν τήν ἱστορία;
Δυὸ ἑκατομμύρια λίρες πού ἔρχονται ἀπό 10 χιλιάδες μίλ-
λια μακρυά;

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Γιατί ὄχι; Ἄς ὑποθέσουμε στό κάτω κάτω ὅτι ὁ
μακαρίτης ἦταν σ' ἀλήθεια θεῖος σου.

ΛΑΙΝΤΑ — Ἀδύνατον!

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Γιατί τὸ ἀποκλείεις;

ΛΑΙΝΤΑ — Εἶχα τήν εὐτυχία νά μὴ γνωρίσω ποτέ αὐτά τὰ ἔνο-
χλητικά ὄντα πού λέγονται συγγενεῖς. Εἶμαι ἔκθετον.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Καί τὸ λές εὐτυχία αὐτό;

ΛΑΙΝΤΑ — Ναι. (Λιγάκι σὲ ρέμβη) Μικρὴ ἤμουν πάντα ξυπόλητη,
ἀλλὰ τσαλαβουτοῦσα στίς λάσπες, ἐλεύθερη, χωρὶς νά μὲ
μαλλώνη κανεῖς. Ἀργότερα πουλοῦσα λουλούδια, στό τέλος
κάποιος μὲ ἀγόρασε μαζί μὲ τὸ καλάθι μου. Ἀπὸ τότε δέ-
χομαι λουλούδια.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Εἰρωνικά) Πολὺ συγκινητικὲς ἀηδίες! Δέν ἀφίνεις
τά λουλούδια καί νά κυττάζουμε τὰ χαρτιά; Ποῦ τάχεις τὰ
χαρτιά;

ΛΑΙΝΤΑ — Στὸ συρτάρι τοῦ μπουφέ. (Σηκώνεται) Στάσου νά πάω
νά τὰ φέρω.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Σηκώνεται κι αὐτός) Θάρθω μαζί.

ΛΑΙΝΤΑ — Δέν εἶναι ἀπαραίτητο!

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Φιλόποπτα) Γιατί; Φοβᾶσαι μὴ δῶ τὰ λεφτά σου;

"Έννοια σου καὶ δὲν τ᾿ἔχω ἀνάγκη, μοῦ κάνουνε πίστωση στὴ
λέσχη.

ΑΛΙΝΤΑ — Πίστωση πού τὴν πληρώνω πάντα ἐγώ. (Ἀναστενά-
ζει) Ἄν δὲν σταματήσης αὐτὴ τὴν χαρτοπαιξία. (Βγάζει τὰ
κλειδιά ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς ρόμπας της) Ἔλα, πάμε. (Φεύ-
γουν κι οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ βάρθους).

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Α΄

(Μπαίνει φουριόζος ὁ Ἀντρέας μὲ τὸν Γκασπάρ. Ὁ Γκασπάρ εἶναι ὁ εὐσαρκος τύπος τοῦ μεσόκοπου ἀστοῦ, καδένες, υπεραιμία, ἀξιοπρέπεια).

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Ξεφυσάει καὶ κάθεται ἀποκαμωμένος) Σὲ εἰδοποιῶ ὅτι ἂν μὲ ἀνέβασες ὅλες αὐτὲς τὶς σκάλες γιὰ νὰ μοῦ ζητήσης δανεικά, ἔχασες τὸν κόπο σου.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δανεικά; (Κάνει μιὰ γκριμάτσα οἴκτου) Ἐγώ, ὁ Ἀντρέας Ντενιέ, ἀπὸ τὴν Βρεττάνη, τελειόφοιτος τῆς χημείας ἐδῶ καὶ ἔξη χρόνια, νέος ὄνειροπόλος, ὕλιστής καὶ ἀπένταρος νὰ ζητήσω τὰ φτωχοδανεικά τοῦ Γκασπάρ τὴν στιγμή πού ἔχω στὴν τσέπη μου δυὸ ἑκατομμύρια λίρες;

ΓΚΑΣΠΑΡ — Δυὸ ἑκατομμύρια λίρες; Τρελλάθηκες; (Ἐκπληκτος).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὅχι ἀκόμα. Ἀλλὰ προαισθάνομαι ὅτι πολὺ σύντομα θὰ γίνῃ κι αὐτό. (Στὸν Γκασπάρ πού τὸν κυτᾶ μὲ οἴκτο) Μὴ μὲ κυτᾶς ἔτσι, Γκασπάρ. Σοῦ δίνω τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ἔχω τέτοιο πρᾶγμα ὅτι μιῶ σοβαρά.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Θορυβημένος) Γιὰ στάσου, μίλησες γιὰ ἑκατομμύρια.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μεταξὺ μας, δὲν ξέρω καλὰ ἂν τὸ ἑκατομμύριο γράφεται μὲ δύο μι ἢ μὲ δύο κάπα, ἀλλὰ δὲν σοῦ λέω ψέματα. Δύο ἑκατομμύρια λίρες.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Μὰ καλὰ, πῶς γίνεται αὐτό;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Γνωρίζεις τὸν Ἰωσία Τέριγκτων;

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Προσπαθεῖ νὰ θυμηθῆ) Τέριγκτων; Μήπως ἓναν πουριτανὸ πού ἔφτιαχνε ἀπορραφητικὲς ἀντλίες;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν πιστεύω.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Ἰωσία Τέριγκτων... Ἐχω ἓναν πελάτη στὸ Γιόρκ Σάιρ. Ἐνας μικρὸς μὲ μύτη κόκκινη ἀπὸ τὸ οὔσιω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἀδύνατον!

ΓΚΑΣΠΑΡ — Μὰ τότε ποῦς εἶναι αὐτὸς ὁ διάλογος ὁ Τέριγκτων;

Ἐγὼ δὲν τὸν ξέρω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Οὔτε γὰρ!

ΓΚΑΣΠΑΡ — Ἀντρέα, νομίζω ὅτι μὲ κοροϊδεύεις.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Σοῦ ὀρκίζομαι στοὺς 4 ἀποστολικούς εὐαγγελιστάς ὅτι γιὰ πρώτη φορά δὲν σὲ κοροϊδεύω. Δὲν γνώρισα τὸν Ἰωσία Τέριγκτων, παρ' ὅλο πὺ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὶς ὠραιότερες ἐμπνεύσεις πὺ γίνανε ποτέ.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Ποιὲς ἐμπνεύσεις;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἡ πρώτη ἐμπνευση ἦτανε νὰ πεθάνη.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Νὰ πεθάνη;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μὴ μὲ διακόπτης! Μάλιστα, νὰ πεθάνη. Καὶ μ' ἕναν τόσο εὐγενικό τρόπο πὺ ἂν δὲν ἤμουν ἀπένταρος θὰ τοῦ ἔκανα μνημόσυνο. Σκέψου μόνο πὺς πέθανε δέκα χιλιάδες μίλλια μακριὰ ἀπὸ δῶ.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Δέκα χιλιάδες μίλλια;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μπορεῖ καὶ ἑννιά. Δὲν ἐπιμένω στὶς γεωγραφικὲς ἀποστάσεις. Ἡ πρώτη λοιπὸν ἦτανε νὰ πεθάνη, ἡ δεύτερη ν' ἀφήσῃ μιὰ παρουσία ἀπὸ δυὸ ἑκατομμύρια λίρες, καὶ ἡ τρίτη νὰ τ' ἀφήσῃ σὲ μένα.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Σὲ σένα, τὸν Ἀντρέα Ντενιέ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Τὸν διακόπτει) Ὅδὸς Καπουκίνων δώδεκα, πέμπτο, πάτωμα, Παρίσι.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Μ' αὐτὸ εἶναι... εἶναι...

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κι ἐπειδὴ εἶσαι δικηγόρος καὶ κατὰ συνέπειαν ὑποκείμενον κακῆς πίστεως (βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικὰ ἔγγραφα) ὀρίστε καὶ οἱ ἀποδείξεις.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Οἱ ἀποδείξεις; (Τὰ παίρνει) Γιὰ νὰ δῶ. (Βάζει τὰ γιαλιά του) Μοῦ ἐπιτρέπεις, ἔ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἄν ἐπιτρέπω; Κάθε φορά στὸ δρόμο μου σ' ἔστελνε ὁ διάολος. Καὶ σήμερα πὺ γιὰ πρώτη φορά σ' ἔστειλε ἕνας ἄγγελος μ' ἐρωτᾶς ἂν ἐπιτρέπω; Γκασπάρ, διάβασε, τὸ ἐπιθυμῶ.

(Ὁ Γκασπάρ διαβάζει, ὁ Ἀντρέας μὲ ὑπεροπτικό εἰρωνικό ὄφρος ἀνάβει ἕνα τσιγάρο).

Σκηνή 4η

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Β'

(Μπαίνει ἡ Ἀλίντα μὲ τὸν Τζιάκομο πού κρατᾶ στὸ χέρι του μερικὰ χαρτιά).

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Εἶναι ἐν τάξει σοῦ λέω, κι ὁ δικηγόρος πού ρώτησα μοῦ εἶπε πὼς εἶναι... στάσου νὰ δῆς... τυπικώτατα.

ΑΛΙΝΤΑ — Δὲν ἔχω καμμιά ἐμπιστοσύνη στοὺς δικηγόρους. Ὅσους γνώρισα ἦταν λογάδες στὴν ζωὴ καὶ τζαμπατζῆδες στὸν ἔρωτα.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Ἐδῶ τὰ λέει καθαρά. (Ἀνακατεύει τὰ χαρτιά) Νὰ τὸ χαρτί τοῦ ληξιαρχείου.

ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Α'

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Ἐξετάζοντας τὰ χαρτιά) Συμβολαιογραφικὴ πράξις ἐπικυρωμένη.

ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Β'

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Κάνει τὸ ἴδιο) Ἀντίγραφο ἐπίσημα.

ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Α'

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Ἀνακατεύει τὰ χαρτιά) Ἀντίγραφον διαθήκης... (Συγχρόνως στὰ δύο ταμπλῶ διαβάζουν ὁ Γκασπάρ στὸ Α' καὶ ὁ Τζιάκομο στὸ Β' ταυτοχρόνως).

ΓΚΑΣΠΑΡ - ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Διαβάζουν ταυτοχρόνως) Ἐγὼ ὁ Ἰωσίας Ἀλοϊσίου Τέριγκτων, γεννημένος στὸ Λάμτσιγκ τῆς Πολιτείας Μίτσιγκαν, τὸ 1884 ἀπὸ εὐσεβεῖς καὶ τιμίους γονεῖς, δηλώνω δεὶ ἡ παρούσα μου εἶναι ἡ διαθήκη μου καὶ ὅτι ἔχω ἀπόλυτη ἐπίγνωση τῶν διατυπουμένων, καὶ σώας τὰς φρένας. Σὲ περίπτωσι θανάτου μου ὅλη ἡ περιουσία μου ἀνερχομένη σὲ δύο περίπου ἑκατομμύρια λιρῶν θὰ περιέλθῃ...

Ὁ Γκασπάρ βήχει.

Ὁ Τζιάκομο διαβάζει.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Στήν ἀνεψιά μου δίδα Ἀλίντα Πασκουάλε 45 ὁδὸς
Καθολικῶν Σεβίλλη Ἰσπανίας.

ἌΟ Γκασπάρ διαβάζει.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Στὸν ἀνεψιό μου κ. Ἀντρέα Ντενιέ, 12 ὁδὸς Καπου-
κίνων, Παρίσι, Γαλλία. ἌΟ ἀναφερόμενος...

(Κυττᾶ τὸν Ἀντρέα).

ἌΟ Τζιάκομο διαβάζει.

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — ἌΗ ἀναφερομένη...

ΓΚΑΣΠΑΡ - ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Διαβάζουν) Θὰ μὲ κληρονομήση ὡς μο-
ναδικὸς καὶ ἀπόλυτος κληρονόμος μου. Μόλις ἀναγνωριστῆ
δικαστικῶς τὸ κληρονομικὸν δικαίωμα θὰ λάβῃ ἀπὸ τὰ
χέρια τοῦ συμβολαιογράφου μου...

ἌΟ Τζιάκομο παίρνει ἀναπνοή.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Διαβάζει) Ἰωνάθαν Μπόρν ὁδὸς Βικτωρίας 47.

(Παίρνει ἀναπνοή).

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Διαβάζει) Ὁσκάρ Πλίμμ 26 ὁδὸς Φαλαινωῶν...

ΓΚΑΣΠΑΡ - ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Διαβάζουν συγχρόνως).

Ἐνα κωδίκελλον. Εἰς τὸν κωδίκελλον ὑποδεικνύω εἰς τὸν
κληρονόμον μου ποῦ ἀκριβῶς ἔχω τοποθετήσῃ τὰ χρήμα-
τα, πάντως δεόν νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν οἱ κάτωθι ὄροι.

1) ἌΟ κληρονόμος μου εἶναι εἰς καὶ μοναδικὸς πρέπει δὲ νὰ
παραλάβῃ τὴν κληρονομίαν αὐτοπροσώπως.

2) ἌΟ κωδίκελλος δὲν θὰ ἀνοιχθῆ σὲ καμμιά περίπτωσιν
πρὶν ἀναγνωρισθῆ δικαστικῶς τὸ δικαίωμα στὸν κληρονό-
μον μου.

3) ἌΗ μεταβίβασις τῆς κληρονομίας θὰ πραγματοποιηθῆ με-
σολαβήσῃ τοῦ συμβολαιογράφου μου κυρίου

ἌΟ Τζιάκομο φταρνίζεται.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Διαβάζει) Ἰωνάθαν Μπόρν (Φταρνίζεται)

ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Διαβάζει) Ὁσκάρ Πλίμμ.

ΓΚΑΣΠΑΡ - ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Διαβάζουν μαζὺ καὶ οἱ δύο) ἌΟ ὁποῖος
ὀρίζεται ἐκτελεστής τῆς διαθήκης μου, μὲ ἀμοιβὴν δέκα χι-
λιάδων λιρῶν ἐκ τῆς κληρονομίας. ἌΗ παροῦσα εἶναι ἀμε-
τάκλητος καὶ στέλλεται εἰς τὸν ἐκτελεστήν διὰ τοῦ ἔσπερι-

νοῦ ταχυδρομείου τῆς τρίτης Φεβρουαρίου 1938.

ὑπογραφή: Ἰωσίας Τεργιχτών

(Ὁ Γκασπάρ καὶ ὁ Τζιάκομο σωριάζονται σὲ μιὰ καρέκλα).

(Συγχρόνως Γκασπάρ καὶ Τζιάκομο) Οὐφ...

(Στὸ δωμάτιο Α' ὁ Ἀντρέας κοιτᾷ εἰρωνικὰ τὸν Γκασπάρ).

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Α'

ΓΚΑΣΠΑΡ — Νερό... λίγο νερό!

ΑΝΤΡΕΑΣ — Πάω νὰ σοῦ φέρω. Μιὰ στιγμή ἴσα ἴσα ν' ἀνεβοκατέβω τὰ πέντε πατώματα. (Πάει στὴν πόρτα καὶ κοντοστέκεται) Κόττα μὴν πεθάνης ἐν τῷ μεταξύ. (Φεύγει τρέχοντας).

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Β'

- ΛΑΙΝΤΑ — Λοιπόν, τί βγάζεις απ' αυτό;
- ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Τὸ πιὸ σπουδαῖο εἶναι ὅτι πρέπει νὰ φύγης.
- ΛΑΙΝΤΑ — Τί θέλεις νὰ πῆς νὰ φύγω;
- ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Μὰ δὲν ξίδες πού γράφει: (Διαβάζει) Θὰ τὴν παραλάβη αὐτοπροσώπως;
- ΛΑΙΝΤΑ — Τζιάκομο, ἀγόρι μου, δὲν εἶσαι σοβαρὸς. Πρῶτα-πρῶτα πὼς θὰ φύγω; Χρειάζομαι λεφτά.
- ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Μὲ φεύτικο πάθος) Εἶναι σκληρὸ μὰ εἶναι ἀπαραίτητο. Νομίζεις πὼς δὲν θὰ ὑποφέρω στὴν μοναξιά μου; "Ὅσο θὰ νοιώθω ὅτι ἡ γυναικούλα μου θὰ εἶναι μακριά. (Μὲ φυσικὸ ὕφος) Γιατί θὰ παντρευτοῦμε πρὶν φύγης...
- ΛΑΙΝΤΑ — (Εἰρωνικά) Μπᾶ-μπᾶ! Τώρα τὸ πῆρες ἀπόφαση. Τόσον καιρὸ δὲν ἤθελες οὔτε νὰ τὸν ἀκούσης τὸν γάμο.
- ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Πρέπει νὰ σ' ἐξασφαλίσω, Ἄλιντα, ὁ κόσμος εἶναι κακός.
- ΛΑΙΝΤΑ — Δὲν θὰ παντρευτοῦμε, Τζιάκομο, τουλάχιστον πρὶν γυρίσω ἀπὸ κεῖ κάτω.
- ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Τὸ ξέρω, τώρα πού πλούτισες θὰ μὲ πετάξης. Ἴδιες εἴσαστε ὅλες.
- ΛΑΙΝΤΑ — (Σὰν νὰ μιᾶ μόνη της) Ἄν ἤξερες τί ἀνάγκη ἔχω ἀπὸ μιὰ ἀπόλυτη λευτεριά! (Θετικά) Πρέπει νὰ βροῦμε λεφτά, Τζιάκομο!
- ΤΖΙΑΚΟΜΟ — (Ἀποφασιστικά) Θὰ σοῦ στείλω τὸν Χουάν.
- ΛΑΙΝΤΑ — (Μὲ ἀποστροφή) Τὸν σιχαίνομαι!
- ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Εἶναι ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ μᾶς διευκολύνη μὲ λεπτὰ. Σοῦ κάνει κόρτε τόσον καιρὸ. Πῆς πὼς εἶναι μιὰ ἐπαγγελματικὴ θυσία.
- ΛΑΙΝΤΑ — Ἡ τελευταία!
- ΤΖΙΑΚΟΜΟ — Μὲ τίς γυναῖκες δὲν ὑπάρχει τελευταία. Ἄντε, ἐτοιμάσου. Φεύγω νὰ σοῦ στείλω τὸν Χουάν. Κι ὅσο μείνης

μαζύ του θά πάω νά ξεκαθαρίσω .άκόμα μιὰ φορά ἐτοῦτα τὰ χαρτιά. "Ελα, ἀντίο. (Τῆς δίνει ἕνα φιλάκι καὶ φεύγει βιαστικός. Ἡ Ἄλιντα βγαίνει κι αὐτὴ ἀργὰ ἀφοῦ πρῶτα φτιαχτῆ στὴν τουαλέττα της).

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Α'

(Ἐρχεται κι ὁ Ἀντρέας, τὸν ἀκολουθεῖ ἡ κ. Μαντελέν μὲ μιὰ καράφα νερὸ κι ἕνα ποτήρι. Ὁ Γκασπάρ πού ἐν τῶ μεταξύ ἔχει συνέλθει ἐξετάζει τὰ χαρτιά).

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Μπαίνοντας) Δὲν πέθανες;

ΓΚΑΣΠΑΡ — Ὁχι.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κρίμα! Σὲ βεβαιῶ μὲ στέρησες ἀπὸ μιὰ σπάνια χαρά. Ἄς εἶναι δὲν πρέπει νά βασίζεται ποτὲ κανεὶς στοὺς φίλους του. "Ελα, κυρὰ Μαντελέν, δόσε νερὸ στὸν κύριο.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — (Γεμίζοντας νερὸ τὸ ποτήρι) Καλησπέρα κ. Γκασπάρ.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Παίρνει τὸ νερὸ καὶ πίνει) Καλησπέρα!

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Τί κάνει ἡ κ. Γκασπάρ; Καὶ ὁ Ρενέ; Τελείωσε τὸ Λύκειο τὸ πουλάκι μου;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τὸ πουλάκι μου δὲν τελείωσε τὸ Λύκειο, ἀλλὰ κἀπνίζει σὰν ἀράπης καὶ κοιμᾶται μὲ τὴν μαγεύρισσα.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Ἐπιτιμητικὰ) Ἄντρέ!

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἄ, ναί, ξέχασα, οἰκογενειακὰ ἀπόρρητα. (Στὴν Μαντελέν) Πάρ' τὸ ποτήρι τοῦ κυρίου.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — (Παίρνοντας τὸ ποτήρι) Παλιόπαιδο! (Στὸν Γκασπάρ) Νά τὸν συγχωρῆτε κ. Γκασπάρ, χωρατεύει μὲ ὄλους.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Βιάζει τὸν ἑαυτὸ του νά γελάσῃ) Τὸν ξέρω... τὸν ξέρω... Ἄλλως τε ἕνας κληρονόμος δύο ἑκατομμυρίων λιρῶν ἔχει αὐτὸ τὸ δικαίωμα!

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Μὰ σοβαρὰ δηλαδὴ;

ΓΚΑΣΠΑΡ — Σοβαρώτατα! (Δείχνει τὰ χαρτιά) Τὰ χαρτιά εἶναι ἐν ἀπολύτῳ τάξει. (Μὲ φθόνο πού τὸν μετατρέπει σὲ γλύκα) Φίλε μου, τὰ συγχαρητήριά μου.

- ΑΝΤΡΕΑΣ — Εὐχαριστῶ, μὲ σκλαβώνεις!
- ΓΚΑΣΠΑΡ — Καὶ τώρα τί σκέπτεσαι νὰ κάνης;
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν ξέρω ἀκριβῶς. Γιατὶ ἀπὸ χτές τὸ βράδυ ποὺ ἔλαβα αὐτὰ τὰ ραβασάκια, μέσ' τὸ μυαλό μου κυριαρχεῖ ὁ ἐλέφαντας.
- ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Χριστὸς καὶ Παναγία! Ποιὸς ἐλέφαντας;
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὁ ψητὸς! Αἰσθάνομαι μεγάλη ὄρεξη νὰ φάω ἐλέφαντα ψητό. (Στὸν Γκασπάρ) Πόσο λὲς νὰ κοστίζη;
- ΓΚΑΣΠΑΡ — (Συμβουλευτικὰ) Ἄσε τίς κουταμάρες καὶ σκέψου τὸ ταξίδι, παιδί μου.
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Ποιὸ ταξίδι;
- ΓΚΑΣΠΑΡ — Αὐτὸ ποὺ σοῦ ἐπιβάλλει ἡ διαθήκη τοῦ θείου σου.
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Γκασπάρ! Ἄν ἤρθες ἐδῶ νὰ μοῦ πάρης τὰ ἐλάχιστα μόρια τοῦ μυαλοῦ ποὺ ἡ θεία Πρόνοια μοῦίκανε τὴν συγκατάβαση νὰ μ' ἀφήση, εἶσαι ἀχαρακτήριστος. Ποιὸν θεῖο μου ἔννοεῖς;
- ΓΚΑΣΠΑΡ — Τὸν Ἰωσία Τέριγκτων. Δὲν γράφει εἰς τὸν ἀνηψιὸν μου Ἀντρέα Ντενιέ;
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Διάβολε! Αὐτὸ τόχα ξεχάσει. (Σὰν νὰ μιᾶ μόνος του) Σκέψου νᾶχε κι αὐτὸς μανία μὲ τίς προτομές! Θὰ τὸν ἔβαζα βιζαβί μὲ τὸν θεῖο Αὐγουστο νὰ παίζουνε ντόμινο.
- ΓΚΑΣΠΑΡ — Σύνελθε παιδί μου! Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ζωὴ σου γίνε σοβαρὸς.
- ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ψευτοσοβαρεύεται) Σωστά. Σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἀποκτήσω δυὸ ἑκατομύρια λιρῶν σοβαρώτατα. (Σηκώνεται ἔξαλλος) Καὶ τὸ ταξίδι; Τὸ ταξίδι;
- ΓΚΑΣΠΑΡ — Θὰ γίνη.
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Μὲ τί; Ἡ ὀργανικὴ χημεία δὲν πιάνει παραπάνω ἀπὸ τριάντα φράγκα. Ἡ ἀνόργανος μόνον μὲ τὸ κιλό μπορεῖ νὰ πουληθῇ. Τὸν θεῖο Αὐγουστο δὲν τὸ δέχονται οὔτε στὸ ἐνεχυροδανειστήριο. Ὅσο γιὰ δανεικὰ δὲν θὰ μοῦ δίνατε οὔτε τὸ εἰσιτήριο τοῦ τραίμ.
- ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Μὴν τὰ παραλές.

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Α, ναί ξέχασα! Ἡ κυρία Μαντελέν μὲ πιστώνει ἀκόμα μὲ τὰ νοίκια.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Κι ἐγώ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐσύ; (Γελᾷ) Γκασπάρ πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν δικηγορία καὶ νὰ πᾶς νὰ γίνῃς κλόουν. Λόγω τιμῆς εἶσαι ἀστείότατος.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Σηκώνεται σοβαρὸς καὶ μιλεῖ σὰν νὰ ἀγορεύῃ) Φίλε μου, ὅταν πρόκειται γιὰ μιὰ ἀποστολὴ τόσο σοβαρὴ ὡς Γκασπάρ μ' ὄλες του τίς δυνάμεις εἶναι στὴ διάθεσί σου. Κι ὄχι μόνο θὰ σὲ δανείσω χρήματα γιὰ τὸ ταξίδι σου, ἀλλὰ θὰ ἀναλάβω κι ὅλη τὴν ἐποπτεία τῆς περιουσίας σου ὅταν μὲ τὸ καλὸ γυρίσης ἀπὸ ἐκεῖ κάτω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Εἰρωνικὰ) Πέσο εἶσαι καλός.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Κύριε Γκασπάρ, μὲ συγχωρῆτε δηλαδή ἔχω κι ἐγὼ μερικὲς οἰκονομίες. Λέω λοιπὸν μιὰ καὶ χρειάζονται χρήματα.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Περιττὸν κυρία Μαντελέν, περιττὸν.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — Τουλάχιστον νὰ εὐκολύνω τὸ παιδί.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Περιττὸν.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μὰ τώρα βαλτὸς εἶσαι νὰ μοῦ χαλάσῃς τὴν δουλειά.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Χτυπάει τὸ στήθος του σὰν νὰ λέει ἐγὼ) Καὶ πότε θὰ φύγῃς;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νὰ φύγω. (Σκεπτικὰ) Ν' ἀφήσω δηλαδή τὸ Παρίσι, τὸν θαμπὸ οὐρανὸ του, τίς γελαστὲς του κοπέλλες καὶ τὸ φτηνὸ κόκκινο κρασί. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ στείλω στὸ διάβολο τίς λίρες τοῦ Τέριγκτων. Καλύτερα ἕνας εὐθυμὸς ἀλήτης παρὰ ἕνας κατσούφης ἑκατομμυριοῦχος.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Ἄφησε τ' ἀστεῖα καὶ σήκω πάνω νὰ πᾶμε νὰ ἐτοιμάσουμε τὸ ταξίδι σου. (Στὴν κυρία Μαντελέν) Καὶ σὺ κυρία Μαντελέν ἐτοίμασε ἕνα καλὸ δεῖπνο γιὰ δύο. Ἡ προτιμᾶς νὰ φᾶμε ἔξω;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὅχι θὰ φάω μέσα. Χωρὶς ἔσένα καὶ τὸ δεῖπνο θὰ εἶναι γιὰ δύο. Δὲν πιστεύω νάχῃς τὴν ἀξίωση νὰ ἀνεχθῶ τὴν φάτσα σου τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ. Θὰ μοῦ ἔκοβε τὴν

δρεξη. "Αλλωστε ἐδῶ στήν γωνία με περιμένει μιὰ τρυφερή
ὑπαρξη πού θά δροσίση με τήν παρουσία της τήν πεζή ἀπα-
σχόληση τοῦ μασήματος.

ΓΚΑΣΠΑΡ — (Τόν χτυπᾷ στήν πλάτη) Κατεργαράκο! Κατάλαβα.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ — "Ἐννοια σου παιδί μου θά τὰ κανονίσω ἐγώ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Περιττόν. Καί πρό πάντων μὴ ξεχάσης τὸ πατέ. Πά-
με Γκασπάρ με παρασύρεις στὸ ταξίδι τῆς ἀπωλείας.

ΓΚΑΣΠΑΡ — Σὲ κάνω νά σέβησαι τὸν ἑαυτό σου.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἄπὸ τῆ στιγμὴ πού σέβομαι τὸν ἑαυτό μου, ἄρχισα
νά τὸν σιχαίνωμαι.

Σκηνή Ταμπλό Β'

(Ἡ Ἀλίνα μπαίνει στὸ δωμάτιο μὲ τὸ τηλεγράφημα στὸ χέρι. Ἐχει ἓνα ὕφος ὄνειροπόλου δέους, κάθεται γιὰ μιὰ στιγμή στὴν ἄκρη τῆς λιζέζ, ὕστερα ἀτενίζει στὴν γωνιά τὴν μικρὴ μαντόνα τὴν κυττάζει καὶ πηγαίνει δευλὰ κοντὰ τῆς. Κάνει τὸν σταυρό τῆς μὲ τὴν εὐλάβεια τῶν πιστῶν καθολικῶν, ἀναστενάζει καὶ ἀρχίζει νὰ προσεύχεται στὸ ἄψυχο ἀγαλματάκι.

ΑΛΙΝΤΑ — Παρθένα τῶν ρόδων ἀνοιξε μιὰ πορτοῦλα ἐκεῖ ψηλὰ στὸν ἀσημένιον οὐρανὸ σου καὶ ἄφησε νὰ περάσῃ ἡ προσευχή μου! Γονατίζω μπροστὰ σου μικρὴ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ εἶμαι γιομάτη ταπείνωση καὶ ἁμαρτία. Τὰ μάτια μου δλο ντροπὴ χαμηλώνουνε μπροστὰ στὰ δικά σου, εἶναι τὰ μάτια μιᾶς ἁμαρτωλῆς ποὺ τολμάει νὰ σοῦ ζητήσῃ τὴν εὐτυχία. Κεῖ κάτω πέρα ἀπὸ τοὺς ὀρίζοντες κάνε νὰ λάμψῃ γιὰ μένα μιὰ καινούργια μέρα γεμάτη τριανταφυλλὶ φῶς, ποὺ θὰ μὲ κάνῃ νὰ ξεχάσω τὰ ζεστά χνῶτα καὶ τὰ ἰδρωμένα χέρια τῶν ἀνθρώπων. Κάνε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν κάθε μέρα μου ἡ πάλῃ γιὰ τὸ ψωμί καὶ τὴν ὑπαρξὴ ἔτσι ποὺ νὰ μπορῶ νὰ νοιώθω τὸ κορμί μου ἐλεύθερο νὰ τὸ ραντίξῃ ἡ δροσιά τῆς ἀγνότητος. Κάνε Μαρία τῶν δακρῶν νὰ νοιώσω κι ἐγὼ τὸν θρίαμβο τῆς μητρότητος νὰ σαλεύῃ στὰ σπλάγγνα μου καὶ νὰ μὲ φέρῃ κοντὰ σου μητέρα πρὸς μητέρα, ὑπαρξὴ σὲ θεότητα. Κι ἄς πνιγῇ στὰ σκοτάδια τοῦ χτέος ἡ πυραμίδα τῆς ντροπῆς ποὺ τὴν ἔφερε ἡ ἀνάγκη καὶ τῆς ἀνάγκης ποὺ τὴν ἔφερε ἡ ζωὴ. Ἀφίνω στὰ πόδια σου τὴν μαντίλα μου μὲ κεντημένα γκρενὰ γαρύφαλλα καὶ τὴν ψυχὴ μου μὲ κεντημένες γκρενὰ ἁμαρτίες. Δὲν κλαίω Μαντόνα τοῦ πόνου... Ἐλπίζω... (Σιγὰ σιγὰ ρίχνοντας ματιὰς ἐκείσας, φεύγει ἀπὸ τὸ δωμάτιο).

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Α'

(Μπαίνει ὁ Ἀντρέας μὲ τὴν Σεσίλ. Ἐκεῖνος ἐξαλλος ὅπως πάντα. Ἐκείνη μιὰ χαριτωμένη κοπελλίτσα ἀπὸ

κεῖνα τὰ χαρούμενα σπουργιτάκια πού στολίζουν τις βραδυνές ὥρες τῶν Παριζιάνικων Βουλευμάτων. Δὲν εἶναι πλούσια ντυμένη μὰ εἶναι κομψή. Δὲν εἶναι ὁμορφη, μὰ εἶναι χαριτωμένη. Θὰ μπορούσε νὰ κάνη ὄνειρα μὲ μιὰ γκαζόζα, θὰ μπορούσε νὰ κάνη κέφι μ' ἓνα χωνάκι φρίτες).

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Τοποθετεῖ τὸ καπέλλο του στὸ κεφάλι τῆς προτομῆς)

Οὐφ!! Ἔσκασα μ' αὐτὰ τὰ πέντε πατώματα. Ἄν εἶναι τόσα σκαλοπάτια κι ὡς τὸν Παράδεισο, σὲ βεβαιῶ πὼς δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ πάη κανεὶς ὡς ἐκεῖ.

ΣΕΣΙΑ — (Ἀγωνίζεται νὰ βγάλῃ τὸ παλτό της) Μὰ γιατί κάθεται τόσο ψηλά;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ἀφίνει στὸ τραπέζι ἓνα μπουκάλι πού κρατοῦσε)

Εἶναι ζήτημα ἀξιοπρεπείας.

ΣΕΣΙΑ — (Γελαστή) Ἀξιοπρεπείας;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ναι, παιδί μου. Στὸ πρῶτο πάτωμα εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ πληρώνῃς στὴν πρώτη τοῦ μηνὸς τὸ νοίκι σου. Στὸ δεύτερο σοῦ κάνει λίγες μέρες πίστωση. Ὅσο ἀνεβαίνεις ἐσύ, ἀνεβαίνει καὶ ἡ πίστωση. Ἡ δική μου ἔχει φθάσει στοὺς ὀκτῶ μῆνες. (Κάθεται στὸ κρεβάτι). Ὑστερα εἶναι κι ἓνα ἄλλο.

ΣΕΣΙΑ — (Κάθεται κοντὰ του γελαστή) Τί ἄλλο;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Οἱ δανεισταί. Ἐνας λογικὸς δανειστῆς τὸ σκέπτεται πολὺ ν' ἀνέβῃ 114 σκαλοπάτια, γιὰ νὰ μὴν εἰσπράξῃ αὐτὰ πού τοῦ χρωστᾶνε.

ΣΕΣΙΑ — (Γεῶ μὲ τὴν καρδιά της) Εἶσαι τρομερός.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Φριχτός, ἐλεεινὸς καὶ ἀσυνείδητος. Εἶναι οἱ χαρακτηρισμοὶ τοῦ θεοῦ Αὐγουστοῦ. Τὸν ξέρεις τὸν θεῖο Αὐγουστο;

ΣΕΣΙΑ — (Μὲ ἀπορία) Ὅχι.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νὰ σὲ συστήσω. (Σηκώνεται τὴν παίρνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν πάει κοντὰ στὴν προτομή) Θεῖε Αὐγουστε, ἡ Σεσίλ τὸ πιδ χαριτωμένο κορίτσι τοῦ Παρισιοῦ. Τὴν γνώρισα μόλις πρὶν ἀπὸ ἑπτὰ μέρες. (Στὴν Σεσίλ) Σεσίλ, ὁ θεῖος Αὐ-

γουστος. Πρώτης τάξεως μεσόκοπος. Είμαι βέβαιος πώς
θά σου καθήση κι έσένα πολύ σύντομα στο στομάχι.

ΣΕΣΙΑ — (Τσαχπίνικα στην προτομή) Χαίρω πολύ θεΐε Αύγουστε!

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κι εκείνος (Βγάζει το καπέλλο από την προτομή) Βγά-
λε το καπέλλο σου θεΐε Αύγουστε. Ντροπή μπροστά στις
κυρίες. (Του ξαναφορά το καπέλλο) Και τώρα πού χαρήκα-
τε άμφότεροι, έλα νά ξεβουλώσουμε το μπουκάλι.

ΣΕΣΙΑ — Τί είναι αυτό; Κρασί;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Κυττάζει την έτικέττα) Μπορντώ 1918! Το άπο-
χαιρετιστήριο δώρο τής σπιτονοικοκυράς μου!

ΣΕΣΙΑ — Το άποχαιρετιστήριο δώρο; Γιατί;

ΑΝΤΡΕΑΣ — 'Αγαπούλα μου, για νά σου εξηγήσω αυτό το γιατί
σ' έφερα εδώ μέσα. ('Αναπνοή) Φεύγω. ('Εν τῷ μεταξύ ξε-
βουλώνει το μπουκάλι).

ΣΕΣΙΑ — (Με κακή έκπληξη) Φεύγεις;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δυστυχώς. Είναι μιá πολύ βρώμικη ιστορία. Κάποιος
θεΐος μου πήγε στον ούρανο νά παίξη μπριτζ με τους άγγέ-
λους. Νομίζω μάλιστα ότι μ' άφησε και μιá μεγάλη κλη-
ρονομιά, πού είναι λείε άπαραίτητο νά πάω νά την είσπράξω.

ΣΕΣΙΑ — Και θά λείψης πολύ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Χμμμ! Κάτι μήνες. 'Ακριβώς όσο θά χρειασθῆ νά με
ξεχάσης. (Πάει και κάθεται σέ μιá καρέκλα τοποθετώντας
μιá άλλη καρέκλα κοντά του).

ΣΕΣΙΑ — (Κάθεται κι αυτή) Νά σέ ξεχάσω; 'Εγώ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Άς μῆ χαλάμε την βραδυά μας με κακές σκέψεις.
"Έλα μωρό μου. Είχα παραγγείλει και το δείπνο, αλλά το
ξεπαρήγγειλα. "Έχω ένα χιλιάριο πού πήρα από τον Για-
σπάρ. Θά πάμε στο ρεστωράν και θά το μετατρέψουμε σέ
στρείδια, σέ πέρδικα και σέ σαμπάνια.

ΣΕΣΙΑ — Νά χαλάσουμε τόσα λεπτά για στρείδια;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τά στρείδια, μικρό μου, είναι ἡ ιδανικότερη τοποθέ-
τηση των κεφαλαίων. Ξέρω ένα σωρό κεφαλαιούχους πού
έχουν άσχυληθῆ σοβαρά μ' αυτή τῆ δουλειά. "Άλλωστε τί
άξία έχουν τά λεπτά μπροστά στην τελευταία βραδυά μας;

ΣΕΣΙΑ — (Σκεπτική) Τὴν τελευταία;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ναι, ἀγαπούλα μου. (Μελοδραματικά) Ἄπο αὐριο
ρίχνουμαι στὸν ἀγῶνα. (Ἠρεμα) Δηλαδή μεταξὺ μας, αὐτὴ
ἡ θάλασσα κι αὐτὰ τὰ βαπόρια ποὺ βρωμᾶνε κατράμι καὶ
πετροκάρβουνο δὲν μοῦ εἶναι καθόλου συμπαθητικά.

ΣΕΣΙΑ — Κι ἔταν γυρίσης;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐνα φωτεινὸ ἀστέρι θὰ μὲ φέρη κοντά σου. Τὰ χέ-
ρια μου θάβαι γεμάτα σὰν τοὺς τρεῖς μάγους τῆς Βηθλεέμ.
Τότε θὰ σὲ πηγαίνω περίπατο μέσα σὲ μιὰ ἄμαξα μὲ ἄ-
σπρα ἄλογα, ἀπὸ κείνα τὰ ἄλογα ποὺ καλπάζουνε στὶς λε-
ωφόρους τῶν ὄνείρων.

ΣΕΣΙΑ — Ποιὲς λεωφόρους;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Λεωφόροι τῶν ὄνείρων, ἀγαπούλα μου, εἶναι γιὰ μένα
ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ δρόμοι, ποὺ σήμερα δὲν τολμῶ νὰ τοὺς πε-
ράσω γιὰτι χρωστάω.

ΣΕΣΙΑ — (Ἐλαφρῶς ρομαντικά) Ἄντρέ, θὰ προτιμοῦσα νάμενες
ἐδῶ καὶ νὰ μὴν εἴχαμε ἄσπρα ἄλογα. Νὰ μ' ἐπαιρνες σὰν
κάθε βράδυ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ νὰ πηγαίναμε μπράτσο
μπράτσο στὰ πάρκα. Νὰ μοῦ δίνης φιλιὰ στὶς καθημερινὲς
καὶ μύρα κάθε Κυριακῆ. Εἶναι φτηνὸ μὰ εἶναι ὁμορφο.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Μὲ μισοῦ φράγκου συγκίνηση) Μικρὴ μου Σεσίλ!
Εἶσαι ἓνα ὑπέροχο κορίτσι κι ἂν δὲν σὲ παντρεύωμαι εἶναι
μόνο γιὰ νὰ μὴ σὲ σιχαθῶ. (Μ' ἐπιτόλαιη ἀπόφαση) Ὅχι
δὲν θὰ φύγω!

ΣΕΣΙΑ — (Δειλά) Καὶ τὰ λεπτά;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐχεις δίκιο. Τότε ἀλλάζω. (Τονίζει) Ὅχι, δὲν θάφευ-
γα ἂν δὲν ἦταν στὴν μέση τὰ λεπτά. (Σηκώνεται) Ἐλα τώρα
νὰ πιούμε ἓνα ποτηράκι.

ΣΕΣΙΑ — (Σηκώνεται καὶ γεμίζει τὰ ποτήρια. Τοῦ δίνει) Στὴν
ὕγεια τῆς ἀγάπης μας.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Σὰν νὰ κάνη πρόποση) Στὴν ὕγεια τῶν ματιῶν σου
ποὺ θὰ δακρῶσουν. Στὴν ὕγεια τῶν ὄνείρων μας. Κι ἐπειδὴ
εἶμαι ἓνας ἀδιόρθωτος ἀνόητος, στὴν ὕγεια τοῦ δάσους ποὺ
ἐκρῦφε στὴν σιωπὴ του τοὺς ἤχους τῶν πρώτων φιλιῶν

μας και τραγουδῆσε με τὰ πετροκοτσίφια του τὴν σιωπη-
λή μας ἔκσταση.

ΣΕΣΙΑ — Στὸ ταξίδι σου. (Πίνουν).

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Κυττάζει τὸ μπρασελέ του) "Ἐλα. "Ὁρα νὰ πηγαί-
νουμε. "Ἄν ἀργήσουμε δὲν θὰ προλάβω νὰ ξοδέψω τὰ χί-
λια φράγκα τοῦ Γκασπάρ. Κι αὐτὸ ὁ πνευματικὸς μου
δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρήσῃ ποτέ.

ΣΕΣΙΑ — (Ἵποκριτικά) Ναί! "Ἀντρέα πάμε. ("Ἀναστενάζει) Κι
αὔριο ἓνα βαπόρι θὰ σὲ ξερριζώσῃ και θὰ σὲ πάρῃ μακριά...
μακριά...

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Τὴν πιάνει στοὺς ὤμους) Ξέρεις μικρὸ μου πῶς σφυ-
ράει ἓνα βαπόρι πού σὲ ξερριζώνει και φεύγει μακριά... μα-
κριά;

ΣΕΣΙΑ — "Ὀχι.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Σφυράει ἔτσι (Μιμεῖται τὸ σφύριγμα τοῦ βαποριοῦ)
ΒZZZZZZZZZZ. "Ἐλα, ἔλα. (Βγαίνουν σιγὰ σιγὰ. Ὁ "Ἀντρέας
τὴν παρασύρει τραβώντας τὴν ἀπὸ τοὺς ὤμους ὅπως τὴν
ἔχει πιασμένη).

ΣΚΗΝΗ ΣΤΟ ΔΩΜΑΤΙΟ Β'

(Μπαίνει ὁ Χουάν μ' ἓνα μπουκέτο λολουδία. Εἶναι
ἓνας τύπος γεροπαραλυμένου με φιόρ-ἴν-πέτο, ἐπιδει-
κτικὰ κομψεύμενος, ἀπὸ κείνους τοὺς γέρους πού
σαλιαρίζουν με τὶς γυναῖκες προσπαθώντας με τὸν
ἐξωτερικὸ ἔρωτισμὸ τοὺς νὰ κρύψουν τὴν ἀνικανό-
τητά τους. Θὰ προτιμοῦσα νὰ φοροῦσε ἄσπρες γκέτ-
τες και ν' ἀφίγη νὰ τοῦ κρέμεται ἓνα τζαμιλίκι. Δὲν
θάταν ἄσχημο τὰ βαμμένα μαλλιά του νὰ χωρίζον-
ται στὴ μέση).

ΧΟΥΑΝ — (Ἀπὸ τὴν πόρτα στὴν "Ἀλίντα πού βρίσκεται στὸ ἄλλο
δωμάτιο χωρὶς νὰ φαίνεται) Μάλιστα ἀγαπητὴ φίλη. Θὰ
μείνω νὰ σᾶς περιμένω.

ΑΛΙΝΤΑ — (Πού φωνάζει ἀπὸ μέσα) "Ἐνα λεπτὸ, σ' ἓνα λεπτὸ
θᾶμαι ἔτοιμη.

ΧΟΥΑΝ — Θα θέλατε νά σᾶς βοηθήσω;

ΛΑΙΝΤΑ — (Πάντα ἀπὸ μέσα) Μερσί. Εἶμαι ἰκανὴ καὶ μόνη μου.

ΧΟΥΑΝ — (Σὰν νὰ μιᾷ μόνος του) Ἡ ἰκανότης εἶναι τὸ προσὸν τῆς νεότητος. (Μπαίνει στὸ δωμάτιο, ἀφήνει κάπου τὰ λουλούδια του, χτενίζεται κυττάζει στὸν καθρέφτη φτιάχνει τὴν τσάκισή του, ἀνάβει τσιγάρο).

ΛΑΙΝΤΑ — (Μπαίνοντας) Σᾶς ἔκανα νὰ περιμένετε;

ΧΟΥΑΝ — (Σηκώνεται ἀπότομα καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χέρι. "Ὅσο μιᾷ, κάνει μιὰ κίνηση σὰ νὰ πονέσανε τὰ νεφρά του ἀπὸ τὸ ἀπότομο σήκωμα) Εἶναι μεγάλη εὐτυχία νὰ περιμένη κανεὶς μιὰ γυναῖκα σὰν ἐσᾶς. (Τῆς δίνει τὰ λουλούδια μ' ἐξεζητημένο τόνον) Κι ἀκόμα μεγαλύτερη νὰ σᾶς προσφέρει αὐτὰ τὰ λουλούδια.

ΛΑΙΝΤΑ — (Τὰ παίρνει, μιλεῖ μὲ νάζι) Μερσί. (Τὰ μυρίζει κι ὕστερα τὰ πετᾷ κάπου) Καθῆστε. (Κάθεται ἡ ἴδια στὴν λιζέζ).

ΧΟΥΑΝ — (Κάθεται στὴν πολυθρόνα) Ὦχ! (Κάνει μιὰ κίνηση πόνου).

ΛΑΙΝΤΑ — Τί πάθατε;

ΧΟΥΑΝ — Αὐτὴ ἡ καταραμένη ἰσχυαλγία ἐνοεῖ πάντα νὰ μοῦ θυμίζη ὅτι βρισκομαι πιά στὴν ἕκτη νεότητα. Κι ἦτανε μιὰ στιγμή πού τῶχα ξεχάσει ὀλότελα.

ΛΑΙΝΤΑ — Τῶχατε ξεχάσει;

ΧΟΥΑΝ — Κοντά σας, ἀγαπητὴ φίλη, κοντά σας τὰ ξεχνᾷ κανεὶς ὅλα. Ξαναγίνεται εἴκοσι χρόνων. Πρὶν μὲ βρῆ ὁ Τζιάκομο ἦμουν ἕνας παλιόγερος πού λιαζότανε στὴν ταράτσα τοῦ Ματέο. Ἄλλὰ μόλις ἄκουσα ὅτι μὲ θέλετε πῆρα ἕνα ταξί. Ἔ, λοιπὸν τὸ μετάνοιωσα! Νόμισα πὼς μὲ τὰ πόδια θὰ ἐρχόμουν πολὺ γρηγορώτερα.

ΛΑΙΝΤΑ — Εἶναι χαρὰ νὰ ἔχη κανεὶς τέτοιους φίλους καὶ μάλιστα τὴν στιγμή πού τοὺς χρειάζεται!

ΧΟΥΑΝ — Μὲ χρειάζεσθε; Ἐμένα ἀγαπητὴ φίλη;

ΛΑΙΝΤΑ — (Στιγμὴ) Ἀκοῦστε Χουάν. Εἶναι κι ὄλας κάμποσος καιρὸς πού μοῦ κάνετε κόρτε. (Ὁ Χουάν τὴν κυττᾷ μ' ἀπορία) Ὦ! Μὴ μὲ κυττάζετε ἔτσι! Ὁμολογῶ ὅτι τὸ κόρτε

σας είναι ὄλο τάκτ, σύμφωνα μὲ τούς κανόνες τοῦ Κώδικα τῶν Τζέντλεμεν.

ΧΟΥΑΝ — (Κολακευμένος) Ὁ καθένας ἔχει τὸν τρόπο του, ἀγαπητὴ φίλη.

ΛΑΙΝΤΑ — Ὅλοι οἱ τρόποι ἔχουν ἓνα σκοπό. Τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς μου.

ΧΟΥΑΝ — Μεταχειρίζεσθε τόσο παζές ἐκφράσεις! Κρεββατοκάμαρα! Ἕνα τέτοιο μέρος θέλει κάτι ποιητικό. Πέστε «Ναὸς τῆς Κύπριδος», «Λίκνον τῆς Τανίτ». Κάτι σὰν «λευκὴ ἁρμονία».

ΛΑΙΝΤΑ — Δὲν βαρύνεστε! Τὸ δικό μου σωματὶ δὲν μπορεῖ νὰ ναι πιά λευκό. Τὸ μόνο ποὺ τοῦ μένει νὰ κάνη εἶναι νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ ντροπὴ. Κι ἐπειδὴ δὲν μπορεῖ νὰ κοκκινίσῃ ἔκανε κάτι σχετικό. Σκούριασε. Ἡ σκούρια εἶναι ντροπὴ τῶν πραγμάτων.

ΧΟΥΑΝ — (Τὴν μαλλώνει χαϊδευτικὰ) Ἄλιντα!!

ΛΑΙΝΤΑ — Σὰς φαίνεται παράξενο πῶς σὰς μιλοῦ ἔτσι; Ἕ, λοιπὸν Χουάν θέλω νὰ μαι πρακτικὴ. Θὰ σὰς δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῆτε αὐτὸ τὸ λίκνον τῆς Τανίτ, καὶ νὰ μὴ μὲ ξαναδῆτε πιά! (Σὰν νὰ κυττάῃ τὸ ἄπειρον) Ποτὲ πιά!

ΧΟΥΑΝ — Τί θέλετε νὰ πῆτε;

ΛΑΙΝΤΑ — Ἕνας ἄντρας δὲν ρωτάει Χουάν. Παίρνει.

ΧΟΥΑΝ — (Σαλιαρίζει) Ἀγαπητὴ φίλη, δὲν ἔχω παρὰ δυὸ πράγματα στὴν διάθεσή μου, τὸν ἑαυτό μου καὶ τὸ πορτοφόλι μου.

ΛΑΙΝΤΑ — Χρειαζομαι μόνο τὸ δεύτερο.

ΧΟΥΑΝ — (Μὲ κακὴ ἐκπληξῆ) Ἄ!!

ΛΑΙΝΤΑ — Ναί. Γιατὶ ἂν κάποιος πρέπει νὰ διαθέσῃ τὸν ἑαυτό του, αὐτὴ θὰ εἶμαι ἐγώ.

ΧΟΥΑΝ — Δὲν θὰ ἤθελα νὰ θυσιασθῆτε, ἀγαπητὴ φίλη.

ΛΑΙΝΤΑ — Ἄς εἶμαστε εἰλικρινεῖς Χουάν. Θέλετε κάτι. Σὰς τὸ προσφέρω. Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τὸ ἀντάλλαγμα;

ΧΟΥΑΝ — Ἕτσι χωρὶς ἔρωτα;

ΛΑΙΝΤΑ — Χωρίς πρόλογο. 'Ο πρόλογος στὸν ἔρωτα εἶναι μιὰ ὑπόθεσις ποὺ ἀπασχολεῖ τοὺς ἀργόσχολους.

ΧΟΥΑΝ — Καὶ γιατί διαλέξατε ἐμένα;

ΛΑΙΝΤΑ — Ἄς υποθέσουμε ὅτι σᾶς συμπαθῶ.

ΧΟΥΑΝ — (Μ' ἐνθουσιασμό) Λέτε ἀλήθεια;

ΛΑΙΝΤΑ — Κανείς ἄνθρωπος δταν πρόκειται νὰ πάρῃ λεπτὰ δὲν λέει ἀλήθεια.

ΧΟΥΑΝ — Τότε... λέτε ψέματα.

ΛΑΙΝΤΑ — Κανείς ἄνθρωπος δὲν ὁμολογεῖ ὅτι λέει ψέματα δταν πρόκειται νὰ κερδίσῃ.

ΧΟΥΑΝ — Τώρα ἀκριβῶς ἀρχίζω νὰ μὴν καταλαβαίνω τίποτα.

ΛΑΙΝΤΑ — Θὰ σᾶς πῶ, μιὰ μικρὴ ἱστορία Χουάν. Ἦτανε κάποτε ἓνα κορίτσι ποὺ πουλοῦσε λουλούδια. Λευκὲς καμέλιες καὶ σιωπηλὰ γιασεμιά. Ἄπο κείνα τὰ λουλούδια ποὺ οἱ κομφῆς κυρίες φορᾶνε στὰ κορσᾶζ τους. Δὲν ἤξερε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τοὺς μεγάλους δρόμους ποὺ κουράζουνε τὰ λιπόσαρκα πο-δαράκια τῶν φτωχῶν κοριτσιῶν καὶ τίς νύχτες, πολλὲς νύχτες ἔλειπε τὸ ψωμί, μὰ ὑπῆρχαν τὰ δάκρυα.

ΧΟΥΑΝ — Γιατί τὰ λέτε ὅλα αὐτά;

ΛΑΙΝΤΑ — Μὴ μὲ διακόπτετε, Χουάν! Ὑστερα ἤρθε κάποιος, ἓνας ὑδραυλικὸς μὲ γελαστὰ μάτια καὶ φλύαρα χεῖλη. Τῆς εἶπε ὅτι εἶναι θεὸς καὶ ὅτι τὸν λέγανε ἔρωτα. Σὰν ἔφυγε ἤρθαν ἄλλοι θεοί, ὅλοι λεγόντουσαν ἔρωτες. Στὸ τέλος δὲν ὑπῆρχε πιά οὔτε θεός, οὔτε ἔρωτας. Ὑπῆρχαν ἄντρες.

ΧΟΥΑΝ — Τί φριχτὴ ἱστορία!

ΛΑΙΝΤΑ — Ὅλες οἱ ἱστορίες τῆς ζωῆς εἶναι φριχτές. Ἡ μικρὴ μὲ τὰ λουλούδια ἐξελίχτηκε, μπῆκε στὴν κόλαση ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ παραδείσου καὶ τὴν βοηθούσανε σ' αὐτὸ πολλοὶ ἄντρες, τόσοι πολλοὶ ἄντρες, στὸ τέλος ἀπόχτησε καὶ μὀρφωση. Καὶ τότε σιχάθηκε τὸν ἑαυτὸ της. Ἐχετε ποτὲ σιχαθῆ τὸν ἑαυτὸ σας Χουάν;

ΧΟΥΑΝ — Ὅχι. Ἐγὼ εἶμαι μᾶλλον τύπος ποὺ τὸν σιχαίνονται οἱ ἄλλοι.

ΛΑΙΝΤΑ — Αὐτὸ εἶναι προτιμότερο. (Ἄναπνοή) Τώρα μοῦ παρουν-

σιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ σκοτώσω τὸ παρελθόν. Μιὰ ἀχτίνα
ἐλπίδας μὲ φωτίζει ἀπὸ κάμποσες χιλιάδες μίλλια μακριά.
Καταλαβαίνετε γιατί σᾶς ζητῶ αὐτὰ τὰ χρήματα;

ΧΟΥΑΝ — (Μὲ φιλοσοφικὸ ὕφος) Ναί.

ΑΛΙΝΤΑ — (Μὲ ἀγωνία) Καὶ τί λέτε;

ΧΟΥΑΝ — Θὰ ἤθελα νὰ δῶ τί χρῶμα ἔχουν οἱ κουρτίνες τῆς κρεβ-
βατοκάμαράς σου. (Τραβᾷ πρὸς τὴν ἐξοδο. Ἡ Ἀλίντα κα-
τεβάζει τὸ κεφάλι, παίρνει τὰ λουλούδια καὶ τὸν ἀκολουθεῖ).

Τέλος τῆς πρώτης πράξεως.

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ
ΤΑΜΠΛΩ ΠΡΩΤΟ

Σ' αὐτὸ τὸ ταμπλὸν παίζουσι :

Ὁ Ὀνειροπόλος Κύριος.
Ἡ Ἀλίντα Πασκουάλε
Ὁ Ἀντρέας Ντενιέ
Ἐνας ἀξιοπρεπὴς Κύριος
Μιά ὄριμη Κυρία

(Στὸ τρίτο χτύπημα τοῦ μαρτώ, ὁ Ὀνειροπόλος Κύριος βγαίνει μπροστὰ ἀπὸ τὴν αὐλαία καὶ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς θεατὰς).

ΟΝ. ΚΥΡ. — Ἐσεῖς ποὺ νοσταλγήσατε νὰ ταξιδέψετε στὶς λουλαμιῆς θάλασσες, ἐσεῖς ποὺ ποθήσατε ν' ἀνεμίσεινε τὰ μαλλιὰ σας οἱ ἀῦρες τῶν ὠκεανῶν, οἱ μυρωμένες ἀπὸ λάδι κοκοφοίνικα, κι ἀπὸ τὸ ξύλο τῆς κανέλλας, ἐλάτε μαζί μου. Κυρίες καὶ κύριοι, ὅπως βλέπετε τὸ πείραμά μας ἔχει καὶ τὰ μικρά του εὐχάριστα ἀπρόοπτα. Ἐνα ταξιδάκι! Ἐλπίζω νὰ μὴ δυσανεξήσῃ κανέναν τὸ μικρὸ αὐτὸ ταξίδι. Ἀκόμα καὶ γιὰ κείνους ποὺ τοὺς πιάνει ἡ θάλασσα, θὰ εἶναι τόσο σύντομο! Καὶ θὰ γίνῃ πάνω σὲ μιὰ ἀνόητα ἡρεμὴ ἐπιφάνεια. Οἱ ἡρεμὲς ἐπιφάνειες μοιάζουν μὲ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους ποὺ ἀνάμεσα σὲ δυὸ χασμουρητὰ τους γρατζουνίζουνε χαρτιὰ καὶ περιμένουνε τὴν ἡμέρα τοῦ μισθοῦ, ὅπως οἱ κάτοικοι τῆς γῆς Χαναὰν περιμένανε τὸν Μεσσία. Σὰν ἦρθε ὁ Μεσσίας τὸν σταυρώσανε. Σὰν παίρνουνε τὸν μισθὸ τους τὸν τρώνε. Φυσικὰ ὕστερα ἀπὸ ἓνα τόσο φτηνὸ

εισιτήριο πού πληρώσατε, δλοι έσεΐς μὴν περιμένετε νά
 σᾶς προσφέρω καμπίνα λούξ. Ἄλλωστε οἱ ἥρωές μας τα-
 ξιδεύουνε στήν δεύτερη θέση, κι έτσι θά ἀναγκασθῆτε νά
 τοὺς παρακολουθήσετε ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐχω τὴν ἐντύπωση ὅτι
 οἱ κυρίες τῶν πρώτων καθισμάτων στενοχωροῦνται τρομερὰ
 ἀπὸ αὐτό. Ἡ δεύτερη θέση γεμίζει τὰ προσωπάκια τους
 καπνιά καὶ χαλαίει ὅλο τὸ ἐπίστρωμα τῶν καλλυντικῶν πού
 τοὺς προμήθεψε ἡ Ἑλιζαμπεθ Ἄρντεν. Ἐ, τί νά γίνῃ;
 Τὸ καράβι μας, κυρίες καὶ κύριοι, ταξιδεύει σὲ μιὰν ὀποια-
 δήποτε ὑπερπόντια γραμμή, ἀνάλογα μὲ τὰ συμφέροντα
 πού ἔχει ἡ ἀτμοπλοικὴ του ἐταιρία. Τὸ καράβι λέγεται «ὁ
 Τροφοδότης τῶν Βυθῶν». Ἡ ἐταιρία λέγεται ὅπως τῆς
 ἀρέσει. Στὸ νῆκ τῆς Β' θέσης ὑπάρχει μιὰ ἀπόμερη γωνιά.
 Ἐλπίζω νά χωρέσωμε ὅλοι πολὺ ἀνετα. Φόντο ὁ ὀρίζον-
 τας, γεμάτος ἐλπίδες καὶ ἰώδιο. Τὸν διακόπτουν τὰ κάγκε-
 λα τοῦ καραβιοῦ μὲ κάτι ναυτικές κουλοῦρες, πού γράφουνε
 ἐπάνω τὸ ὄνομα τοῦ καραβιοῦ. Εἶναι μιὰ συνήθεια στίς ναυ-
 τικές κουλοῦρες, ὅπως εἶναι συνήθεια νά γράφουνε μὲ τατουάζ
 γυναικεῖα ὀνόματα στὰ ναυτικά μπράτσα. Ἀριστερὰ ὑπάρ-
 χει κι ἓνας ἀνεμιστήρας, ἀπὸ κείνους τοὺς ἀνεμιστήρες, πού
 χρησιμεύουνε γιὰ ὑπερασπιστὲς στὰ φουγάρα, φυσικὰ ἔσεΐς
 δὲν τὸν βλέπετε, ἀλλὰ ἐμεῖς τὸν ἔχουμε. Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα
 μπορῶ νά σᾶς προσφέρω. Λυπᾶμαι, ἀλλὰ τὰ σκηνικὰ εἶναι
 μιὰ ὑπόθεση πού ἀπασχολεῖ πολὺ τὴν τσέπη τοῦ χρηματο-
 δότη. Κι ὁ χρηματοδότης εἶναι τὸ μόνο πρόσωπο πού γιὰ
 διπλωματικούς λόγους δὲν θέλω νά τὸν δυσαρεστήσω. Κατὰ
 βάθος δὲν τὸν χωνεύω, πράγμα πού δὲν ὑπάρχει κανεὶς λό-
 γος νά πᾶτε νά τοῦ τὸ πῆτε. Ἀπὸ μιὰ ἀνεξήγητη ἰδιοτρο-
 πία τῆς τύχης, οἱ δυὸ μας φίλοι, ἡ Ἀλίντα καὶ ὁ Ἀντρέας,
 ταξιδεύουν στὸ ἴδιο καράβι. Μεταξὺ μας νομίζω ὅτι αὐτὸ
 δὲν εἶναι τύχη, ἀλλὰ κακοῦθρα τοῦ συγγραφέα. Καί... ἀλλὰ
 ἐγὼ κοντεύω νά σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Ὅχι, τὸ καλύτερο πού
 ἔχετε νά κάνετε εἶναι νά παρακολουθήσετε μόνοι σας. (Ἀ-
 κοούγεται σφύριγμα βαποριοῦ) Ἐλάτε, κυρίες καὶ κύριοι...
 εἶναι ὥρα, τὸ βαπόρι σφυρίζει... (Φεύγει).

ΑΝΟΙΓΕΙ ΑΥΛΑΙΑ

Σκηνή 1η

ΛΑΙΝΤΑ — Γιατί σφυρίζει τὸ βαπόρι; Τὰ βαπόρια δὲν σφυρίζουν μέσα στὸν ὠκεανό.

ΚΥΡΙΟΣ — Δὲν ξέρω, μπορεί νὰ χαιρετᾶμε τὴν σημαία τῆς Ὀντούρας, μπορεί νὰ κάνουμε σύνδεσμο μὲ ἓνα ἄλλο καράβι ποὺ σφυρίζει κάπου ἄλλοῦ. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ γιορτάζουμε τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων μου. Εἶναι σήμερα.

ΛΑΙΝΤΑ — Ἄ, ἔτσι; Παντρευτήκατε ἀπὸ ἔρωτα;

ΚΥΡΙΟΣ — Ὁχι.

ΛΑΙΝΤΑ — Ἀπὸ συμφέρον τότε.

ΚΥΡΙΟΣ — Οὔτε!

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελάει) Μὰ ὅπωςδήποτε θάπρεπε νᾶχτε μιὰ ἀφορμὴ γιὰ νὰ παντρευτῆτε.

ΚΥΡΙΟΣ — Φυσικά.

ΛΑΙΝΤΑ — Καὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς ρωτήσω ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ ἀφορμὴ;

ΚΥΡΙΟΣ — Ἐνα τηγάνι.

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελάει μ' ἀπορία) Ἐνα τηγάνι; Τί εἶδους τηγάνι;

ΚΥΡΙΟΣ — Ἐνα τηγάνι μετρίου μεγέθους.

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελάει) Καλά, πῶς εἶναι δυνατὸν ἓνα τηγάνι νὰ σᾶς κἀνὴ νὰ παντρευτῆτε;

ΚΥΡΙΟΣ — Εἶναι μιὰ πολὺ σιχαμένη ὑπόθεση. (Ἡ Ἀλίντα γελάει) Πρὶν παντρευτῶ ἤμουν ἐργένης. Ἐτσι ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τρώγω κάθε βράδυ στὸ ἐστιατόριο. Πολὺ βρώμικη ἱστορία αὐτὰ τὰ ἐστιατόρια.

ΛΑΙΝΤΑ — Σᾶς πιστεύω.

ΚΥΡΙΟΣ — Ἐνα βράδυ ἄργησα πολὺ, ἔτσι ἀναγκάστηκα νὰ πάω στὸ σπίτι μου νηστικός. Τότε μοῦ ἤρθε ἡ ἐμπνευση νὰ δα-νειστῶ ἓνα τηγάνι ἀπὸ τὴν γειτόνισσα, γιὰ νὰ τηγανίσω δυὸ αὐγά.

ΛΑΙΝΤΑ — Καταλαβαίνω! Παντρευτήκατε τὴν γειτόνισσα.

ΚΥΡΙΟΣ — Ὁχι. Ἀγόρασα ἓνα τηγάνι.

ΛΑΙΝΤΑ — Είναι χιούμορ;

ΚΥΡΙΟΣ — Καθόλου! 'Αγόρασα ένα τηγάνι κι άρχισα νά μαγειρεύω συχνότερα στο σπίτι μου. Οικονομία και καθαριότητας.

ΛΑΙΝΤΑ — Σωστά.

ΚΥΡΙΟΣ — 'Επειδή όμως δέν μπορούσα νά τρώω κάθε βράδυ αλάτι, άγόρασα και μιá κατσαρόλα. 'Ετσι σιγά σιγά έγινα τακτικός άγοραστής όλων εκείνων τών ειδών που πουλάνε τά ύαλοπωλεία. 'Απόκτησα πιάτα, μαχαιροπήρουνα. Σκάρωσα ένα τέλειο νοικοκυριό!

ΛΑΙΝΤΑ — Πολύ ενδιαφέρον. 'Υστερα;

ΚΥΡΙΟΣ — 'Όταν άπόκτησα τó νοικοκυριό άντελήφθηκα ότι μούλειπε ή νοικοκυρά. Τότε παντρεύτηκα.

ΛΑΙΝΤΑ — Και άπό τότε έχετε κάποιον νά σάς μαγειρεύη;

ΚΥΡΙΟΣ — 'Όχι! 'Από τότε χτυπάω τó κεφάλι μου.

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελάει) Γιατί;

ΚΥΡΙΟΣ — Γιατί άπό τότε είμαι ύποχρεωμένος νά μαγειρεύω για δύο. Ναι, ναι... Μή γελάτε. 'Η Μελανία βλέπετε δέν έχει καρμό, είναι ύποχρεωμένη νά παρακολουθή τις πρεμιέρες, τις κοσμικές συγκεντρώσεις και τις διαλέξεις. Τις ύπόλοιπες ώρες τήν άπασχολεί ό κουρέας της και ή μοδίστρα της.

ΛΑΙΝΤΑ — Δηλαδή, κάνατε έναν κακό γάμο;

ΚΥΡΙΟΣ — ('Εξακολουθεϊ τήν σκέψη του) Κι όσο σκέπτομαι ότι όλη αύτή ή ιστορία γίνηκε έξ αίτίας ενός τηγανιού με ούρά γίνομαι έξω φρενών.

ΛΑΙΝΤΑ — (Με φιλοσοφική διάθεση) Είναι κάτι άσήμαντα πράγματα, που παίζουν ρόλο στην ζωή μας! (Με φυσικό τόνο) 'Από τότε ταξιδεύετε για νά ξεχάσετε;

ΚΥΡΙΟΣ — Δέν ταξιδεύω για νά ξεχάσω. 'Εχω άλλους λόγους.

ΛΑΙΝΤΑ — Ποιούς λόγους;

ΚΥΡΙΟΣ — Τά γουρούνια.

ΛΑΙΝΤΑ — Μά δέν μού λέτε, σάς άρέσει νά άστειεύεσθε έτσι, μέσα στον ώκεανό; Ποιά γουρούνια;

ΚΥΡΙΟΣ — Τά παχειά γουρούνια. 'Εκείνα που ζυγίζουν πάνω άπό

200 κιλά. Είμαι βλέπετε ζωέμπορος. Οίκος Πορκώ και Σία. Ζαμπόν και μουρταδέλλες, χονδρικόως και λιανικόως. 'Η φέρμα μας είναι γνωστή σ' όλα τὰ μπακάλικα.

ΛΑΙΝΤΑ — "Α! "Ετσι. Χαίρω πάρα πολύ, κύριε Πορκώ.

ΚΥΡΙΟΣ — "Όχι, ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Πορκώ. Εἶμαι ὁ Σία. 'Αλλ' οὔτε αὐτὸ δὲν παίξει ρόλο. 'Η δόξα ἀνήκει καὶ στοὺς δυὸ μας. Εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνδοξώτερους Σία τῆς ἀλλαντοποιίας.

ΛΑΙΝΤΑ — "Ετσι ἡ γυναῖκα σας ἔχει ὅλες τίς οἰκονομικὲς δυνατότητες νὰ κάνῃ κοσμικὴ ζωὴ.

ΚΥΡΙΟΣ — Ναί, ναί... ἀλλὰ μένα δὲν μοῦ χρειάζεται αὐτό. 'Εγὼ θέλω μιὰ γυναῖκα νοικοκυρά, πού νὰ μπορῇ νὰ κρατήσῃ ψηλά τὴν αἴγλη τῆς φέρμας μου, κι ὄχι νὰ σκορπίξῃ ἐδῶ καὶ κεῖ ὅσα κερδίζω μεταφέροντας γουρούνια ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

ΛΑΙΝΤΑ — Τὴν ἔχετε ἴσως παραμελήσει.

ΚΥΡΙΟΣ — Ποιὰν ἔχω παραμελήσει; Τὴν Μελανία; Δὲν τὴν ξέρετε καλά. Βρίσκεται σ' αὐτὸ τὸ βαπόρι. Τώρα τρώει. Εἶναι στὴν πρώτη σειρά τοῦ σερβιρίσματος, ἐγὼ εἶμαι στὴ δεύτερη.

ΛΑΙΝΤΑ — Κι ἐγὼ.

ΚΥΡΙΟΣ — Τὸ ξέρω. "Ετσι θὰ μοῦ κρατήσετε σεῖς συντροφιά. 'Η γυναῖκα μου προτιμᾷ νὰ κάθεται στὸ τραπέζι με ἀγνώστους καὶ νὰ κουβεντιάξῃ γιὰ φιλολογία.

ΛΑΙΝΤΑ — Πρέπει νὰ εἶναι λόγια.

ΚΥΡΙΟΣ — Εἶναι μιὰ γκαμήλα ἡ Μελανία μου. 'Αντὶ νὰ ἀνακατεύῃ τίς ὁμοιοκαταληξίες, προτιμοῦσα νὰ ἀνακατεύῃ τὰ κρομμυδάκια. Καὶ οὔτε με λογαριάζει καθόλου, ἀφοῦ τρώει σὲ ξεχωριστὴ σειρά. 'Αλλὰ ἔνοια τῆς. Κι ἐγὼ...

ΛΑΙΝΤΑ — Τί;

ΚΥΡΙΟΣ — 'Εκδικούμαι! Πῶς; Τὴν ἀπατῶ!

ΛΑΙΝΤΑ — (Δῆθεν ἐκπληκτῆ) 'Εσεῖς;

ΚΥΡΙΟΣ — 'Εγὼ, μάλιστα. Τὴν Μελανία μου. (Χαμηλώνει τὴν φωνή) Γι' αὐτὸ μ' ἐνοχλεῖ πού μοῦ φορτώθηκε σ' αὐτὸ τὸ ταξίδι. Δὲν ἔχω πιά τὴν ἐλευθερία μου.

ΛΑΙΝΤΑ — Καλά και δὲν τὸ καταλαβαίνει;

ΚΥΡΙΟΣ — Καὶ γιὰ ποιὸν μὲ περνάτε; Ἐγὼ αὐτὲς τὶς δουλειὲς τὶς κάνω μὲ ἀξιοπρέπεια. Δὲν μπορῶ βλέπετε νὰ χαντακῶ-νω τὴν ἐμπορικὴ μου ὑπόστασι. Μιά τρέλλα ἐπιβάλλεται. Φτάνει αὐτὴ ἢ τρέλλα νὰ γίνεταί με κάποια προφύλαξη.

ΛΑΙΝΤΑ — Καὶ ἡ μαιτρέσσα σας;

ΚΥΡΙΟΣ — Δὲν ἔχω μαιτρέσσα. Εὐτυχῶς ὁ κόσμος εἶναι γεμᾶ-τος ἀπὸ ὠραῖες γυναῖκες. Μὲ λίγο τάκτ, μ' ἓνα μπιζοῦ, ἔχεις ὅ,τι ἐπιθυμεῖς. Καὶ δόξα τῷ Θεῷ δὲν μοῦ λείπουν τὰ χρήμα-τα ν' ἀγοράσω ἓνα μπιζοῦ.

ΛΑΙΝΤΑ — Εἴσαστε ἓνας λογικὸς ἄνθρωπος.

ΚΥΡΙΟΣ — Ὅπως ὅλοι οἱ ἐντιμοὶ ἔμποροὶ! Στὴ ζωὴ χρειάζεται μόνον ἐντιμότης καὶ σοβαρότης. Πρέπει νὰ ξέρης νὰ δίνης μπιζοῦ στὶς γυναῖκες καὶ βαλανίδια στὰ γουρουῖνια.

ΛΑΙΝΤΑ — Πολὺ πεζὴ προσφορά.

ΚΥΡΙΟΣ — Ἐμπορικὴ, κυρία μου, ἐμπορικὴ! Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα νοι-κοκυρίστικη. Ὅταν φτάσουμε στὸ Τζιμπουτί θὰ σᾶς δεί-ξω τὴν βίλλα μου.

ΛΑΙΝΤΑ — Μὰ ἐγὼ δὲν θὰ κατέβω στὸ Τζιμπουτί.

ΚΥΡΙΟΣ — Κρίμα! (Τὴν κυτᾶ ἐρωτικά, στρίβει τὸ μουστάκι του) Φαντάστηκα πὼς θὰ μοῦ δινότανε ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς προσ-φέρω ἓνα βραχιόλι. (Ἀκούγεται νὰ χτυπᾷ ἓνα γκόνγκ).

ΛΑΙΝΤΑ — Τὸ γκόνγκ!

ΚΥΡΙΟΣ — Ναι. Εἶναι γιὰ τὸ φαγητό. (Τὴν βοηθεῖ νὰ σηκωθῇ) Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συνοδεύσω στὸ τραπέζι.

ΛΑΙΝΤΑ — Εὐχαρίστως! (Τοῦ πιάνει τὸ μπράτσο).

ΚΥΡΙΟΣ — (Τραβιέται) Ἄ, ὄχι μπράτσο! Μὲ συγχωρήτε, ἀλλά...

ΛΑΙΝΤΑ — Κατάλαβα! Ἡ Μελανία! (Φεύγουν ἀριστερά).

Σκηνή 2η

(Δυὸ στιγμὲς ἀργότερα. Ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος ἔρχεται μὴ κυρία στρουμπουλή ποὺ εἶναι 45 χρονῶν, πιστεύει ὅτι εἶναι 35 καὶ λέει ὅτι εἶναι 30. Μπλὲ ταξιδιωτικὴ σάρπα γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ κρύβει κοκέττικα τὶς ρυτίδες. Ἡ κυρία ἔχει μιὰ ἀπογοήτευση στὸ πρόσωπο καὶ ἓνα κοκτέιλ ἀπὸ ζουμπούλια, στίχους καὶ Σοπὲν στὴν ψυχὴ. Ἐνας συγγραφέας θὰ τὴν ἔλεγε ρομαντικὴ. Στὸ δικό μας ἔργο δὲν ὑπάρχουν ρομαντικοί. Ὑπάρχουν ἡλίθιοι. Ἡ κυρία πηγαίνει στὰ κάγκελα καὶ ἀτενίζει τὸν ὀρίζοντα).

ΚΥΡΙΑ — (Ἀπαγγέλλει μὲ φριχτὸ λυρικό τρόπο) Μὲ τὴν καλὴ καρδιά παράφορες ἐπιθυμίες γεμάτων, ποὺ ἐγὼ τὶς κυβερνάω, μὲ πύρινη ρομφαία καὶ μ' ἀερένιο ἄτι, στ' ἄπειρο μέσα ταξιδεύω, πάω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Βγαίνει ὅσο ἀπαγγέλλει ἡ κυρία καὶ τὴν κυτᾶ εἰρωνικά. Μόλις τελειώσῃ τὴν χειροκροτεῖ) Αὐτὴ πάει! Μπράβο!

ΚΥΡΙΑ — (Τὸν βλέπει μὲ χαρούμενη ἐκπληξή) Σᾶς ἀρεσε;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Θαυμάζω πάντα αὐτὲς τὶς φλυαροῦσες ὁμοιοκαταληξίες.

ΚΥΡΙΑ — Εἶναι Τζόμπο ὁ Μπέλνταμ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τί εἶναι;

ΚΥΡΙΑ — Τζόμπο ὁ Μπέλνταμ. Ἐνας ποιητὴς ποὺ ἔζησε καὶ πέθανε στὴν Ἴρλανδία. Τὸν ξέρετε;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Φυσιολογικὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ ξέρω κάποιον ποὺ ἔζησε καὶ πέθανε στὴν Ἴρλανδία. Δὲν ἔχω πάει ποτέ.

ΚΥΡΙΑ — Δὲν ἐννοῶ αὐτό. Ἐννοῶ ἂν τὸν ξέρετε σὰν ποιητὴ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Φρενολογικὰ εἶμαι ἀκόμα ὑγιής. Πῶς θέλετε νὰ ξέρω ἕνα ποιητὴ;

ΚΥΡΙΑ — Δὲν σᾶς ἀρέσουν οἱ στίχοι;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κυρία μου, εἶναι ἡ πρώτη μέρα ποὺ δὲν ζαλίστηκε ἀπὸ τὴν θάλασσα. Ἐφαγα ἓνα περίφημο γεῦμα καὶ αἰσθᾶ-

νομαι τὸν ἑαυτό μου μακάριο σὰν ἐπίσκοπο πού φιλοξε-
νεῖται σὲ μοναστήρι καλογραιῶν. Μὴ θέλετε νὰ μοῦ τὰ χα-
λάσετε αὐτά, ἐξ αἰτίας ἑνὸς Ἴρλανδοῦ πού ἔγραφε στίχους.

ΚΥΡΙΑ — Εἴσαστε ἓνα κακομαθημένο παιδί. Κι ἐγὼ πού σᾶς νό-
μιζα ρομαντικό.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν μπορῶ νὰ εἶμαι συνεχῶς ρομαντικός. Στὸ Πα-
ρίσι, ὑπῆρχανε λόγοι πού μοῦ ἐπιβάλλανε νὰ εἶμαι. Ἄλλὰ
τώρα βρισκόμαστε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι.

ΚΥΡΙΑ — (Μὲ ἐρωτικὴ περιέργεια) Τί λόγοι;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Πολλοί. Οἱ κυριώτεροι ὅμως ἤτανε τρεῖς. Μιὰ προ-
τομή, ἓνα φουστάνι ἐμπριμέ κι ἓνα μούσι.

ΚΥΡΙΑ — Μιὰ προτομή, ἓνα φουστάνι, ἓνα μούσι. Καὶ σᾶς κάνανε
ρομαντικό αὐτὰ τὰ ἄλλοπρόσαλλα ἀντικείμενα. Ἄλλὰ πῶς;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τὸ καθένα μὲ τὸν τρόπο του. Ἡ προτομή βρισκότανε
στὸ δωμάτιό μου. Κάθε πρώτη τοῦ μηνὸς μοῦ φερνε ἓνα εἰσό-
δημα ἀπὸ χίλια φράγκα. Τὸ εἰσόδημα τελειώνει στὶς δύο
πρῶτες μέρες τοῦ μηνός. Τότε ἀτένιζα τὴν προτομή καὶ προσ-
παθοῦσα νὰ πνίξω τὴν πείνα σκεπτόμενος τὰ λειβάδια καὶ
τοὺς κήπους στοὺς ὁποίους ἔβρασκε τὸ πρωτότυπο.

ΚΥΡΙΑ — Καὶ τί ἤτανε τὸ πρωτότυπο; Βόδι;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Σχεδόν! Ἦταν ὁ θεῖος μου.

ΚΥΡΙΑ — (Γελᾷ) Χαριτωμένο! Καὶ τὸ φουστάνι;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τὸ φουστάνι βρισκότανε σὲ μιὰ βιτρίνα τῆς Ρὺ ντὲ
λά Παί. Εἶχα ὑποσχεθῆ στὴν φιλεναδίτσα μου πῶς μόλις
πιάσω λεφτὰ θὰ τῆς τὸ κάνω δῶρο.

ΚΥΡΙΑ — Καὶ τῆς τὸ πήρατε;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν τὸ ἐνόχλησα καθόλου. Στοιχηματίζω πῶς βρί-
σκεται ἀκόμα στὴν ἴδια βιτρίνα. Κι ἔτσι μιὰ καὶ δὲν μπο-
ροῦσα νὰ τῆς προσφέρω τὰ λουλούδια, πού ἦταν σταμπαρι-
σμένα ἀπάνω στὸ ἐμπριμέ τῆς μιλοῦσα γιὰ ἄλλα λουλού-
δια, γιὰ παραδεισεῖνες νύχτες καὶ γενικά γιὰ πολὺ ρομαντικά
ἀντικείμενα... Ἄλλὰ τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ἦταν τὸ μούσι.

ΚΥΡΙΑ — Ἀλήθεια πῆτε μου γιὰ τὸ μούσι.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τὸ μούσι ἦταν κολλημένο ἀπάνω σ' ἓναν καθηγητή.

- ΚΥΡΙΑ — (Απορεί) Κολλημένο άπάνω σ' έναν καθηγητή;
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Τόν καθηγητή τής 'Οργανικής Χημείας. Κάθε φορά πού αντίκρυζα αυτό τό μουσι ξεχνούσα τόν τύπο τής εξαμεθυλοτετραμίνης. Αυτό γίνηκε έξη χρόνια στην σειρά. Τό μουσι επέμενε νά τού πῶ τόν τύπο, έγώ επέμενα νά τόν ξεχνῶ, τó άποτέλεσμα ήταν νά μή καταφέρω νά πάρω δίπλωμα. Έτσι, άφού δέν μπορούσα νά γίνω χημικός, γινόμεν ρομαντικός.
- ΚΥΡΙΑ — Καί δέν υπήρχε άλλος τρόπος νά πάρετε τó δίπλωμα;
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Ένας μόνον.
- ΚΥΡΙΑ — Ποίος;
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Νά ξυρίση ó καθηγητής τó μουσι του.
- ΚΥΡΙΑ — Κι όμως, δέν με γελάτε! Έμείς οί γυναίκες έχουμε διαίσθηση! Στο βάθος είσαστε ρομαντικός.
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Άν επιμένετε δέν βλέπω τόν λόγο νά έχω αντίρρηση, έστω είμαι ρομαντικός. Τί σάς ενδιαφέρει αυτό;
- ΚΥΡΙΑ — (Μιλάει κυττώντας τó άπειρο) Ξεκίνησα με όνειρα. Τά ρόδινα όνειρα τών κοριτσιών. Παντρεύτηκα μ' έναν άντρα πού δέν με κατάλαβε ποτέ.
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Οί άντρες καταλαβαίνουν όλες τις γυναίκες, εκτός άπ' αυτές πού παντρεύονται.
- ΚΥΡΙΑ — Ό δικός μου είναι ένας χονδράνθρωπος, πού δέν ξέρει άλλο άπό τά χοιρινά του και τά λεφτά του. Έτσι νάρκωσε όλα μου τά όνειρα πού τά ξαναβλέπω τώρα (Γυρνά στον όρίζοντα) άκαθόριστα και πέρα στα βάθη τού όρίζοντα.
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Υπάρχει μιá λύση.
- ΚΥΡΙΑ — (Γυρίζει) Ποιά;
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Νά μήν κυττάτε τόν όρίζοντα.
- ΚΥΡΙΑ — (Πειραγμένη κάπως) Δέν κυττώ πιά. Κλείνω μέσα μου μιá έλπιδοφόρο άναμονή, κάποιου πού θάρθῃ νά με πάρη άπό τó χέρι και θά με φέρη σέ μιá λουλουδιασμένη ήσυχία.
- ΑΝΤΡΕΑΣ — Η μόνη λουλουδιασμένη ήσυχία, είναι τó νεκροταφεϊό.
- ΚΥΡΙΑ — (Στενάζει. Πausούλα) Θα ήθελα νά σās μιλήσω για τό-

σα πράγματα. Ἐλάτε στο καπνιστήριο. Θὰ συζητήσουμε παίρνοντας τὸν καφέ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐρχομαι, κυρία μου, θὰ σᾶς βρῶ ἐκεῖ μόλις τοὺς ἐτοιμάσουν.

(Ἡ κυρία προτείνει τὸ χέρι σὲ χειροφίλημα, ὁ Ἀντρέας τὸ παίρνει μὲ κάποια εἰρωνεία καὶ τ' ἀφήνει χωρὶς νὰ τὸ φιλήσῃ. Ἡ κυρία φεύγει σιγὰ καὶ πολὺ γλυκὰ).

(Ἡ Ἀλίντα ἔρχεται ἀπ' ἀριστερά. Κυττᾶ τὸν Ἀντρέα χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ σημασία καὶ πηγαίνει νὰ καθήσῃ στὴν πολυθρόνα τῆς μ' ἀμέριμνο ὕφος. Ἐκεῖνος τὴν ἀτενίζει σὰν νὰ θέλῃ νὰ πιάσῃ κουβέντα. Ὅσο καταλαβαίνει ὅτι δὲν τὸν προσέχει στενοχωριέται. Στὸ τέλος δὲν κρατιέται πηγαίνει ξαφνικὰ καὶ τῆς ἀπευθύνει τὸν λόγο).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐχω μιὰ ἰδέα.

ΑΛΙΝΤΑ — (Τὸν κυττᾶ παραξενεμένη ἀπὸ τὸ θάρρος του) Συγνώμην κύριε! Δὲν σᾶς γνωρίζω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἀκριβῶς αὐτὴ εἶναι ἡ ἰδέα μου, νὰ γνωριστοῦμε.

ΑΛΙΝΤΑ — (Χωρὶς ἔξαψη) Καὶ σὲ τί θὰ ὠφελοῦσε αὐτό;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ποῦ παίρνει φόρα) Οἱ γνωριμίες δὲν εἶναι σὰν τὴν καλλιέργεια τοῦ μεταξοσκώληκα, γιὰ νὰ καθήσῃ κανεὶς νὰ μελετήσῃ τὴν ὠφέλειά τους.

ΑΛΙΝΤΑ — (Γελᾷ) Εἴσαστε πάντα ἔτσι ὀρμητικὸς;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὅχι. Εἶμαι τελειόφοιτος τῆς Χημείας, χωρὶς ἐλπὶδα φυσικὰ νὰ πάρω ποτὲ δίπλωμα. Εἶναι ἀπόλυτα ἐξακριβωμένο ὅτι λέγομαι Ἀντρέας Ντενιέ καὶ ὅπως ὅλοι οἱ ἄντρες κολακεύομαι νὰ πιστεῦω ὅτι εἶμαι λιγάκι τρελλός. Αὐτὰ εἶναι ὅλα. Ἄν θέλετε μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω κι ἓνα τσιγάρο. (Βγάζει τὸ πακέττο του καὶ προσφέρει τσιγάρο).

ΑΛΙΝΤΑ — (Παίρνει) Εὐχαριστῶ!

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ἀνάβει τὸ τσιγάρο του) Πηγαίνετε μακριὰ δεσποινίς... δεσποινίς...

ΑΛΙΝΤΑ — (Μὲ μοιραῖο ὕφος) Στὸ τέρμα.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τόσο τὸ καλύτερο. Ἔτσι ἐλπίζω νὰ μάθω τ' ὄνομά σας, πρὶν ἀγκυροβολήσουμε.

ΑΛΙΝΤΑ — Μὰ γιατί ἐπιμένετε νὰ μάθετε τ' ὄνομά μου;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μ' ἀρέσει νὰ κρατᾶω τοὺς τύπους. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς λέω δεσποινίς Χ.

ΛΑΙΝΤΑ — Μπορείτε να με λέτε 'Αλίντα. 'Αλίντα Πασκουάλε.

ΑΝΤΡΕΑΣ — 'Ισπανίδα;

ΛΑΙΝΤΑ — 'Ισπανίδα.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Σ'ας είδα που μπαρκάρατε στην Μπαρκελώνα. 'Αλίντα, ένα όνομα εύηχο σαν στίχος εκείνου του βλάκα που γράψε την κόλαση.

ΛΑΙΝΤΑ — Του Ντάντε;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νομίζω πώς λεγότανε Ντάντε. (Την κυττάζει) Κι ένα προσωπάκι χαριτωμένο σαν τριαντάφυλλο, σμαλτωμένο σε βενετσιάνικο βάζο.

ΛΑΙΝΤΑ — Προχωρείτε βλέπω με καλπασμό κοπλιμέντων.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δεν φταίω εγώ. Το άρωμά σας έρεθίζει τ' άλογα της φαντασίας μου. Μοιάζει με τον ζέφυρο που περνάει μέσα από τα λουλούδια τής λεμονιάς.

ΛΑΙΝΤΑ — Είσαστε ποιητής;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Λυρικά, σα να είρωνεύεται τον εαυτό του) Γίνηκα ποιητής κοντά σας. (Φυσικά) Δηλαδή μεταξύ μας το ξέρω ότι λέω άνοησίες, άλλ' αυτό είναι φυσικό.

ΛΑΙΝΤΑ — Γιατί;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Γιατί κοντά σας δεν μπορεί ναχη κανείς μυαλό. Του το παίρνετε.

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελᾷ) Είσαστε άναιδής, αλλά χαριτωμένος.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Είμαι... είμαι... είμαι...

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελαστά) Κι όσο σκέφτομαι ότι πρέπει να σ'ας ανέχωμαι είκοσι όλόκληρες μέρες που θα κρατήσει το ταξίδι.

ΑΝΤΡΕΑΣ — 'Αν σ'ας ένοχλώ, μπορώ ν' αυτοκτονήσω. Και θα τ'άκανα, λόγω τιμής, αν δεν είχα την έλπίδα να φιλήσω τα χείλια σας.

ΛΑΙΝΤΑ — Αυτό μοιάζει μ' έκμυστήρευση.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δεν μοιάζει, είναι... (Ψευτολυρικά)... ή περιπέτεια όνειρο.

ΛΑΙΝΤΑ — 'Η περιπέτεια όνειρο;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ναι, σκεφθήτε... 'Εσείς, εγώ, ένα βαπόρι. 'Ο πρά-

σινος ώκεανός. "Ένα νυσταλέο φεγγάρι, κρεμασμένο σαραν-
ταπέντε μοίρες πάνω από τή δύση. Έγώ σās ψιθυρίζω λό-
για λατρείας. Έσείς φταρνίζεσθε.

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελᾷ) Γιατί φταρνίζομαι;

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Έτσι είναι ή σκηνοθεσία. Στο τέλος γέρνετε στην
ἀγκαλιά μου και μου λέτε με κομμένη ἀναπνοή.

ΛΑΙΝΤΑ — (Διακόπτει γελαστά) Είστε ένοχλητικός.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Έγώ δέν σās πιστεύω και σās φιλώ. Τό φιλή σας είναι
δλο δροσιά και μυρίζει ὀδοντόπαστα.

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελᾷ) "Υστερα;

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Υστερα φτάνουμε στό λιμάνι. Έκει έχω ραντεβού
με τήν τύχη, πού μου γεμίζει τήν τσέπη χρυσάφι.

ΛΑΙΝΤΑ — Με ποιόν τρόπο;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Αυτό είναι λογαριασμός δικός της. Μου γεμίζει λοι-
πόν τις τσέπες χρυσάφι, κι ἐγώ έρχομαι νά τό καταθέσω
στά πόδια σας. Σās έχω δηλαδή ένα είδος Τράπεζα.

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελαστά) Έγώ όμως δέν δέχομαι τό χρυσάφι σας.
"Έχω πολύ περισσότερο από σās.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Μελοδραματικά, κωμικά) Βλέποντας τότε πόσο μά-
ταιο είναι αυτό τό κίτρινο κι ἀναίσθητο μέταλλο, πηγαίνω
και τό πετώ στην θάλασσα, πέφτω ὕστερα και πνίγομαι, με
κομφές και χαριτωμένες μπουρμπουλήθρες. Τέλος.

ΛΑΙΝΤΑ — (Γελώντας) Πολύ συγκινητική ιστορία. Έχετε φαν-
τασία.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Είναι ή περιπέτεια όνειρο. Τήν φαντάστηκα μόλις σās
πρωτοείδα σ' αυτό τό βαπόρι. Δέν ξέρω ποιὰ είσθε, ούτε
πυῖ πηγαίνετε. Ένα μόνο ξέρω, ότι είσθε ή γυναίκα τῶν
δνειρών μου.

ΛΑΙΝΤΑ — Πῶς θέλετε νά σās πιστέψω. Κάνετε τήν έντύπωση
ένός τρομερά επίπολαιου παιδιού. Έμείς οι γυναίκες ἀγα-
πάμε τούς δυνατούς άντρες. Έκείνους πού μπορούνε νά
μάς χαρίσουν τήν προστασία και τήν δημιουργία μέσα στά
νευρωμένα μπράτσα τους και στην άτσαλένια ψυχή τους.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νευρωμένα μπράτσα θά βρῆτε κάτω στους θερμαστές.

ΛΑΙΝΤΑ — Δέν εἶναι ὠραῖο νά εἰρωνεύεσθε τὸ κάθε τί. "Όταν κανένας βρίσκεται μέσα στὸν ὠκεανὸ ταξιδεύοντας πρὸς τὴν ἀναγέννηση, πρέπει νάχη τὴν ψυχὴ του ἀγνή καὶ καθαρὴ ὡς κρυστάλλο. Μπήκα σ' αὐτὸ τὸ βαπόρι γιὰ νά φύγω μακριὰ ἀπὸ τὸ παρελθὸν καὶ νοιώθω ὅπως ἓνα παιδὶ ποὺ τὰ ἀντικρῦζει ὅλα μέσ' ἀπὸ τὸ γαλάζιο φῶς τῆς καλωσύνης.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κι ἐρχομαι ἐγὼ, ἓνας ἐπιτόλαιος νέος, νά σᾶς χαλάσω αὐτὸν τὸν γαλάζιο φωτισμὸ. (Σοβαρεύεται) "Ἐχετε δικιο. Εἶναι ὠραῖο νά πηγαίνη κανεὶς στὴν ἐξιλέωση, μ' ἀκόμα ὠραιότερο νά πηγαίνη στὴν ζωὴ.

ΛΑΙΝΤΑ — (Σὰν νά βλέπη ἓναν φανταστικὸ κόσμο) Κεῖ κάτω πρέπει νάναὶ ὅλα ὁμορφα. Κι ὅταν λείψη ὁ ἀγώνας γιὰ τὴν ὑπαρξὴ θά νομίζω πὼς ἔχω ψυχὴ ἀπὸ πορσελλάνη. Τὸ παρελθὸν θά διαλυθῇ ὅπως ὁ καπνὸς τοῦ βαποριοῦ μέσα στὸν ὀρίζοντα.

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Ἐχετε τόσο κακὸ παρελθὸν;

ΛΑΙΝΤΑ — "Όλοι μας ἔχουμε κάτι στὸ παρελθὸν μας. Μόνο ποὺ ἔχουμε τὴν δειλία νά τὸ ξεχνᾶμε.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νομίζω πὼς ἂν ἐξακολουθήσετε νά μιλάτε ἔτσι, θά ζυτηήσετε τίς τύψεις μου. Κι ἔκανα κάθε εὐσυνειδήτη προσπάθεια νά τίς κοιμίσω. (Εὐθυμα).

ΛΑΙΝΤΑ — Τί πηγαίνετε νά κάνετε ἐκεῖ κάτω;

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Ἐχω νά ξεκαθαρίσω μερικὲς περιουσιακὲς ἀνωμαλίες.

ΛΑΙΝΤΑ — "Ἐγὼ φεύγω νά ξεχάσω κάποιες αἰσθηματικὲς ἀπογοητεύσεις.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Μ' εὐθυμὸ λυρισμὸ) Τὸ φαντάζομαι. Ἀφήσατε τὴν μισὴ σας καρδιά κεῖ πέρα στὶς ὄχθες τοῦ κυανοῦ πόντου καὶ πηγαίνετε στους ἀντίποδες νά βρῆτε ἓναν καρδιολόγο νά σᾶς θεραπεύση τὴν ἄλλη μισή.

ΛΑΙΝΤΑ — "Ἐαν ἄντρα;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Εἰρωνικὰ) Ὑπάρχουν καὶ γυναικὲς γιατροί.

ΛΑΙΝΤΑ — Πάλι εἰρωνεύεσθε. Κι ὁμως ἀληθινὰ γυρεύω ἓναν ἄν-

τρα. Ἐκεῖνον τὸν ἄντρα πού θά μοῦ χαρίσῃ τὴν γαλήνια εὐτυχία καὶ τὰ στρουμπουλὰ, ροδοκόκκινα παιδάκια. Ἐκεῖνον τὸν ἄντρα πού δὲν θά κολακεύσῃ κοντά μου τὸν ἐγωϊσμό του. Τὸν ἀληθινὸ σύντροφο.

ΑΝΤΡΕΑΣ — ὦ, λά λά! Μιὰ κοπέλλα μὲ τέτοια μάτια πού ἀνάβουν καὶ τὰ κοιμισμένα ἠφαιστεία ἀκόμα, δὲν ζητάει γαλήνιες εὐτυχίες. Καὶ θέλετε νὰ σᾶς πῶ κάτι; Μ' ἀρέσετε.

ΛΑΙΝΤΑ — (Τὸν κυττᾷ μιὰ στιγμή σιωπηλὰ κι ὕστερα λέει μὲ σιγανὴ φωνή) Κι ἐσεῖς μ' ἀρέσετε.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἔ, τότε εἶμαι ζῶον!

ΛΑΙΝΤΑ — (Παραξενεύεται) Γιατί;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Πρῶτον γιατί δὲν τὸ κατάλαβα ἀμέσως, καὶ δευτερον γιατί μὲ περιμένει ἡ γυναίκα τοῦ ζωέμπορα νὰ πιῶ καφέ. Στὸ διάλογο ἡ γυναίκα τοῦ ζωέμπορα. Στὸ διάλογο καὶ ὁ καφές. Ζήτη τὰ χεῖλια σου! (Τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν φιλά. Ἐκείνη δέχεται τὸ φίλημά του μὲ γλυκεῖα ὑποταγή).

ΛΑΙΝΤΑ — Εἶς' ἕνα γλυκὸ παλιόπαιδο, πού φοβᾶμαι μὴν τ' ἀγάπησω, Ἄντρέα. (Τὸν ρωτᾷ σὰν ν' ἀμφιβάλλῃ) Δὲν σὲ λένε Ἄντρέα;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Μ' ἐξαλλο ἐνθουσιασμό) Ἄντρέα! Χωρὶς κανέναν ἐνδοιασμό. Ὁ πιὸ εὐτυχέστερος Ἄντρέας τῶν δύο ἡμισφαιρίων! (Φιλί).

ΑΥΛΑΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΑΜΠΑΩ

ΤΑΜΠΛΩ ΔΕΥΤΕΡΟ

(Στὸ προσκήνιο μπροστὰ ἀπὸ τὴν κλειστὴ αὐλαία, ὁ Ὀνειροπόλος Κύριος στοὺς θεατές).

ΟΝ. ΚΥΡ. — Τὸ φιλί, κυρίες καὶ κύριοι, εἶναι μιὰ μικρὴ σφραγίδα κόκκινη, ποὺ σφραγίζει τὸν ἔρωτα. Τὸ φιλί εἶναι ἡ δροσιὰ ποὺ ἀφήνει ἡ αὐγούλα πάνω στὰ ροδοπέταλα, κι εἶναι ἀφορμὴ ποὺ βγάζουν λεπτὰ οἱ μικροβιολόγοι. Ἔτσι ἄρχισε ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία τοῦ Ἀντρέα καὶ τῆς Ἀλίντας. Μ' ἓνα φιλί. Γιὰ κεῖνον αὐτὸ τὸ φιλί ἦταν μιὰ εὐθυμὴ ἀπασχόληση βαμμένη μὲ γαλάζια, νοτισμένη θάλασσα καὶ καθαρὸ οὐρανό. Γιὰ κεῖνην ἦταν τὸ πρελούντιο μιᾶς καινούργιας ζωῆς. Σκεφθῆτε. Τὸ πρῶτο ἀγνὸ φιλί τῆς ζωῆς της. Ἡ καρδιά της φτερουγίζει τώρα σὰν μικρὸ φοβισμένο πουλάκι. Εἶναι τόσο συγκινητικὰ αὐτὰ τὰ ἀγνὰ προϊόντα. Καὶ τὰ ἐρωτικὰ καὶ τὰ προϊόντα τῆς τυροκομίας. Ἀπὸ κεῖνο τὸ φίλημα, κυρίες καὶ κύριοι, περάσανε κι ὄλας εἴκοσι μέρες. Ὁ Τροφодότης τῶν Βυθῶν ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχη πάνω σὲ μιὰν ἀκύμαντὴ θάλασσα, μ' ὅλη τὴν ταχύτητα ποὺ τοῦ δίνουν οἱ δύο του τεράστιοι ἔλικες. Μεταφέρει τοὺς ἐρωτευμένους στὸν πλοῦτο. Ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; Ὅσο γρήγορα κι ἂν τρέχη ἓνα βαπόρι δὲν θὰ μπορέση νὰ φτάση σὲ ταχύτητα τὴν φήμη. Ἡ φήμη ἔχει διάφανα φτερά καὶ μιὰ σάλπιγγα τόσο ἤχηρὴ, ποὺ μπροστὰ στὸν ἤχο της ἡ σάλπιγγα γιὰ τὴν δεύτερη παρουσία νὰ φαίνεται ἀδύνατη, ὅσο ἡ φωνὴ ἑνὸς ἐρασιτέχνη τενόρου μπροστὰ στὴν φωνὴ ἑνὸς μαγιάτικου γαΐδαρου! Ἔτσι ἡ φήμη ἔφτασε στὴν πόλη τῶν λιρῶν, πρὶν ἀπὸ τοὺς ἐρωτευμένους. Φαντάζεσθε τί ἀναστάτωση προκάλεσε αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς διπλῆς κληρονομιάς σὲ μιὰ πόλη ποὺ ζητοῦσε ἀφορμὴ γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τὰ ναρκωμένα ἀπὸ τὴν ζέστη τῶν τροπικῶν νεῦρα της. Δὲν θὰ ἤθελα, κυρίες καὶ κύριοι, νὰ σᾶς μεταφέρω στὶς συζητήσεις ποὺ γίνονται κάθε βράδυ στὶς αὐλόπορτες ἀπὸ κουτσομπόλες νοικοκυρὲς καὶ φτωχοντυμένες δεσποινίδες, οὔτε στὶς κουβέντες τῶν σμάρτ ποὺ κρύβουνε τὴν κακεντρέχειά τους κα-

ταπίνοντας πολυσύνθετα παγωτά. "Αν έχετε φαντασία σ'ας παρακαλώ νά φαντασθ'ητε. "Αν δέν έχετε, τόσο τὸ χειρότερο. Μ' ένα τόσο φτηνὸ εἰσιτήριο δέν μπορούμε νά σ'ας προμηθεύσουμε καὶ φαντασία. "Εκεῖνο ποῦ ἐπιθυμῶ, εἶναι νά σ'ας προσκαλέσω αὐτὴ τὴν τελευταία νύχτα τοῦ ταξιδιοῦ νά τὴν περάσουμε μαζύ. Μόλις σ' ένα λεπτό ξεκινᾶμε ἀπὸ τὸ προτελευταῖο λιμάνι! Παρακάλεσα τὸν πλοίαρχο νά σταματήσῃ λίγο παραπάνω γιὰ νά σ'ας παραλάβω ὄλους καὶ γιὰ νά πάρουμε ἀκόμα δυὸ ἐπιβάτες ποῦ θὰ σ'ας παρουσιάσω σὲ λίγο στὸ κατάστρωμα.

Τελευταία νύχτα ταξιδιοῦ! Κυρίες καὶ κύριοι, ἐλάτε ν' ἀπολαύσουμε τοὺς ἀστερισμοὺς ἐκεῖ στὸ νότιο ἡμισφαίριο. Μὲ συγχωρῆτε ποῦ προηγούμαι. Πρέπει νά εἰδοποιήσω τὸν ἠλεκτρολόγο νά τοὺς ἀνάψῃ. (Φεύγει).

('Ανοίγει ἡ αὐλαία γιὰ τὸ δεῦτερο ταμπλό).

ΠΡΑΞΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΤΑΜΠΛΩ ΔΕΥΤΕΡΟ

Στὸ ἴδιο ἢ σὲ ἄλλο ντᾶκ τοῦ Τροφοδότη τῶν Βυθῶν.
Εἵκοσι μέρες ἀργότερα. Νύχτα, λίγο φεγγαρόφωτο.
Πολλὰ ἄστρα, πάλι δυὸ τρεῖς πολυθρόνες κλιάν).

Σ' αὐτὸ τὸ ταμπλὼ παίζουν:

Ὁ Ὀνειροπόλος Κύριος

Ἡ Ἀλίντα Πασκουάλε

Ὁ Ἀντρέας Ντενιέ

Ἡ ρομαντικὴ Κυρία

Ὁ συμβολαιογράφος Ὁσκαρ Πλίμμ

Ὁ ἐπίσης συμβολαιογράφος Ἰωνάθαν Μπόρν.

Ὁ Ὁσκαρ Πλίμμ. Εἶναι νέος, πολὺ εὐγενικός, μὲ
προφορά ποὺ προδίδει προσπάθεια καὶ ξενικότητα,
ὅπως οἱ Σάξωνες ὅταν μιλοῦν Γαλλικά, καὶ ποὺ εἶναι
ἀφοσιωμένος στὸ ἐπάγγελμά του.

Ὁ Ἰωνάθαν Μπόρν: Γέρος, σχολαστικός, πεισματά-
ρης. Μαῦρο σακκάκι. Ριγὲ πανταλόνι, γιालιά. Ἄρτη-
ριοσκληρώσις, σοβαρότης.

Σκηνὴ 1η

(Μόλις ἀνοίξη ἡ αὐλαία, ὁ Ὁσκαρ Πλίμμ ἔρχεται
ἀπὸ ἀριστερὰ μ' ἓνα χαρτοφύλακα στὸ χέρι καὶ κυτ-

τάζει σάν νά ψάχνη νά βρῆ κάποιον. Μὴ βλέποντας κανέναν, φεύγει δεξιά. Σὲ δυὸ στιγμὲς μπαίνει μ' ἕνα χαρτοφύλακα ἀπὸ δεξιά ὁ Ἰωνάθαν Μπόρν, ψάχνει κι αὐτὸς νά βρῆ κάποιον ποῦ δὲν τὸν βρίσκει καὶ φεύγει ἀριστερά. Πάλι σὲ δυὸ στιγμὲς μπαίνει ἀπ' ἀριστερὰ ἡ ρομαντικὴ Κυρία, τυλιγμένη στὴν σάρπα της. Ἔρχεται κοντὰ στὴν κουπαστὴ κυττάζοντας τὴν θάλασσα κι ἀναπνέει γεμάτη ρομαντισμὸ. Ψιθυρίζει μόνη της).

ΚΥΡΙΑ — Καὶ τὸ φεγγάρι σὲ ἄμετρο παλμὸ μέσ' στὴν μεσοῦρανη ὥρα του ἀπὸ ἔρωτα γιομάτο λαμπάζει πορφυρὸ κι ὡς ἀφουγκράζεται ἡ ἄλικη μορφὴ του σταματάει καταμεσοῆς στὸν οὐρανό.

(Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὁ κ. Πλίμμ ξανάρχεται ἀπὸ δεξιά ψάχνοντας ὀλοένα. Ἡ κυρία ποῦ δὲν τὸν ἀντελήφθη ἐξακολουθεῖ).

Καὶ σταματοῦν μαζί του κι οἱ Πλειάδες με τ' ἀστέρια τους τὰ ἐφτά!

(Ἡ Κυρία ἀντιλαμβάνεται τὸν Πλίμμ ποῦ στέκεται καὶ τὴν κυττάζει, κι ἀφήνει μιὰ μικρὴ κραυγὴ φιλάρεσκης ἐκπλήξεως διακόπτοντας τὴν ἀπαγγελίαν) "Α!...

ΠΑΙΜΜ — (Εὐγενέστατος καὶ μιλώνοντας πάντα σάν νάχη μιὰ μεγάλη καραμέλλα στὸ στόμα) Μὲ συγχωρῆτε, κυρία μου!

ΚΥΡΙΑ — (Χαριεντίζεται) "Ω! Δὲν πειράζει. Ἀπήγγειλα Πόε!

ΠΑΙΜΜ — Ὁ Πόε;... Πόε; Τί ἦταν αὐτό, σκύλος;

ΚΥΡΙΑ — Ὁ Πόε; Ὅχι δά, ποιητής!

ΠΑΙΜΜ — "Ωου! Ἀνακατεύω πάντοτε τοὺς ποιητὰς καὶ τοὺς σκύλους. Κι οἱ δυὸ αὐτὲς κατηγορίες γαυγίζουν πολὺ ἐνοχλητικά.

ΚΥΡΙΑ — Δὲν πιστεύω νά σᾶς ἐνόχλησα. Μιὰ νύχτα σάν κι αὐτὴ ἡ ψυχὴ ζητάει τὴν ποίηση. Γιὰ κυττάτε. Τὸ φεγγάρι πάει νά πέση στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας μεθυσμένο.

ΠΑΙΜΜ — Ἐγὼ εἶμαι ἐναντίον τοῦ ἀλκοόλ.

- ΚΥΡΙΑ** — (Λίγο πειραγμένη) Μὰ τί εἴσαστε λοιπὸν ἐσεῖς;
- ΠΑΙΜΜ** — (Βγάζει ἓνα μπιλλιέτο ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τῆς τὸ δίνει). Παρακαλῶ!
- ΚΥΡΙΑ** — (Τὸ παίρνει καὶ διαβάζει) "Όσκαρ Πλίμμ. Συμβολαιογράφος, 26 ὁδὸς Φαλαινῶν. Προικοσύμφωνα, ἀγοραπωλησῖαι, διαθῆκαι, χονδρικῶς καὶ λιανικῶς. (Μὲ ἑλαφρὰ ὑπόκληση) Μαίτρε! (Ὁ Πλίμμ ὑποκλίνεται ἑλαφρῶς) Καὶ νὰ μὴν ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς γνωρίσω παρὰ ἀπόψε πού εἶναι ἡ τελευταία νύχτα τοῦ ταξιδίου.
- ΠΑΙΜΜ** — Αὐτὸ εἶναι πολὺ φυσικό. Ἄνέβηκα στὸ βαπόρι μόλις ἀπόψε.
- ΚΥΡΙΑ** — Ἄ, τώρα πού φύγαμε ἀπὸ τὸ τελευταῖο λιμάνι;
- ΠΑΙΜΜ** — Ναί, ἀνέβηκα εἰδικῶς γιὰ νὰ συναντήσω κάποιον πρόσωπο πού ταξιδεύει μ' αὐτὸ τὸ βαπόρι. Δυστυχῶς δὲν μπόρεσα ἀκόμη νὰ τὸ εὔρω πουθενά.
- ΚΥΡΙΑ** — Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω; Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα τοῦ ταξιδίου. Ὁ ἄντρας μου κατέβηκε στὸ Τζιμπουτί καὶ θὰ τὸν πάρω στὴν ἐπιστροφή. Γνωρίζω ὅλους τοὺς ἐπιβάτες.
- ΠΑΙΜΜ** — Ὄου! Εἶμαι πολὺ ὑποχρεωμένος. Πρέπει νὰ προλάβω τὸν κ. Μπόρν. Ὁ κ. Μπόρν ἀνέβηκε κι αὐτὸς στὸ ἴδιο βαπόρι. Τὸν εἶδα πού ἀνέβαινε.
- ΚΥΡΙΑ** — Τί εἶναι ὁ κ. Μπόρν; Ἐπιβάτης;
- ΠΑΙΜΜ** — Ὄου! Ὄχι! Ὁ κ. Μπόρν εἶναι συμβολαιογράφος.
- ΚΥΡΙΑ** — (Γελᾷ) Μὰ καλὰ! Ὅλοι οἱ συμβολαιογράφοι δώσατε ραντεβού σ' αὐτὸ τὸ βαπόρι;
- ΠΑΙΜΜ** — Ὁ κ. Μπόρν ἔχει κι αὐτὸς ἓναν πελάτη. Ὁ πελάτης τοῦ κ. Μπόρν καὶ ὁ δικός μου πελάτης εἶναι ἔχθροί. Λοιπὸν ὁ κ. Μπόρν κι ἐγὼ εἴμαστε ἔχθροί.
- ΚΥΡΙΑ** — Κατάλαβα! Ἐπαγγελματικὸς ἀνταγωνισμός.
- ΠΑΙΜΜ** — Εἶναι μιὰ ἱστορία πολὺ μπερδεμένη πού ἔκανε τὸν κ. Μπόρν καὶ μένα νὰ εἴμαστε ἔχθροί, ὅπως ἔκανε ὅλη τὴν πόλη νὰ εἶναι ἔχθροί, κι ὅλες τίς ἐφημερίδες νάναί ἔχθροί.
- ΚΥΡΙΑ** — (Μὲ περιέργεια) Ἄχ! Διηγηθῆτε μου αὐτὴ τὴν ἱστορία.

ΠΑΙΜΜ — 'Ωου! Δέν έχω καιρό. Θα σᾶς παρακαλέσω μόνον νά μου ὑποδείξετε ἂν γνωρίζετε μιὰ κυρία πού λέγεται 'Αλίντα Πασκουάλε!

ΚΥΡΙΑ — (Μέ ἀποτροπιασμόν) Αὐτήν;

ΠΑΙΜΜ — Τί ἐννοεῖτε αὐτήν;

ΚΥΡΙΑ — ('Αξιοπρεπῶς) Θα σᾶς παρακαλέσω νά μὴ μὲ ἀνακατεύετε μέ ὑποκαίμενα... ἀπορῶ πῶς σεῖς, ἕνας ἐπιστήμων...

ΠΑΙΜΜ — 'Ωου! Θέλετε νά πῆτε ὅτι ἡ κυρία ἔχει ὠρισμένες κηλίδες εἰς τὴν ἠθικὴν της;

ΚΥΡΙΑ — Για νά ἔχη κανεὶς κηλίδες στὴν ἠθικὴν του, πρέπει πρῶτα πρῶτα νά ἔχη ἠθικὴ.

ΠΑΙΜΜ — Πολὺ σωστό! 'Αν εἶναι ἔτσι, ἡ Νταίτζη δέν θά μοῦ τὸ συγχωρήσει ποτέ.

ΚΥΡΙΑ — Ποιὰ εἶναι ἡ Νταίτζη;

ΠΑΙΜΜ — 'Η γυναίκα μου.

ΚΥΡΙΑ — (Μέ κακὴ ἐκπληξή) Εἴσαστε παντρεμένοι;

ΠΑΙΜΜ — Βεβαίως! Τὰ προικοσύμφωνα τὰ συνέταξε ὁ κ. Μπόρν, ὁ ἐχθρὸς μου.

ΚΥΡΙΑ — Καί δέν μοῦ τὸ λέτε τόσην ὥρα; (Σὰν νά μιᾶ μόνη της) Φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ ταξίδι εἶναι γραπτὸ νά πάη χαμένο. (Μέ ἐχθρικό ὕφος) Χαίρετε κύριε. (Φεύγει).

ΠΑΙΜΜ — Χαίρετε. (Σὰν νά θυμῆθηκε κάτι τρέχει πρὸς τὸ μέρος πού ἔφυγε ἡ κυρία) Σόρυ, δέν μοῦ εἶπατε ποῦ θά εὔρω τὸ πρόσωπον.

● **ΩΝΗ ΚΥΡΙΑΣ** — Ρωτῆστε τοὺς καμαρώτους! 'Οχτρέ! ('Ο Πλίμμ μένει γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀναποφάσιτος. Σὲ λίγο ἀπ' ἀριστερὰ ἔρχεται ὁ 'Αντρέας μέ τὴν 'Αλίντα καὶ ὁ Μπόρν πάλι).

ΜΠΟΡΝ — (Μπαίνοντας, στους δύο άλλους που τον ακολουθούν) Μē συγχωρήτε που διέκοψα την τόσο ενδιαφέρουσαν άπασχόλησή σας, αλλά πρέπει να μ' ακούσετε.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Και δέν μπορούσαμε να μιλήσουμε εκεί που ήμαστε, κύριε; *Η έχετε την έντύπωση ότι εδώ έχει καλύτερη άκουστική;

ΜΠΟΡΝ — *Εδώ έχει ήσυχία. (Βλέπει τον Πλίμμ) *Ω! *Ο άγαπητός συνάδελφος! Και σεΐς εδώ;

ΠΑΙΜΜ — (*Υπόκλιση) Βεβαίως!

ΜΠΟΡΝ — Βλέπω ότι δέν χάνετε τον καιρό σας, άγαπητέ συνάδελφε. (Σάν να παίρνη άπόφαση) Καλύτερα έτσι. Τώρα θα μπορούμε να κάνωμε συμβούλιο.

ΑΛΙΝΤΑ — Μά για έξηγηστε μας, κύριε. Αυτό μοιάζει με άπαγωγή. *Ημαστε τόσο καλά εκεί στην πλώρη. Τουλάχιστον θα θέλαμε να ξέρουμε γιατί άπήχθημεν. Δέν είναι έτσι *Αντρέα;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Λυρικά) *Ο ζέφυρος μου χάϊδευε τὰ μαλλιά! (Στην *Αλίντα) Καθήστε, Δίς Πασκουάλε.

ΠΑΙΜΜ — (*Εκπληκτος) Δίς Πασκουάλε;

ΜΠΟΡΝ — *Η πελάτις σας, κ. συνάδελφε. (Δείχνει τον *Αντρέα) Και ό κύριος Ντενιέ, ό δικός μου πελάτης.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (στους δύο) Τέλος πάντων... δέν είμαι βέβαια περίεργος, αλλά έπειδή θάπρεπε να έχω μιá άφορμή για να νευριάσω, μπορείτε να μου πήτε τί σημαίνουν όλα αυτά; (Την άγκαλιάζει).

ΜΠΟΡΝ — Εύχαρίστωσ. *Ονομάζομαι *Ιωνάθαν Μπόρν.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (*Εκπληξη) *Ο συμβολαιογράφος μου; (Δίνει τó χέρι του σέ χειραψία) *Α, μά τότε χαιρώ πολύ.

ΠΑΙΜΜ — (Στην *Αλίντα) Τό δικό μου όνομα είναι *Όσκαρ Πλίμμ.

ΑΛΙΝΤΑ — 26 όδός Φαλαινών, *Ομπρέ. Αυτό είναι περίφημο. Καθήστε κύριε.

ΠΑΙΜΜ — (Κάθεται) Κύριε συνάδελφε έχω την ιδέα ότι θα έπρεπε να ενημερώσουμε άμέσως τους κυρίους σχετικώς με...

ΜΠΟΡΝ — (Ἐξακολουθεῖ κατηγορηματικά) Τὴν διαθήκη τοῦ Ἰω-
σία Τέριγκτων.

ΛΑΙΝΤΑ - ΑΝΤΡΕΑΣ — Τοῦ θεοῦ μου!

ΛΑΙΝΤΑ — (Κυττάζει τὸν Ἀντρέα) Εἶπες τοῦ θεοῦ σου;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νομίζω ὅτι τὸ ἴδιο εἶπες καὶ σύ.

ΜΠΟΡΝ — (Κουνᾷ τὸ κεφάλι του) Τοῦ θεοῦ σας. Μάλιστα. Τοῦ
πολύ προκομμένου κ. θεοῦ σας.

ΛΑΙΝΤΑ — Τί θέλετε νὰ πῆτε;

ΠΑΙΜΜ — Ὁ κ. Μπόρν κι ἐγὼ εἴμαστε ἐχθροί, διότι ἐσεῖς κι ὁ
κύριος εἶσατε ἐχθροί, ἐπομένως ὅλοι εἴμαστε ἐχθροί.

ΜΠΟΡΝ — Ἀφήστε νὰ μιλήσω ἐγὼ κ. συναδέλφε.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μιὰ στιγμή. Ἐσεῖς εἶσατε ἐχθροί, διότι ἐμεῖς εἴμα-
στε ἐχθροί καὶ ὅλοι εἴμαστε... γιὰ σταθῆτε.

ΜΠΟΡΝ — Ὑπομονὴ κ. Ντενιέ. Θὰ ἐξηγηθοῦν ὅλα, ἂν θέλετε νὰ
μοῦ πῆτε γιὰ ποῖο λόγο κάνετε τὸ ταξίδι.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τὸ ταξίδι; Τόκανα γιατί ἐπέμενε ὁ Γκασπάρ.

ΠΑΙΜΜ — Ποιὸς εἶναι ὁ Γκασπάρ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὁ δικηγόρος μου.

ΜΠΟΡΝ — Καὶ γιατί ἐπέμενε νὰ κάνετε τὸ ταξίδι;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Γιὰ νὰ κληρονομήσω τὸν Ἰωσία Τέριγκτων.

ΠΑΙΜΜ — Καὶ σεῖς δεσποινίς γιὰ ποιούς λόγους ταξιδεύετε;

ΛΑΙΝΤΑ — Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο. Γιὰ νὰ κληρονομήσω τὸν Ἰωσία Τέ-
ριγκτων.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Αὐτὸ δὲν μοῦ τὸ εἶπες ποτέ.

ΛΑΙΝΤΑ — Μήπως μοῦ τὸ εἶπες ἐσύ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐγὼ δὲν εἶχα καιρὸ, γιατί ἔπρεπε νὰ σοῦ πῶ ἄλλα
πράγματα.

ΠΑΙΜΜ — Τώρα καταλαβαίνετε γιατί εἶσατε ἐχθροί;

ΜΠΟΡΝ — Γιατί ὁ Τέριγκτων πεθαίνοντας ἄφησε δυὸ διαθήκες
ποῦ εἶναι καὶ οἱ δύο σύγχρονες. Ἐπομένως ἔχετε κι οἱ δύο
τὰ ἴδια δικαιώματα καὶ μόνον ὁ ἓνας ἀπὸ σᾶς θὰ γίνῃ κλη-
ρονόμος τοῦ Τέριγκτων.

ΠΑΙΜΜ — 'Ακριβῶς.

ΛΑΙΝΤΑ — Αυτό δηλαδή σημαίνει ὅτι ἢ ὁ 'Αντρέι... (Τὸν κοιτάζει
ὄχι καὶ πολὺ φιλικῶς) ὁ κ. Ντενιέ ἢ ἐγὼ θά...

ΜΠΟΡΝ — ...θά πάρῃ χρήματα.

ΠΑΙΜΜ — Γιὰ τοὺς λόγους αὐτούς, ἐγὼ ἤρθα εἰς τὸ βαπόρι νὰ
σᾶς καταστήσω ἐνήμερον δεσποινίς.

ΛΑΙΝΤΑ — (Στὸν 'Αντρέα) Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι ταξιδεύω τό-
σον καιρὸ μαζὺ σου (Διορθώνει) μαζὺ σας, χωρὶς νὰ φαντά-
ζωμαι ὅτι ἔχω κοντά μου τὸν χειρότερό μου ἀντίπαλο.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ψεύτικα) "ὦ, εἶναι τρομερὸν νὰ ζεσταίνῃ κανεὶς στὴν
ἀγκαλιά του ἓνα φίδι. (Εὐθύμα) "Ἐχω τὴν ἐντύπωση ὅτι
αὐτὸς ὁ Τέριγκτων ἦταν ἄνθρωπος μὲ φαντασία.

ΜΠΟΡΝ — Τὸ ζήτημα εἶναι τὸ ἐξῆς. "Ὑστερα ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν
ἱστορία κανένας ἀπ' τοὺς δύο σας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ πάρῃ
τὰ χρήματα πρὶν ἢ ἐκδοθῇ δικαστικὴ ἀπόφαση ποὺ νὰ τὸν
ἀναγνωρίζῃ νόμιμο καὶ μοναδικὸ κληρονόμο.

ΠΑΙΜΜ — Δηλαδή θὰ χρειασθοῦν δικαστικοὶ ἀγῶνες ποὺ θὰ κρα-
τήσουν πολὺ καιρὸ, διότι καὶ οἱ δύο ἔχετε νομικῶς τὰ ἴδια
δικαιώματα.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κι ἐγὼ ποὺ βιάζομαι νὰ γυρίσω στὸ Παρίσι, γιατί
ἔχω ἀφήσει ἀπλήρωτο τὸν λογαριασμὸ τοῦ γκαζιοῦ.

ΠΑΙΜΜ — (Ξερά) Δὲν θὰ γυρίσετε.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Δῆθεν ἀπελπισμένος) Πάει θὰ μοῦ τὸ κόψουν τὸ
γκάζι.

ΛΑΙΝΤΑ — Ἀπορῶ πῶς ἔχετε κέφι νὰ κάνετε πνεῦμα, κ. Ντενιέ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Καὶ τί πρέπει νὰ κάνω; Νὰ πῶ στὴν θάλασσα γιὰ
νὰ κληρονομήσετε σεῖς τὸν Τέριγκτων, δεσποινίς; 'Αφοῦ
χρειάζεται ἀγῶνας, θὰ ἀγωνιστῶ.

ΛΑΙΝΤΑ — Λοιπόν; 'Ἐχθροί;

ΠΑΙΜΜ — Βεβαίως. 'Εσεῖς κι ὁ κύριος, εἰσθε ἐχθροί. "Ἄρα ὁ
κ. Μπορν καὶ ἐγὼ εἶμαστε ἐχθροί.

ΛΑΙΝΤΑ — (Σηκώνεται) "Ἐχει καλῶς κ. 'Αντρέα Ντενιέ. Θ' ἀγω-
νιστοῦμε. Θὰ πετάξουμε στὴν θάλασσα τὴν περιπέτεια ὄνει-

ρο, με τὸν πράσινο ὠκεανὸ καὶ τὸ ρομαντικὸ φεγγάρι, θὰ ἀκονίσουμε τὰ νόγια μας καὶ τὰ δόντια μας καὶ θὰ διεκδικήσουμε σὰν ὕαινες τὶς λίρες ἀπάνω ἀπὸ τὸ πτώμα τοῦ Τέριγκτων. (Μὲ περιφρονητικὸ χαμόγελο) Ἄνθρωπάκι!

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Σηκώνεται) Νὰ ἤχῃσουν τὰ τὰμ τὰμ στοὺς πολεμικοὺς ρυθμούς. Τὰ οὐραγάκια τοῦ ἀγώνα ἀπλώνονται πάνω ἀπὸ τὴν ἀπολίτιστη ζούγκλα. Πάρτε τὰ δόρατα καὶ τὶς ἀσπίδες καὶ τὰ γερά κορμιά τῶν πολεμιστῶν ἄς ξεχυθοῦνε. (Συνέρχεται) Μὰ τί λέω;

ΠΑΙΜΜ — Ὡου! Ὅχι! Τὰ δόρατα θὰ εἶναι ἔγγραφα, οἱ ἀσπίδες χαρτόσημα καὶ οἱ πολεμιστὲς δικαστικοὶ κλητῆρες.

ΑΛΙΝΤΑ — (Εἰρωνικὰ) Γι' αὐτὸ περιμένατε, κ. Ντενιέ, τὴν τύχη νὰ σᾶς γεμίση τὴν τσέπη χρυσάφι, πού θὰ τὸ καταθέτατε στὰ πόδια μου;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Τὸ ἴδιο εἰρωνικὰ) Γι' αὐτὸ δεσποινίς, δὲν δεχτήκατε τὸ χρυσάφι μου ἐσεῖς, πού εἴχατε πῶς πολὺ ἀπὸ μένα;

ΜΠΟΡΝ — Τί τὰ θέλετε τὰ λόγια; Τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἂν ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο σας δὲν ὑποχωρήσῃ, καμμιά λύση δὲν χωράει σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

ΑΛΙΝΤΑ — (Εἰρωνικὰ) Νὰ ὑποχωρήσω ἐγώ; Σ' ἕναν ἄνθρωπο πού με κοροΐδεψε παίζοντας με τὴν καρδιά μου; Αὐτό, κύριε, δὲν θὰ γίνῃ ποτέ. (Στὸν Ἄντρέα).

ΠΑΙΜΜ — Ποτέ!

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Λυρικὰ) Νὰ ὑποχωρήσω ἐγώ; Γιὰ νὰ χάσω ἕναν χεῖμαρρο ἀπὸ χρυσάφι πού θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐκδηλώσω τὴν μεγαλοφυΐα μου, ξυρίζοντας ὅλα τὰ μούσια τῶν σοβαρῶν ἀνθρώπων; Ποτέ!

ΜΠΟΡΝ — Κι οὔτε πρέπει νὰ γίνῃ. Κι ὅλας κ. Ντενιέ, θὰ ἐτοιμάσω τὸ ὑπόμνημα πού θὰ ὑποβάλλουμε αὔριο, μόλις φθάσουμε στὸ Πρωτοδικεῖο.

ΠΑΙΜΜ — (Στὴν Ἀλίντα) Ἐγὼ ἔκαμα κι ὅλας μίαν μικρὰν πλαστογραφίαν τῆς ὑπογραφῆς σας καὶ ὑπέβαλα τὸ ὑπόμνημα.

ΜΠΟΡΝ — Οἱ πλαστογραφίες κύριε, δὲν ἀρμύζουν στοὺς τζέντλεμεν.

ΠΑΙΜΜ — (Απαθής). Έκτός αν είναι συμβολαιογράφοι.

ΑΛΙΝΤΑ — (Πάντα πειραγμένη) Δεν είναι μόνο οι συμβολαιογράφοι που κάνουν πλαστογραφίες, κύριε. Υπάρχουν πλαστογραφίες και έξω από το χαρτί. Στόν έρωτα π.χ. Όρκίζεται κανείς ότι αγαπάει, μεθάει από αίσθημα νοτισμένο από άρμη τής θάλασσας, γυρεύει ένα μετέωρο για ν' ανεβή ψηλά στο Νότιο Σταυρό και νά φέρη τ' άστέρια του, που θά στολίσουνε τά μαλλιά τής αγαπημένης του.

Και δέν πιστεύει τίποτα άπ' όλα αυτά. Δεν είναι πλαστογραφία κι αυτό, κύριοι;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Είτε ταξιδεύει κανείς ψάχνοντας νά βρῆ τόν σύντροφο που θά του χαρίση τήν γαλήνια εύτυχία και τά στρουμπουλά, ροδοκόκκινα παιδάκια...

ΠΑΙΜΜ — "Ωου! Έγώ έχω δύο παιδάκια.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κακή έφεύρεση αυτά τά παιδάκια. Κλαΐνε σαν καραμουζάκια.

ΜΠΟΡΝ — Έγώ όμως έπειδή δέν έχω ούτε παιδάκια ούτε καραμουζάκια, νομίζω ότι πρέπει νά τελειώνουμε αυτήν τήν ιστορία. Πηγαίνω νά συντάξω τó υπόμνημα. (Στόν Άντρέα) Θά σ'άς δώ τó πρωτό, αγαπητέ μου. (Με ψυχρή υπόκλιση) Δεσποινίς... Κύριε... (Φεύγει).

ΠΑΙΜΜ — Καληνύχτα. (Στήν Άλίντα) Θά έπρεπε νά έτοιμάσω τά επιχειρήματά σας δεσποινίς. Θά ισχυρισθούμε ότι (Κυττάζει τόν Άντρέα με ύποψία)... αυτά θά τά πούμε ιδιαιτέρως. (Υποκλίνεται) Κύριε... δεσποινίς... (Φεύγει).

(Ἡ Ἀλίντα κι ὁ Ἀντρέας κάθονται στίς δυὸ πολυ-
θρόνες καὶ κυττάζονται ἐχθρικά).

ΑΛΙΝΤΑ — (Δὲν κρατιέται ὕστερα ἀπὸ λίγο) Δὲν ἔχετε τώρα καμ-
μιὰ ἰδέα, κ. Ντενιέ;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Πιστέψτε με Ἀλίντα. Δὲν φαντάστηκα ποτὲ ὅτι αὐτὴ
ἢ ἱστορία θὰ κατέληγε ἔτσι.

ΑΛΙΝΤΑ — (Εἰρωνικά) Ἡ περιπέτεια, ἢ μικρὴ περιπέτεια τοῦ τα-
ξιδιοῦ, θέλετε νὰ πῆτε κ. Ντενιέ. Δὲν μιλάτε; Καὶ ὅμως πρὶν
λίγο μοῦ λέγατε τόσο γλυκὰ λόγια, ἐκεῖ στὴν πλώρη. Κα-
ταλαβαίνω. Τώρα σᾶς ἔκοψε τὴν κουβέντα ἓνα τρομερὸ ἐμ-
πόδιο. Τώρα μᾶς χωρίζει ἓνας τεράστιος τοῖχος ἀπὸ δυὸ
ἐκατομμύρια λίρες. Ρομαντικὲ ἱππότα τῶν ὠκεανῶν.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Αὐτὰ ποὺ λέτε, δεσποινίς, εἶναι πολὺ ἀστεῖα. Κι ἂν
δὲν γελῶ εἶναι γιὰ φόβῳ μήπως ἀπ' τὰ γέλια ἀνοίξῃ
τὸ παντελόνι μου.

ΑΛΙΝΤΑ — (Εἰρωνικά, ἀλλὰ σπαραγμένα) Κακῆς ποιότητος χιου-
μορ, τσικίτο μίο. Μπορεῖ κανεὶς νᾶχῃ χιουμόρ καὶ νᾶναι
πρόστυχος.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Εἶμαι πρόστυχος;

ΑΛΙΝΤΑ — Καράμπα. Αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τίς πολλὲς σου ἀρετές.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Θὰ μπορούσες ἴσως νὰ μοῦ πῆς καὶ μερικὲς ἄλλες;

ΑΛΙΝΤΑ — Πὲρ μπᾶκο, γιὰτι ὄχι. Φτάνει νὰ μπορῆς ν' ἀνεχθῆς
τίς λέξεις. Πρόστυχε, κακοήθη καὶ ψεύτη, πρὸ παντὸς
ψεύτη.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὅλ' αὐτά; Καὶ τὰ λέτε μὲ τόση βεβαιότητα ποὺ στὸ
τέλος θὰ μὲ κάνετε νὰ τὰ πιστέψω κι ὁ ἴδιος. (Ψευτομελο-
δραματικά) Καὶ τότε μὲ τὴν συνείδηση βαρειά, θὰ μετανοή-
σω καὶ θὰ πάρω τὸ πρῶτο βαπόρι νὰ γυρίσω στοὺς δανει-
στὲς μου νὰ μὲ δείρουν.

ΑΛΙΝΤΑ — Ἐννοια σας. Δὲν πρόκειται νὰ σᾶς δείρῃ κανεὶς. Ἐχε-
τε τρόπο ἐσεῖς νὰ τοὺς τουμπάρετε ὅλους. Στοιχηματίζω
ὅτι ἂν πᾶτε στὴν κόλαση, ὁ διάλογος θὰ σᾶς προσλάβῃ γιὰ

γελωτοποιό του.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νά ένα ἐπάγγελμα πού ἀξίζει τὸν κόπο. (Μὲ ὕφος συνδιαλλακτικὸ) Ἐλάτε Ἀλίντα. Ἐλάτε νὰ μιλήσουμε σοβαρά. Ἄς ἀφήσουμε γιὰ πέντε λεπτὰ κάθε μεταξύ μας παρεξήγηση κι ἄς κουβεντιάσουμε τὴν ὑπόθεσή μας μὲ ψυχραιμία. Θέλετε;

ΛΑΙΝΤΑ — Καὶ ὑπόσχεσθε αὐτὰ τὰ πέντε λεπτὰ νὰ εἴσαστε ἀπόλυτα εὐλικρινής;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Σηκώνει τὸ χέρι) Τὸ ὀρκίζομαι.

ΛΑΙΝΤΑ — Σὲ τί; Ἀλλὰ ἀφήστε. Ὡσπου νὰ βρῆτε ἐσεῖς κάτι σοβαρὸ νὰ ὀρκισθῆτε θὰ περάσουν τὰ πέντε λεπτὰ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὅχι δά, τὸ βρῆκα κι ὄλας.

ΛΑΙΝΤΑ — Λοιπὸν σὲ τί;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Σὲ σένα.

(Ἡ Ἀλίντα τὸν κυττάζει καὶ προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὴν εὐχαρίστησή της σὲ αὐστηρὴ ματιά).

ΛΑΙΝΤΑ — Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι τὸ πιστεύω. (Κάθεται) Καὶ τώρα ἀκούω τὴν σοβαρὴ σας συζήτηση, κ. Ντενιέ. (Κάθεται κι ὁ Ἀντρέας).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ναί. Καὶ πρῶτα θὰ μιλήσω ἐμπορικά, Ἀλίντα. Ἐκεῖνο πού μᾶς χωρίζει εἶναι δύο ἑκατομμύρια λίρες. Σκέπτομαι λοιπὸν νὰ βρῶ μιὰ λύση πού νὰ μὴν ὑπάρχουν μεταξύ μας αὐτὰ τὰ τεῖχη τοῦ μίσους.

ΛΑΙΝΤΑ — Μήπως ὁ εὐγενέστατος ἱππότης θὰ τῶκανε κι αὐτὸ ἄν...

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἄν εὕρισκε ὅτι ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὸ κάνῃ. Μὰ γιὰ τὴν ὥρα βρῆκε μιὰ ἄλλη λύση.

ΛΑΙΝΤΑ — Στοιχηματίζω πὼς θὰ μοιάζῃ μὲ τὴν λύση τοῦ βασιλιᾶ Σολομώντα, πού θέλησε νὰ μοιράσῃ στὴν μέση ἓνα μαυρό.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν ἤμωνα ποτὲ δυνατὸς στὰ θρησκευτικά... ἀλλὰ σκέφθηκα κάτι τέτοιο. Νά, δηλαδή, ἀντὶ αὐτὰ τὰ χρήματα νὰ μᾶς χωρίσουν, ἀντίθετα νὰ μᾶς ἐνώσουν.

ΛΑΙΝΤΑ — Μὲ ποιὸ τρόπο;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ένας τρόπος υπάρχει νά ένωθῆ ένας άντρας με μιὰ γυναίκα. (Διστάζει) 'Ο γάμος.

ΑΛΙΝΤΑ — 'Ο γάμος! (Γελᾷ) Χὰ χὰ χὰ! 'Ο γάμος μαζί σου; "Οχι δά! Θὰ ἤτανε πολὺ ἀστείο. (Γελᾷ) Κυρία 'Αλίνα 'Αντρέα Ντενιέ. Παντρεύτηκε γιὰ συμφεροντολογικὲς αἰτίες ἓνα χαριτωμένο σύντροφο. 'Απόκτησε παιδιὰ καὶ σερβίτσια τοῦ τσαγιοῦ. Καὶ πουλήθηκε ἀκριβὰ, πολὺ ἀκριβὰ. ('Εξάπτεται, ἔτοιμη νὰ κλάψῃ) Δύο ἑκατομμύρια λίρες... (Λυγμοί).

ΑΝΤΡΕΑΣ — 'Αλίνα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Τί ἔπαθες; (Πηγαίνει κοντά της προσπαθώντας νά τὴν παρηγορήσῃ).

ΑΛΙΝΤΑ — Δὲν θέλω νά σκέπτομαι πὼς υπάρχουν γυναῖκες ποὺ πουλοῦνται γιὰ λεφτά! (Λυγμός).

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Κι αὐτὸς λίγο συγκινημένος) Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νά πουληθῆς ἀνόητο παιδί.

ΑΛΙΝΤΑ — (Ποῦ συνέρχεται με κόπο) "Οχι 'Αντρέα. 'Ο δικός μου ὁ γάμος ἔπρεπε νάναί ἀλλοιωτικός. Νὰ γίνῃ σ' ἓνα ξωκλήσι πνιγμένο στὰ λουλούδια. Τὴν ὥρα ποὺ ὁ ἥλιος θάβαφε χρυσαφιά τὰ τζάμια τῶν θολωτῶν παραθύρων. Νὰ μὴν παραστέκῃ τίποτ' ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀρμονία καὶ τὴν εὐλάβεια. Νάναί ἓνας γέρος παππᾶς με τὰ μαλλιά ἄσπρα καὶ βαρειά ἀπὸ σεβασμό. Καὶ νάναί γύρω, σ' ὅλη τὴν ἀτμόσφαιρα διάχυτη ἡ ἀγάπη ποῦναί πλατειά σὰν ὄλες τίς θάλασσες καὶ διάχυτη σὰν ὄλους τοὺς οὐρανοὺς.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κι ἂν ὄλα αὐτὰ υπήρχανε;

ΑΛΙΝΤΑ — (Ποῦ συνέρχεται) Κάνεις πολιτικὴ δύο ἑκατομμυρίων λιρῶν. Χάνεις τὸν κόπο σου, φίλε μου.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἄκουσε, 'Αλίνα. Εἶμαι βέρος εὐρωπαϊὸς παιδί μου, καὶ δὲν ἔχω καμμιά σχέση με τοὺς ἀνθρωποφάγους τῆς Νέας Γουίνεας, γιὰ νά θέλω νά καταπιῶ τὴν καρδούλα σου μαζὺ μ' ὄλον τὸν συναισθηματικὸ σου κόσμο.

ΑΛΙΝΤΑ — Θεὸς νά πῆς ὅτι θὰ με παντρεύσουνα κι ἂν ἀκόμα δὲν ἦσαν στὴ μέση τὰ λεφτά;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τὴν στιγμή ποὺ εἶναι στὴν μέση δὲν υπάρχει λόγος

νά γίνωνται αὐτὲς οἱ συζητήσεις. Ἄν παντρευτοῦμε, συζυγοὶ πιά, θάχουμε κοινὰ συμφέροντα κι ἔτσι δὲν θὰ ὑπάρχει κανένα ἐμπόδιο νὰ κληρονομήσουμε μαζί. Μονοιάζουμε; Μένουμε. Δὲν μονοιάζουμε; Χωρίζουμε καὶ τὰ λεφτά μας καὶ τοὺς ἑαυτοὺς μας. Αὐτὸ λέει ἡ λογικὴ. Δὲν εἶχα ποτὲ λογικὴ στὸ κεφάλι μου κι εὐλογῶ τὸν Πανάγαθο πού με φώτισε ἔτσι καὶ μιὰ φορὰ.

ΛΑΙΝΤΑ — Τί ὠραία λόγια. Νὰ χωρίσουμε. Κι ὕστερα θὰ κάνης τί;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν ξέρω. Θὰ παντρευτῶ μιὰ κοσμικὴ δεσποινίδα.

ΛΑΙΝΤΑ — (Μὲ ἀνήσυχο ἐνδιαφέρον) Ποιὰ δεσποινίδα;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νά, μιὰ ἀπὸ καῖνες τὶς δεσποινίδες πού πλένουνε με ἀρωματισμένο σαποῦνι μόνο ἐκεῖνα τὰ μέλη τοῦ σώματος πού φαίνονται.

ΛΑΙΝΤΑ — Κι ἂν ἐγὼ δὲν θέλω νὰ χωρίσουμε;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Γιὰ ποιό λόγο;

ΛΑΙΝΤΑ — Νά, ὡς ὑποθέσουμε ὅτι ἤμουνα μόνη στὴ ζωὴ. Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι κάποτε προσευχήθηκα σὲ μιὰ μαντόνα νὰ μοῦ στείλῃ τὴν ἡρεμὴ εὐτυχία τῆς μητρότητος, κοντὰ σ' ἕνα ἀνθρώπο πού θὰ φιλοῦσε τὰ χεῖλια μου.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τὰ χεῖλια σου εἶν' ἕνα ἀριστούργημα, θὰ μπορούσα κεῖ πάνω νὰ γράψω με τὸ στόμα μου, ὅλη τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς μου, ὡς τὴν ἡμέρα πού θὰ πεθάνω.

ΛΑΙΝΤΑ — Πάψε Ἄντρέα. Δὲν θέλω νὰ μοῦ λὲς παραμύθια. Γεμίζεις τὴν φαντασία μου με ἀρωματισμένα ὄνειρα. Κι ὕστερα τὰ βλέπω νὰ τὰ παίρνῃ ὁ ἄνεμος καὶ κλαίω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κουτὸ κοριτσάκι! Κλαῖς κι ὄλας;

ΛΑΙΝΤΑ — Εἶναι πιὸ δυνατὸς ἀπὸ μᾶς ὁ λυγμός. Ὅταν ἡ ἀπογοήτευσις μέσ' τὴν καρδιά μας ἐνωθῇ με τὸν πόνο, τὴν ξεχειλίζουν λυγμοὶ πού βγαίνουν ἀπ' τὸ στῆθος ἀκράτητοι, ὅπως ἡ λάβα ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κι αὐτὸ γίνεται πότε;

ΛΑΙΝΤΑ — Ὅταν ἀγαπᾶμε, Ἄντρέα. Καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ. Ἀγάπησα ἀμέσως ἐκεῖνο τὸ γελαστὸ παλληκάρι πού ἤρθε στὸ κατάστρωμα αὐτοῦ τοῦ καραβιοῦ νὰ παίξῃ μαζί μου, γεμῆτο

χαρά και ποίηση. Κι έπλασα γι' αυτό του κόσμου τὰ δνει-
ρα τις νύχτες τῆς μοναξιᾶς ταξιδεύοντας στὰ μολυβένια νε-
ρά που μου δείχνανε νὰ καθρεφτίζωνται οἱ φαντασίες μου.
Καὶ τ' ἀγαπῶ ἀκόμα κείνο τὸ γελαστό παλλημάρι, πού ὀρ-
θώνεται ἐνάντια στὴν ζωὴ μου καὶ στὴν εὐτυχία μας.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Κατεβάζει τὸ κεφάλι του) Κι ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, Ἄ-
λίνα.

ΑΛΙΝΤΑ — (Χαρούμενη) Ἔ, τότε εἶμαι ἀνόητη.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Γιατί;

ΑΛΙΝΤΑ — Πρῶτον γιατί δὲν τὸ κατάλαβα ἀκόμα καὶ δεύτερον
γιατὶ μὲ χωρίζανε ἀπὸ σένα οἱ λίρες τοῦ Τέριγκτων. Στὸ
διάολο ὁ Τέριγκτων. Στὸ διάολο οἱ λίρες του. Ζήτη τὰ μά-
τια σου! (Τὸν ἀρπάζει καὶ τὸν φιλεῖ).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Εἶσαι ἓνα τρομερὸ πλάσμα πού φοβᾶμαι ὅτι θὰ τὸ
παντρευτῶ, Ἄλίνα. (Σὰν νὰ ἀμφιβάλλῃ) Δὲν σὲ λένε Ἄ-
λίνα;

ΑΛΙΝΤΑ — Ἄλίνα, χωρὶς καμμιά ἀμφιβολία. Ἡ πιὸ ἀνόητη Ἄ-
λίνα τῶν δύο ἡμισφαιρίων.

ΑΥΛΑΙΑ ΤΕΛΟΣ Β'

ΠΡΑΞΗ ΤΡΙΤΗ

(Στὸ προσκήνιο πρὶν ἀνοίξη ἡ αὐλαία, ὁ Ὀνειροπόλος Κύριος, ὅπως πάντα στοὺς θεατές).

ΟΝ. ΚΥΡ. — Ἔτσι κυρίες καὶ κύριοι, παντρεύτηκαν ἡ Ἀλίντα Πασκουάλε, ἡ Σπανιόλα μὲ τὰ φλογερὰ μάτια, καὶ ὁ Ἀντρέας Ντενιέ, ὁ Φραντσέζος μὲ τὸ γελαστὸ πρόσωπο. Ἐνας πάστορας μὲ γενικὴ ἀντιπροσωπεΐα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, τοὺς εὐλόγησε. Τὸ ζευγάρι ἀπόχτησε καὶ σπιτικὸ χάρις σ' ἓνα σοβαρὸ δάνειο ποὺ τοὺς δόθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ γάμου, στὸ ὁποῖο λάβανε μέρος οἱ νεόνυμφοι, οἱ δημοσιογράφοι, οἱ δικηγόροι, μιὰ γνωστὴ κυρία καὶ ἓνας σκύλος ποὺ ἔτυχε νάναί περαστικὸς ἀπὸ κεῖ, τὸ δικαστήριον δὲν βρῆκε πιά κανένα ἐμπόδιο γιὰ τὸ ἀνοιγμα τῶν κωδικέλλων τοῦ Ἰωσία Τέριγκτων ποὺ εὐτυχῶς ἦταν καὶ τὰ δύο ἀπολύτως ὅμοια. Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο ποὺ μπόρεσα νὰ πληροφορηθῶ. Ὅσο γιὰ τὸ περιεχόμενο, αὐτὸ θὰ τὸ ἀκούσωμε μαζὺ μὲ τὸ ζευγάρι ποὺ αὐτὴ τῇ στιγμῇ περιμένει τὸν κύριο Λέξ, γραμματεὰ τοῦ Πρωτοδικείου νὰ τοὺς γνωστοποιήσῃ ποῦ βρίσκονται τὰ χρήματα τοῦ μακαρίτη Ἰωσία Τέριγκτων.

Ἄν, κυρίες καὶ κύριοι, ἔχετε τὴν καλωσύνη θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνωμε μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψη στὴν ἐρωτικὴ φωλιά τοῦ ζευγαριοῦ. Τοὺς χρωστάμε ἄλλωστε μιὰ συγχαρητήρια ἐπίσκεψη, γιὰτὶ συνηθίζεται νὰ συγχαίρη κανεὶς ὄλους ἐκείνους ποὺ κάνουν τὴν κουταμάρα νὰ παντρεύονται.

Ἐμένα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε μιὰ στιγμή. (Κυττάζεται) Θὰ ἔπρεπε νὰ φρεσκαριστῶ λιγάκι.

(Φεύγει ἢ αὐλαία ἀνοίγει).

Παίζουν στὴν Πράξη αὐτή:

Ὁ Ὀνειροπόλος Κύριος

Ἡ Τζά-Μά-Φοῦ

Ὁ Ἀντρέας

Ἡ Ἀλίντα

Ὁ Λέξ

Ὁ Ἰωσίας Τέριγκτων

Σκηνὴ 1η

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — (Πηγαινοέρχεται συγυρίζοντας διάφορα μικροπράγματα, ὁ Ἀντρέας εἶναι νοητικὰ ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ διαβάζει ἔφημερίδα).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν μοῦ λές, Τζά-Μά-Φοῦ, γιὰ ποῖο διάβολο μοῦ κρεμάσανε αὐτὲς τὲς ἀδειανὲς κορνίζες δῶ μέσα; Εἶναι τρομερὰ ἀντιαισθητικὲς, ἔτσι ἀδειες μοῦ θυμίζουσε περιεχόμενο κεφαλιοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου.

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — Ἡ εὐγενικιά σας κυρία, ποῦ ἡ φωνὴ τῆς θυμίζει τὸ φρέσκο νερὸ τῆς πηγῆς, διέταξε νὰ τοποθετήσω αὐτὲς τὲς λαμπερὲς κορνίζες, γιὰ νὰ μπορέση τὸ καλλιτεχνικὸ τῆς γοῦστο νὰ λογαριάση πῶς θὰ τοποθετήσουμε τὰ πορτραῖτα ὅταν αὔριο ἔρθουνε οἱ χαριτωμένους φωτογραφίες σας.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἄ, καλὰ. Φέρε μου τώρα ἓνα βερμούτ. (Μπαίνει ἡ Ἀλίντα) Καλῶς τηνε. Τί πίνεις, Ἀλίντα;

ΑΛΙΝΤΑ — (Πηγαίνει κοντὰ του καὶ τὸν φιλά) Μπουένος Ντίες καρίττο. (Στὴν Τζά-Μά-Φοῦ) Καὶ γιὰ μένα τὸ ἴδιο.

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — Ἡ διαταγὴ τῆς ἀφεντιάς σας εἶναι γεμάτη φῶς καὶ χαρὰ γιὰ τὴν Τζά-Μά-Φοῦ! (Φεύγει).

ΛΙΝΤΑ — (Κάθεται στο μπράτσο τῆς πολυθρόνας τοῦ Ἀντρέα)
Εἶμαι πολὺ θυμωμένη μαζί σου, παλιόπαιδο.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μαζὺ μου θυμωμένη;

ΛΙΝΤΑ — Μάλιστα. Πῆρες τὸ ὄπλο τῆς σκοποβολῆς καὶ ἔβαλες
στὸ σημάδι ἐλες τις πορσελάνες τοῦ σαλονιοῦ. Κι ἀφοῦ ξέ-
ρεις ὅτι ἦταν δῶρο τοῦ κυρίου Μπόθ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Γι' αὐτὸ τίς ἔσπασα. Ὁ κ. Μπόθ μοῦ δίνει στὰ νεῦ-
ρα. Πρῶτον γιατί σου κάνει ἓνα ἀναιδέστατο κόρτε, καὶ
δεύτερον γιατί εἶναι ἓνας τρομερὸς τοκογλύφος.

ΛΙΝΤΑ — Ναι, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶς ὅτι εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μᾶς
δάνεισε γιὰ νὰ φτιάξουμε τὸ σπιτικό μας. Χωρὶς αὐτὸν θὰ
μέναμε ἀκόμα στὸ ξενοδοχεῖο.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Προτιμῶ τὸ ξενοδοχεῖο.

ΛΙΝΤΑ — Προτιμᾶς τὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸ τὴν φωλιά μας; Ἄ, μὴ
τώρα θὰ σοῦ θυμώσω ἀληθινά. (Δῆθεν κακιωμένη) Δόσε
μου πίσω τὸ φιλί μου.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Τὴν φιλεῖ) Πάρτο! (Τὴν ξαναφιλεῖ) Νὰ καὶ τὸ
πουρμπουάρ!

ΛΙΝΤΑ — (Τραβιέται παιχιδιάρικα) Μή! Θὰ μοῦ χαλάσης τὰ
μαλλιά!

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — ("Ἐρχεται μ' ἓνα δίσκο μὲ δυὸ ποτήρια γεμά-
τα) Ἡ δροσιά τῶν διψασμένων σας οὐρανῶν ἄς εὐλογῆση
ἔτσι, ποὺ αὐτὰ τὰ ποτὰ νὰ γίνουνε χαρὰ στὰ...

ΛΙΝΤΑ — (Τὴν σταματᾷ) Ὁραῖα, ἀφῆσέ τα ἐδῶ στὸ τραπεζά-
κι, κι ἔχε τὸ νοῦ σου γιατί περιμένουμε ξένους. Καὶ τώρα
ἄς μιλήσουμε σοβαρά, Ἀντρέα. Θέλεις;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Οἱ σοβαρὲς κουβέντες μὲ κουράζουνε τρομερά. Ἄν
ἐπιμένης νὰ κουραστώ.

ΛΙΝΤΑ — Πρέπει. Σὲ λίγο θὰ εἴμαστε πλούσιοι! Αὐτὰ τὰ χρή-
ματα ποὺ μᾶς στέλνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ βασίσουμε τὴν εὐτυ-
χία μας...

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Τὴν διακόπτει) Δὲν πιστεύω νὰ μὲ βάλῃς νὰ τὰ με-
τρήσω. Θὰ μὲ πιάση νευρασθένεια. (Μπαίνει ἡ Τζά-Μά-
Φοῦ).

ΑΛΙΝΤΑ — Τί είναι Τζά-Μά-Φοῦ;

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — Τὰ καλὰ πνεύματα νὰ εὐλογοῦν τὸ ἄνεμο κι ὁ ἄνεμος νὰ εὐλογῇ πάντα τοὺς καλοὺς ἐπισκέπτας, ὅπως αὐτὸς ὁ λαμπρὸς ἄρχοντας ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ δικαστήριον γὰ νὰ μιλήσῃ στὶς ἀφεντιές σας.

ΑΛΙΝΤΑ — Καλὰ, Τζά-Μά-Φοῦ, φέρε μέσα τὸν κύριο καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς. (Ἡ Τζά-Μά-Φοῦ φεύγει μὲ τυπικὴ ὑπόκλιση).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὅριστε λοιπόν, φτάσαμε καὶ στὸ τρυφερότερον σημεῖο τοῦ γάμου μας. Ἀλίντα, μικρὴ μου ἀγαπημένη μου Ἀλίντα, πρέπει νὰ σὲ φιλήσω. (Σηκώνεται καὶ πάει κοντὰ τῆς).

ΑΛΙΝΤΑ — Γιατὶ θέλεις νὰ μὲ φιλήσῃς; Αὐτὴ τῆ στιγμὴ ἔχω μιὰ νευρικότητα.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Πρέπει νὰ σὲ φιλήσω. Εἶναι ἡ τελευταία στιγμὴ τῆς φτώχειας μας. Σὲ λίγο ἡ ζωὴ μας θ' ἀλλάξῃ ὀλότελα. Περάσαμε κι οἱ δυὸ ἕνα παρελθὸν γεμᾶτο στέρηση καὶ καταλαβαίνεις. Νά! Φοβᾶμαι μὴν ἀλλάξω. Ἡμῶνα σ' ὅλη τὴν ζωὴ ἕνα σπουργίτι. Τρέμω μήπως μεταμορφωθῶ σὲ παγῶνι.

ΑΛΙΝΤΑ — (Τρομερὰ ἐκνευρισμένη καὶ χωρὶς καθόλου κέφι) Φίλησέ με, ὄριστε!

(Ὁ Ἀντρέας τὴν φιλεῖ στὸ μάγουλο. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ μπαίνει ἡ Τζά-Μά-Φοῦ ποὺ τοὺς βλέπει καὶ ξεροβήχει. Τὴν ἀκολουθεῖ κρατώντας μιὰ πέτσινη τσάντα καὶ τὸ σκληρό του στὸ χέρι ὁ κ. Λέξ).

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — (Ξεροβήχοντας) Χμ! Χμ! (Οἱ δυὸ χωρίζουν καὶ γυρίζουν τυπικὰ πρὸς τὴν πόρτα) Ὁ σοφὸς ἄνθρωπος τοῦ Νόμου! (Κάνει τόπο νὰ περάσῃ ὁ Λέξ ποὺ ἔρχεται κοντὰ, ἀνοίγει τὴν τσάντα του καὶ βγάζει μιὰ λιλιπούτεια ἀνοδοδέσμη ποὺ τὴν προσφέρει στὴν Ἀλίντα. Ἡ Τζά-Μά-Φοῦ φεύγει).

ΛΕΞ — (Μιλᾷ, ἀλλὰ σὲ κάθε κουβέντα ἀφαιρεῖται σὰν νὰ χάνῃ τὸν εἰρμό του καὶ ψάχνει νὰ τὸν ξαναβρῇ) Λέξ, γραμματεὺς

Πρωτοδικῶν δευτέρας κλάσεως. (Ὑποκλίνεται) Κυρία! Κύριε!

ΛΙΝΤΑ — (Δίνοντας φιλικὰ τὸ χέρι της) Καλῶς ὄρισατε, κύριε.

ΛΕΞ — Μάλιστα! (Κυτᾶ τὴν ἀνοδόεση) Ἄ, μάλιστα. Ἐπιτρέψατε εἰς τὴν... (Τὰ χάνει) εἰς τὴν... εἰς τὴν Θέμιδα ν' ἀνοστολίση τὴν χάριτα... (Δίνει τὴν ἀνοδόεση του στὴν Ἀλίντα πού τὴν παίρνει μηχανικά).

ΛΙΝΤΑ — Εὐχαριστῶ, κ. Λέξ, ἡ καλωσύνη σας.

ΛΕΞ — Δὲν εἶναι καλωσύνη, κυρία μου, εἶναι ὑποχρέωσις. Ἡ ἀνοδόεση... (Τὰ χάνει) ...Βεβαίως, ἡ ἀνοδόεση προσφέρεται ἐκ μέρους τῶν ἀναξιοπαθούντων δικαστικῶν ὑπαλλήλων, οὐτινος τυγχάνω γραμματεὺς δευτέρας κλάσεως.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μὰ καθῆστε λοιπόν, κ. γραμματέα δευτέρας κλάσεως. (Τοῦ προσφέρει κάθισμα).

ΛΕΞ — Εὐχαριστῶ. (Κάθεται).

(Ὁ Ἀντρέας καὶ ἡ Ἀλίντα κάθονται κι αὐτοὶ καὶ περιμένουν τὸν Λέξ ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του. Ὁ Λέξ τοὺς κυτᾶ καὶ τοὺς δύο πάνω ἀπὸ τὰ γυαλιά του, ξεροβήχει καὶ παίρνει φόρα) Θά... (Τὰ χάνει)... Ὅχι... εἶμαι ὑποχρεωμένος συμφώνως μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ σεβαστοῦ δικαστηρίου νὰ σᾶς παρακαλέσω ὅπως υπογράψετε τὴν παραλαβὴν τῶν κωδικέλλων, ἀφοῦ... (Τὰ χάνει) ἀφοῦ... τί ἔλεγα;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Λέγατε ἀφοῦ...

ΛΕΞ — Ἄ, βέβαια! Ἐλεγα ἀφοῦ... (Σὰν νὰ ψάχνη νὰ βρῆ, τὸ βρίσκει) Ἀφοῦ σᾶς ἀναγνώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ περιεχόμενον καὶ διαβεβαιώσω διὰ τῆς ὑπογραφῆς μου τὴν παράδοση.

ΛΙΝΤΑ — Δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀντίρρησην, κ. Λέξ.

ΛΕΞ — Δὲν πρόκειται περὶ ἀντίρρησης, κυρία μου. Εἶναι τύποι... (Τὰ χάνει, φωτίζεται) Θὰ καταθέσετε τοὺς κωδικέλλους εἰς τοὺς συμβολαιογράφους σας, διὰ νὰ λάβῃ γνώσιν καὶ ἡ ἐφορία τοῦ ἀκριβοῦς ποσοῦ τῆς κληρονομίας.

ΛΙΝΤΑ — Μὰ καλά, οἱ συμβολαιογράφοι δὲν τοὺς διαβάσανε;

ΛΕΞ — Οὐδεὶς ἄλλος, πλὴν τοῦ σεβαστοῦ κυρίου Προέδρου ἔλαβε γνώσιν τοῦ περιεχομένου. Ὑπογράψτε... Μμμμ... Τώρα

Θά... τί θά;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Αυτό περιμένουμε νά μάς τὸ πῆτε σεις.

ΛΕΞ — Ἄ, μάλιστα! Θά λάβετε γνῶσιν ἑσείς ὡς ἀμέσως ἐνδιαφερόμενοι καὶ ἐγὼ ὁ ὅποιος θά τοὺς διαβάσω. (Ἀνοίγει τὴν τσάντα του καὶ βγάζει δυὸ φακέλλους πού τοὺς ἔχουνε παραβιάσει τὸ βουλοκέρι). Ἰδού! Δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν σεβαστὸν κ. Πρόεδρον καὶ οἱ δύο κωδίκελλοι εἶναι ἀπολύτως ὅμοιοι, δὲν χρειάζεται παρὰ νά διαβάσω μόνον τὸν ἕνα. (Δείχνει τοὺς φακέλλους) Ποιὸν θέλετε νά διαβάσω αὐτὸν ἢ ἐκεῖνον;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ἀνυπόμονα) Βρὲ ἀδερφέ, διάβασε ὅποιον νάναι. Μά ἔτσι εἶναι ὅλοι οἱ γραμματεῖς Πρωτοδικῶν δευτέρας κλάσεως;

ΛΕΞ — Ἔτσι ἀκριβῶς, καὶ χειρότερα. (Δείχνει ἕναν κωδίκελλο) Θά διαβάσω αὐτόν.

ΑΛΙΝΤΑ — Δὲν μποροῦμε νά διαβάσουμε ἐμεῖς τὸν ἄλλον;

ΛΕΞ — Ἀπαγορεύεται! Μετὰ τὴν ὑπογραφὴν τῆς πράξεως παραλαβῆς. (Βγάζει τὰ γυαλιά του σιγά-σιγά ἀφοῦ τὰ καθάριση ἐπιμελῶς. Ὁ Ἄντρέας σ' ὄλο αὐτὸ τὸ διάστημα χτυπιέται ἀπὸ νεῦρα. Ἡ Ἄλιντα στριφογυρίζει νευρικά ἕνα πετσετάκι. Ὁ Λέξ ἀνοίγει τὸ φάκελλο μ' ἐπισημότητα καὶ ξεροβήχει) Ἀρχίζουμε;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δόξα τῷ Θεῷ. Ἐμπρός! Ἀρχίσατε κ. Λέξ. (Ἡ Ἄλιντα σὰν ἀπὸ ἐνστικτο πάει κοντὰ στὸν Ἄντρέα καὶ τοῦ πιάνει τὸ χέρι).

ΛΕΞ — Δὲν τὰ βλέπω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μά δὲν φορᾶτε τὰ γυαλιά σας.

ΛΕΞ — Γιατί δὲν τὰ φορᾶ; (Διαβάζει γραμμένο) Ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν, ἐγὼ ὁ Ἰωσίας Ἀλοισίου Τέριγκτων πρὸς τοὺς ἀγαπητοὺς μου κληρονόμους. Ἀγαπητοί μου, ξεκινώντας ἀπὸ μιὰν ἀρχὴ παγκόσμια καὶ ἀποφασισμένος νά πεθάνω, σκέφθηκα νά διαθέσω τὰ τελευταῖα μου ἀγαθὰ σὲ δυὸ ἀνθρώπους πού δὲν τοὺς γνώρισα ποτέ, καὶ τοῦτο γιατί ἔχω τρομερὴ ἀντιπάθεια στοὺς ἀνθρώπους πού γνώρισα πολὺ!

Ζητώ έπομένως συγγνώμην γιατί παρουσιάστηκα σάν συγγενής σας. Δέν εξετίμησα ποτέ αύτήν τήν συνωμοταξία τών διπόδων πού λέγονται συγγενείς και πού σέ κακολογούν όσο είσαι ζωντανός, περιμένοντας νά σέ κληρονομήσουν μόλις πεθάνης!

Τά όνόματά σας τά δανείστηκα στην τύχη από τους τηλεφωνικούς καταλόγους τής Σεβίλλης και του Παρισιοῦ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κι όσο σκέπτομαι ότι τελευταία ή εταιρία μουκοψε τό τηλέφωνο!

ΛΑΙΝΤΑ — Μήν διακόπτης, 'Αντρέα! 'Εξακολουθήστε, κ. Λέξ.

ΛΕΞ — Μάλιστα! Πού είχα μείνει;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Παρισιοῦ.

ΛΕΞ — Μάλιστα! Σās έκοψαν τό τηλέφωνο;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τό ξανάβαλαν.

ΛΕΞ — "Α; ('Εξακολουθεί νά διαβάζη) 'Επειδή ή ανθρώπινη ήλιθιότης έχει τέτοιο όγκο πού μόλις και μετά βίας χωράει μέσα στο άπειρο και έπειδή τό χρυσάφι είναι ένας μοχλός πού πολύ εύκολα κινεί όλον αυτόν τόν όγκο, είμαι βέβαιος πως ξεκινήσατε άπ' τους αντίποδες για νά αποκτήσετε τά δυό εκατομμύρια λίρες, πού ή μεγαλοψυχία μου θέλησε νά σας κληροδοτήσει.

ΛΑΙΝΤΑ — (Στόν 'Αντρέα) Δέν σοῦ φαίνεται λιγάκι ώμως αυτός ό Τέριγκτων;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Κάτι χειρότερο. Μοῦ φαίνεται κουνικός.

ΛΕΞ — ('Εξακολουθεί νά διαβάζη) Δέν άμφιβάλλω ότι σεις οι δυό μισηθήκατε άγρια μεταξύ σας. Και δέν άμφιβάλλω ακόμα ότι παραβλέποντας τό μίσος σας, καταλήξατε νά παντρευτήτε για νά δώσετε μιá λύση, στην παράξενη διαθήκη μου! Μπορείτε νά παντρευτήτε, νά κόψετε τόν λαιμό σας ή νά γίνετε ιεραπόστολοι. Μοῦ είναι αδιάφορο.

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Αν έχη κανέναν όρο πού νά επιβάλη ύστερα από τόν γάμο τό κόψιμο του λαιμοῦ, δηλώνω επισήμως ότι παραιτοῦμαι από τήν κληρονομιά.

ΛΑΙΝΤΑ — Μή λές άνοησίες, 'Αντρέα. Διαβάστε, κύριε.

ΛΕΞ — Και τώρα θά σάς παρακαλέσω νά κρατηθῆτε καλά στάς θέσεις σας. Μμμμ! Κρατηθῆτε! Ἄν κανένας πάσχη ἀπό τήν καρδιά του τόν συμβουλευέω νά φύγη ἀπό τό δωμάτιο γιατί θά σάς κάνω τήν παρακάτω κεραυνοβόλο δήλωση. (Ξεροβήχει, συνεχίζει τό διάβασμα).

(Ὁ Λέξ σηκώνεται καί πάει νά φύγη. Ὁ Ἄντρέας σπεύδει σ' αὐτόν).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ποῦ πάτε κ. Λέξ; (Τόν πιάνει).

ΛΕΞ — Πάσχω ξέρετε ἀπό τήν καρδιά μου....

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μά δέν πρόκειται γιά σάς, κ. Λέξ. (Τόν ἐπαναφέρει, κάθονται).

ΛΕΞ — Κρατηθῆτε! (Ξεροβήχει, διαβάζει) Τά δύο ἑκατομμύρια λίρες δέν πρόκειται νά τά βρῆτε πουθενά, γιατί δέν εἶχα ποτέ οὔτε μία λίρα. (Κυττάζει καί τοὺς δύο σάν χαζός).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἔ; (Ἀρπάζει τόν κωδίκελλο ἀπό τὰ χέρια τοῦ Λέξ καί διαβάζει) Τά δύο ἑκατομμύρια λίρες δέν πρόκειται νά τά βρῆτε πουθενά, γιατί δέν εἶχα ποτέ οὔτε μία λίρα. (Τά χέρια του παραλύουν, τὸ χαρτί τοῦ πέφτει).

ΛΑΙΝΤΑ — (Σε τρομερῆ κατάπτωση) Παρθένα μου, νομίζω ὅτι θά λιποθυμήσω!

ΛΕΞ — (Ἐξω φρενῶν) Αὐτὸ εἶναι κακοηθέστατον ἀστεῖον! (Παίρνει τὸ χαρτί ἀπὸ κάτω) Γράφει κι ἄλλα.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τί νά τὰ κάνης τ' ἄλλα;

ΛΕΞ — Σύμφωνα μὲ τὸν Νόμο πρέπει νά διαβαστῆ ὁλόκληρος ὁ κωδίκελλος.

ΛΑΙΝΤΑ — (Με στεναγμὸ) Ὅριστε, διαβάστε!

ΛΕΞ — (Στερεώνει τὰ γυαλιά του) Μάλιστα. (Διαβάζει).

Πάντως ἂν καί πεθαμένος εἶμαι ἐξαιρετικὰ εὐτυχής γιά τοὺς παρακάτω λόγους. Πρῶτον γιατί ἀπέδειξα ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ἠλιθιότης εἶμαι μιὰ ἀναμφισβήτητη καί ἀνωτέρα δύναμις, ποὺ ὅταν τήν βασίση ἐπάνω σὸ συμφέρον, μπορεῖς νά ἔχης ἐξαιρετικὰ σοβαρὰ ἀποτελέσματα. Δεύτερον γιατί οἱ κληρονόμοι μου καί οἱ δανειστὲς τους θά δοῦνε νά διαψεύδωνται οἱ ἐλπίδες τους, πρᾶγμα ποὺ ἐμένα μοῦ συνέβαι-

νε σ' ὅλη μου τὴν ζωὴ. Καὶ τελευταῖον, γιατί ἐπὶ τέλους ἔκανα κάτι ποῦ μοῦ ἄρεσε.

Ἵπογραφή: Ἰωσίας Τέριγκτων (Σιγή).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν μιᾶς Ἀλίντα;

ΑΛΙΝΤΑ — (Τοῦ χαιδεύει τὸ χέρι μὲ πονεμένο χαμόγελο) Δὲν μπορῶ, Ἀντρέα, εἶναι πιὸ δυνατὸ ἀπὸ μένα. Νομίζω ὅτι θὰ κλάψω.

ΑΞΣ — (Ποῦ ἐτοιμάσθηκε) Τὰ σέβη μου κυρία! Κύριε! (Ἵποκλίνεται).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Στὸ καλό, στὸ καλό! (Ὁ Λέξ φεύγει) Καὶ νὰ σὲ βλέπουμε. (Σηκώνεται καὶ κάνει βόλτες στὸ δωμάτιο. Σιγὰ σιγὰ ἡ φυσιογνωμία του συνέρχεται. Κυτᾶ τὴν Ἀλίντα ποῦ ἔχει μείνει ἄφωνη στὴν θέση της. Στέκει μπροστὰ της καὶ τῆς μιλεῖ) Ἔ, λοιπόν, κατὰ βάθος ἀρχίζω νὰ τὴν βρίσκω διασκεδαστικὴ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

ΑΛΙΝΤΑ — (Τὸν κυττάζει, ἀναστενάζει) Ναί! Νὰ ζῆς τόσον καιρὸ μ' ἐλπίδες καὶ ξαφνικὰ νὰ ἔρχεται ἓνας γραμματεὺς Πρωτοδικῶν δευτέρας κλάσεως καὶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ νὰ σοῦ γκρεμίσῃ ὀλόκληρο κόσμο.

ΑΝΤΡΕΑΣ — ὦ, μὴ στενοχωριέσαι μικρὴ μου Ἀλίντα. Θὰ παλαίψουμε! Στὸ τέλος τῶξερα πάντα ὅτι θ' ἀναγκασθῶ νὰ μάθω τὸν τύπο τῆς ἔξαμεθυλοτετραμίνης. (Γελάει) Ἄμ ὁ Γκασπάρ, ποῦ περιμένει νὰ γίνῃ κηδεμόνας τῆς παρουσίας μου! Στὸ βάθος, τί τὰ θέλεις. Αὐτὸς ὁ Τέριγκτων, ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὸν στείλῃ στὸν διάβολο, μοῦ φαίνεται νὰ ἔχη μεγάλο δίκιο παίζοντας μὲ τὴν ἀνθρώπινη ἡλιθιότητα. (Τὴν χαιδεύει) Ἔλα, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ στενοχωρηθῆς. Μὴ στενοχωρῆς τὴν καρδούλα σου. Γέλα μικρὸ μου. Γέλα. Μπράβο!

ΑΛΙΝΤΑ — (Ποῦ γελά μ' ὅλη της τὴν στενοχώρια) Ἔχεις θάρρος, Ἀντρέα.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ὁδὶ! Ἔχω περάσει καὶ χειρότερα πράγματα στὴν ζωὴ μου. Τὸ μυστικὸ εἶναι νὰ μπορῆ νὰ γελάῃ κανεὶς.

ΑΛΙΝΤΑ — Καὶ ὅμως ἂν ἤξερες πόσα ὄνειρα εἶχα στηρίξει ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ χρήματα. Φανταζόμουνα ὅτι ἡ ζωὴ μας θὰ κυ-

λοῦσε ἡρεμῆ κι ἀνεξάρτητῆ, ὅτι δὲν θὰ εἶχαμε ποτὲ τὴν ἀνάγκη τῶν ἄλλων. Ἔχω ὑποφέρει τόσο πολὺ σὰν εἶχα τὴν ἀνάγκη τῶν ἄλλων.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἀλίντα, γλυκὸ μου κορίτσι. Εἶμαι ἓνας ἐπιπόλατος, διεφθαρμένος καὶ ἀπερίσκεπτος νέος. Ἔτσι λέει ἡ κοινὴ γνώμη. Τώρα ἔχω ἓναν σκοπὸ στὴν ζωὴ μου. Ἔσ'ένα καὶ τὴν εὐτυχία σου. Θὰ βρεθῆ πάντα ἓνα μικρὸ φτωχὸ σπιτάκι γιὰ νὰ στεγάσῃ τὴν ἀγάπῃ μας. Καὶ μιὰ ζεστὴ σούπα γιὰ νὰ χορτάσῃ τὴν πείνα μας. Θὰ στηριχτοῦμε ὁ ἓνας πᾶνω στὸν ἄλλον. Καὶ θὰ περάσουμε μέσα ἀπὸ τὴν ζωὴ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ φτωχοί, γενναῖοι καὶ περήφανοι.

ΑΛΙΝΤΑ — (Τοῦ σφίγγει τὸ χέρι) Τσικίτο μίο! Γιὰ νὰ γίνουν ὁμοῦς ὅλα αὐτὰ θὰ χρειαστοῦμε λεπτὰ. Τὸ φτωχὸ σπιτάκι θέλει καὶ αὐτὸ χρήματα. Ποιὸς θὰ μᾶς τὰ δώσῃ αὐτὰ τὰ χρήματα; (Στὶς τελευταῖες λέξεις τῆς Ἀλίντας μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα ἡ Τζά-Μά-Φοῦ. Μόλις ἡ Ἀλίντα τελειώσῃ τὴν φράση της, ἡ Τζά-Μά-Φοῦ ἀναγγέλλει μὲ στόμφο).

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — Ὁ κύριος Ἰωσίας Τέριγκτων. (Ἡ Ἀλίντα καὶ ὁ Ἀντρέας γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος της καὶ τὴν κυττᾶνε σὰν χαμένοι. Ἡ Ἀλίντα συνέρχεται πρώτῃ καὶ τὴν ρωτᾷ).

ΑΛΙΝΤΑ — Τί εἶπες Τζά-Μά-Φοῦ;

ΤΖΑ-ΜΑ-ΦΟΥ — Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ γυρίζα μαλλιά καὶ τὸ χλωμὸ πρόσωπο, ποῦ οἱ πρόγονοὶ του τοῦ δώσανε τὸ ὄνομα Ἰωσίας Τέριγκτων, ρωτᾷ ἂν μπορῆ νὰ δῇ τίς ἀφεντιές σας.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ποῦ συνέρχεται) Ὁ πεθαμένος; Αὐτὸ πάλι εἶναι ἐξωφρενικό. Νὰ περάσῃ Τζά-Μά-Φοῦ, νὰ περάσῃ. (Ἡ Τζά-Μά-Φοῦ ὑποκλίνεται καὶ φεύγει).

ΑΛΙΝΤΑ — (Κυττάζει τὸν Ἀντρέα) Μπορεῖς νὰ μοῦ ἐξηγήσῃς τί σημαίνει αὐτό;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Θὰ προτιμοῦσα νὰ μᾶς τὸ ἐξηγήσῃ μόνος του αὐτὸς ὁ κύριος.

(Ἀπὸ τὴν πόρτα μπαίνει ὁ Ὀνειροπόλος Κύριος πάντα σαρκαστικὰ εὐγενικός, τυπικός, στέκεται στὸ κατώφλι καὶ χαμογελᾷ. Οἱ δύο τὸν βλέπουν χωρὶς ἐκπληξῆ καὶ σὰν νὰ

βλέπουν έναν άγνωστο άνθρωπο).

ΙΩΣΙΑΣ — Άγαπητοί μου κληρονόμοι, καλησπέρα σας. Δέν μου μιλάτε. Έννοώ την έκπληξή σας. Στα φαντάσματα κάνουν πάντοτε κακή ύποδοχή. Μοῦ επιτρέπετε νά καθήσω;

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Δείχνει μιὰ καρέκλα) Όρίστε κύριε Τε... Τε... Τε...

ΙΩΣΙΑΣ — Τέριγκτων! Ω, μὴν ἀμφιβάλλετε ἀγαπητέ μου, εἶμαι πραγματικά ὁ Ίωσίας Άλοισίου Τέριγκτων κι ἔχω δλα τὰ δοκουμέντα γιὰ νὰ τ' ἀποδείξω. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικά χαρτιά) Τὸ διαβατήριό μου, δελτίο ταυτότητας, πιστοποιητικὸ γεννήσεως. Φυσικά γιὰ νὰ ὑπάρχη κανεὶς χρειάζονται σφραγίδες καὶ ὑπογραφές. Εἶναι ὅλες γνήσιες, θέλετε νὰ τὶς ἐξετάσετε;

ΑΛΙΝΤΑ — Μά... δὲν εἴσαστε...

ΙΩΣΙΑΣ — Πεθαμένος; Όχι, κυρία μου, καὶ λυποῦμαι τρομερὰ πού δὲν μπορῶ νὰ πεθάνω γιὰ νὰ σᾶς κάνω εὐχαρίστηση.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ψύχραιμα) Τότε, κύριε, πρὶν σᾶς σπάσω τὰ μούτρα, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μᾶς ἐξηγήσετε...

ΙΩΣΙΑΣ — (Τὸν διακόπτει) Μὰ δὲν βρίσκομαι ἐδῶ παρὰ μόνον γι' αὐτὸ, ἀγαπητέ μου, ἀκριβῶς γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

ΑΛΙΝΤΑ — Νὰ μᾶς ἐξηγήσετε τί;

ΙΩΣΙΑΣ — Ὑπομονή, κυρία μου, ὑπομονή. Ἐγὼ περίμενα τόσον καιρὸ γιὰ νὰ ζήσω αὐτὴ τὴ στιγμή. (Βγάζει τὴν ταμπακέρα του καὶ προσφέρει τσιγάρο). Μοῦ επιτρέπετε;

ΑΛΙΝΤΑ — (Παίρνει μηχανικά) Γκράτσια.

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Ἀποποιεῖται) Όχι, εὐχαριστῶ.

ΙΩΣΙΑΣ — Όπως θέλετε. (Δίνει φωτιά στὴν Ἀλίντα) Λοιπόν, νὰ δῆτε πῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Εἶναι ἀσφαλῶς ἐξακριβωμένο ὅτι εἶμαι ὁ Ίωσίας Τέριγκτων καὶ ὅτι δὲν εἶμαι πεθαμένος, πρᾶγμα πού μπορῶ νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι δὲν μοῦ συνέβη ποτὲ ἔως τώρα.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Καὶ τὸ ὅποῖον δὲν εἶναι ἀπίθανον νὰ σᾶς συμβῆ ἂν ἐξακολουθήσετε νὰ παίζετε μαζί μας.

ΙΩΣΙΑΣ — Ψυχραιμία, νεαρέ μου κληρονόμε. Ἐ, βέβαια ὁμολογῶ ὅτι καὶ σὲ μένα ἂν εἶχαν παίξει αὐτὸ τὸ μικρὸ παιχνίδι,

θά ἤμουν λίγο πειραγμένος.

ΛΑΙΝΤΑ — "Α, τὸ λέτε μικρὸ παιχνίδι ἐσεῖς αὐτό;

ΙΩΣΙΑΣ — "Ἄν σᾶς κἀνὴ εὐχαρίστηση ἄς τὸ ποῦμε μεγάλο, κυρία μου. Δὲν ἔχω καμμιάν ἀντίρρηση.

ΛΑΙΝΤΑ — Φυσικά! "Ἦρθατε νὰ παίξετε μαζί μας. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρῃ ἕναν ἄνθρωπο σὰν καὶ σᾶς ὅταν παίξῃ μὲ δυὸ ἀσήμαντες ὑπάρξεις ὅπως ἐμεῖς. Στοιχηματίζω ὅτι εἴσαστε εὐχαριστημένος γι' αὐτὴ τὴν κακοήθεια, ποὺ ἐσεῖς τὴν λέτε ἐπεικῶς φάρσα.

ΙΩΣΙΑΣ — "Ἐνθουσιασμένος! Μὲ τὴν διαφορὰ ὅτι δὲν εἶναι οὔτε κακοήθεια, οὔτε φάρσα. Εἶναι μιὰ θεωρία ποὺ δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς ἐξηγήσω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τότε διερωτῶμαι ποῖός εἶναι ὁ λόγος ποὺ σᾶς ἔκανε νᾶρθετε νὰ μᾶς ἐνοχλήσετε, κ. Τέριγκτων.

ΙΩΣΙΑΣ — Κι αὐτὸν θὰ τὸν μάθετε. (Ἀποφασιστικά) Μοῦ χρειάζεται κάτι ἀκόμα ἀπὸ σᾶς.

ΛΑΙΝΤΑ — (Εἰρωνικά) Μήπως καμμιά καινούργια φάρσα;

ΙΩΣΙΑΣ — "Ὁχι, μιὰ πρόταση. (Κάθεται νοηελικά) "Ἀκοῦστε. Αὐτὴ ἡ ἱστορία σήμερα δημιουργήσε ἕνα ζευγάρι ποὺ παντρεύτηκε συμβατικά, χωρὶς ἔρωτα, μὲ μόνον σκοπὸ ν' ἀποκτήσῃ τίς λίρες μου.

ΛΑΙΝΤΑ — Σ' αὐτὴν τὴν τελευταία λεπτομέρεια πέφτετε ἔξω, κ. Ἰωσία Τέριγκτων. Γιατὶ τὸ ζευγάρι δὲν εἶναι συμβατικά ἐνωμένο, εἶναι ἐρωτευμένα ἐνωμένο.

ΙΩΣΙΑΣ — (Εἰρωνικά) Λέτε;

ΛΑΙΝΤΑ — (Εἰρωνικά) "Ἀμφιβάλλετε;

ΙΩΣΙΑΣ — Θὰ σᾶς ἀποδείξω ὅτι δὲν ἀμφιβάλλω καθόλου. "Ἀκριβῶς γι' αὐτὸ βρίσκομαι ἐδῶ. Γιὰ νὰ σᾶς πείσω ὅτι παντρεύτηκατε ὄχι ἀπὸ ἔρωτα, μὰ ἀπὸ συμφέρον. Αὐτὸ μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ συμπληρώσω τὸ πείραμά μου.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μήπως σκοπεύετε νὰ μᾶς ὑποσχεθῆτε πάλι μερικὰ ἑκατομμύρια λίρες; Αὐτὴ τὴ φορά δὲν θὰ πετύχετε, γιατί ξέρουμε ὅτι τὰ λεπτὰ δὲν ὑπάρχουν.

- ΙΩΣΙΑΣ** — Τὰ λεπτὰ ὑπάρχουν! (Γενική κατάπληξη, σιγή).
- ΛΑΙΝΤΑ** — Κι ἤρθατε πάλι νὰ μᾶς ἀγοράσετε κ. Τέριγκτων; (Εἰρωνικά).
- ΙΩΣΙΑΣ** — Ὅχι ἀκριβῶς, κυρία μου. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα τσέκ). Ἐδῶ ἔχω ἓνα τσέκ ἀπὸ δύο ἑκατομμύρια λίρες, εἶναι ἀπόλυτα γνήσιο. Μπορεῖτε νὰ τὸ ἐλέγξετε.
- ΛΑΙΝΤΑ** — Καὶ σκοπεύετε νὰ μᾶς προσφέρετε αὐτὸ τὸ τσέκ; (*Αγρία) Τί θάπρεπε νὰ σᾶς πουλήσουμε γι' αὐτό, κ. Τέριγκτων;
- ΑΝΤΡΕΑΣ** — Δὲν πιστεύω αὐτὴ τῆ φορά νᾶχετε τὴν ἀξίωση νὰ γίνω ἱεραπόστολος;
- ΙΩΣΙΑΣ** — Ὅχι, αὐτὸ δὲν θὰ ὠφελοῦσε σὲ τίποτα. Ἐκεῖνο ποῦ θέλω ἀπὸ σᾶς εἶναι τὸ ἐξῆς. Πιστεύετε ὅτι εἴσαστε πραγματικά ἐρωτευμένοι. Για νὰ ἀποκτήσετε αὐτὸ (Δείχνει τὸ τσέκ) δὲν ἔχετε παρὰ νὰ χωρίσετε. Νὰ χωρίσετε γιὰ πάντα.
- ΛΑΙΝΤΑ** — (*Ἐξω φρενῶν) Κανάγια! Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ παιχνίδι σας;
- ΙΩΣΙΑΣ** — (Ψύχραιμα) Πρέπει νὰ ὀλοκληρώσω τὸ πείραμά μου, κυρία. Ὡς τώρα ἀπέδειξα ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ἠλιθιότητα βασίζεται στὸ συμφέρον. Ἔσεῖς ἔρχεσθε νὰ μοῦ ἀνατρέψετε τὴν θεωρία μου. Λέτε ὅτι σᾶς ἐνώνει ὁ ἔρωτας. Ἄν χωρίσετε θ' ἀποδείξω ὅτι ὁ ἔρωτας εἶναι μιὰ ἠλιθιότης ποῦ ὑποχωρεῖ μπροστὰ στὸ συμφέρον.
- ΛΑΙΝΤΑ** — Κι ἔρχεσθε μ' αὐτὸν τὸν πρόστυχο τρόπο, προτεινόντας τὰ λεπτὰ σας γιὰ νὰ μᾶς χωρίσετε;
- ΙΩΣΙΑΣ** — Ἄκριβῶς;
- ΛΑΙΝΤΑ** — (Τοῦ δίνει τὸ τσέκ) Πάρτε πίσω τὰ λεπτὰ σας, κ. Τέριγκτων! Δὲν μᾶς χρειάζονται! Οὔτε οἱ θεωρίες σας μᾶς χρειάζονται! Εἴσατε καὶ σεῖς ἀπὸ κείνους τοὺς κακομαθημένους ἀγγλικανούς ποῦ ἀγοράζουνε τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα. Ἀπὸ κείνους ποῦ νομίζουνε ὅτι μὲ τὰ λεπτὰ τοὺς ἔχουνε τὸ δικαίωμα νὰ ἐξευτελίζουνε τοὺς φτωχοὺς. Ἐμεῖς εἴμαστε φτωχοί, κ. Τέριγκτων! Για σᾶς εἴμαστε τιποτένεις ὑπάρξεις ποῦ δὲν ἔχουμε κανένα δικαίωμα στὴν εὐτυχία. Ἔσεῖς μπορεῖτε ν' ἀγοράζετε τὸ κάθε τί. Τὴν χαρὰ μας,

τὴν ἀγάπη μας, τοὺς πόθους μας. Ἐμεῖς πρέπει νὰ δουλεύουμε γιὰ νὰ κερδίζετε σεῖς. Νὰ ὑποφέρουμε γιὰ νὰ χαίρεσθε σεῖς. Νὰ προσφέρουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας γιὰ νὰ τοὺς ποδοπατᾶτε σεῖς. Νομίζετε πὼς πρέπει νὰ σκῦβουμε δουλικά μπροστὰ στὶς ἐπιθυμίες σας καὶ νὰ σᾶς πουλάμε τὰ ὄνειρά μας καὶ τὰ κορμιά μας. Δὲν πουλάμε τὰ κορμιά μας, κ. Τέριγκτων, ἀφήστε μας νὰ ζήσουμε φτωχοὶ, ἀγνοὶ καὶ μόνοι. Καὶ κρατᾶτε τὸ χρυσάφι σας γιὰ τοὺς ὁμοίους σας. Δὲν μᾶς χρειάζεται.

ΙΩΣΙΑΣ — (Ποῦ μένει στὴν ἀρχὴ ἐκπληκτος, ὕστερα σιγά-σιγά συνέρχεται καὶ παίρνει τὸ εἰρωνικὸ ὄφος του. Μόλις ἡ Ἄλιντα τελειώση, χειροκροτεῖ εὐγενικά) Μπράβο! Περὶφημο! Νόμισα ὅτι ἀκούγα λόγῳ τοῦ Νταντόν! (Γυρίζει πρὸς τὸν Ἄντρεα) Εἶναι καὶ ἡ δική σας ἀπόφαση αὐτὴ κ. Ντενιέ; (Σιγῇ μικρῇ) Δὲν μιλάτε; Αὐτὸ μὲ γεμίζει ἐλπίδες! Ὁ! Δὲν ἐπιμένω νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἀμέσως. (Κυτᾶ τὸ μπρασελέ του) Σᾶς δίνω πέντε λεπτὰ καιρὸ. Ἐλπίζω νὰ μὴν χρειασθῶν περισσότερα γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ συνεννοηθῆτε. (Σηκώνεται) Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ περιμένω στὸ χῶλ;

ΑΛΙΝΤΑ — Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κάνετε αὐτὸν τὸν κόπο.

ΙΩΣΙΑΣ — Ἔσεῖς, τί λέτε κύριε; Νὰ περιμένω;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νὰ περιμένετε, τέλος πάντων. Δὲν ἔχουμε νὰ χάσουμε καὶ τίποτα!

(Ὁ Τέριγκτων ρίχνει βλέμμα θριαμβευτικὸ στὴν Ἄλιντα καὶ ὑποκλίνεται).

ΙΩΣΙΑΣ — Πέντε λεπτὰ! (Φεύγει).

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Εύθυμα) "Ε, λοιπόν, αυτός ὁ Τέριγκτων εἶναι πολὺ διασκεδαστικὸς ἄνθρωπος!

ΛΑΙΝΤΑ — (Λίγο πειραγμένη) Ἄπορῶ γιατί δὲν τὸν ἐδιώξες ἀμέσως!

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Ε, ἀγαπητή μου, ὅταν σὲ περιμένουνε στὸ χῶλ δύο ἑκατομμύρια λίρες, ποὺ φτάνει νὰ πῆς ἕνα μικρὸ ναι γιὰ νὰ τὶς βάλῃς στὴν τσέπη, δὲν σοῦ κάνει καρδιά νὰ τὶς διώξεις!

ΛΑΙΝΤΑ — Κι ὁ ἔρωτας Ἄντρέα; Ὁ γάμος μας;

ΑΝΤΡΕΑΣ — "Ε, βέβαια, ὁ ἔρωτας... δὲν λέω... εἶναι μιὰ περίφημη ἐφεύρεση, ἀλλὰ πῶς νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, κοινή. Ὁλος ὁ κόσμος ἐρωτεύεται. Οἱ ἠλεκτρολόγοι, οἱ σκαντζόχοιροι, οἱ διάκοι. Ἐνῶ δύο ἑκατομμύρια λίρες, δὲν τὶς ἔχει ὅλος ὁ κόσμος.

ΛΑΙΝΤΑ — Καὶ ἡ εὐτυχία μας, Ἄντρέα; Τὸ φτωχὸ μικρὸ σπιτάκι καὶ ἡ φτωχὴ ζεστὴ σούπα;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἡ σούπα μοῦ βαραίνει τὸ στομάχι, ὅσο γιὰ τὸ σπιτάκι, θὰ προτιμοῦσα ἕνα ποὺ νάχῃ περισσότερα κομφόρ.

ΛΑΙΝΤΑ — (Ἐπαναστατεῖ) Κατάλαβα! Εἶσαι καὶ σὺ ἔτοιμος νὰ πουληθῆς! Σὲ τραβάει ὁ μαγνήτης τῶν χρημάτων κι εἶσαι ἔτοιμος νὰ προδώσῃς τὴν ἀγάπη σου. Μικρὴ Ἰούδα, ποὺ θὰ μοῦ δώσῃς τὸ προδοτικὸ φιλὶ τοῦ χωρισμοῦ. Θάφε τὸν ἔρωτά σου μέσα στὶς λίρες! (Ἀγανακτεῖ) Μὰ δὲν ὑπάρχει λοιπὸν οὐτ' ἕνας ἄντρας στὸν κόσμο ν' ἀξίξῃ τὸν κόπο;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μὴ θυμῶνῃς, Ἄλιντα, ἀγάπη μου. Ἄφησε νὰ τὸ συζητήσουμε τὸ πρᾶγμα. Σκέψου τί σημαίνει ἕνα τέτοιο ποσόν. Δὲν θάχουμε πιά ἀνάγκη νὰ μείνουμε στὶς σοφίτες καὶ τὴν ἐξαμεθυλοτετραμίνῃ σ' ὀρκίζομαι νὰ μὴν τὴν πιάσω πιά στὸ στόμα μου. Θὰ ζοῦμε ἄνετα.

ΛΑΙΝΤΑ — Μακρὰ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Μποροῦμε ν' ἀλληλογραφοῦμε. Γιατί διάβολο τ' ἀνα-

καλύψανε τὰ ταχυδρομεία. Ἐσὺ θὰ πατᾶς σὲ παχειὰ χα-
λιά τῆς Μπουχάρας, θὰ φορᾶς κινέζικα μεταξωτὰ καὶ
μπριλλάντια ποῦ διαφέρουν ἀπὸ τὰ ρεβύθια γιατί δὲν μπο-
ρεῖς νὰ τὰ μαγειρέψης!

ΛΑΙΝΤΑ — (Μελαγχολικὰ) Καὶ θὰ λείπης ἀπὸ τὴν ζωὴ μου ἐσὺ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐγὼ θάχω ἓνα μπαστούνι καὶ θὰ κάνω κύκλους στὸν
ἀέρα, ὅπως ὄλοι οἱ κομφεσύμενοι. Θὰ τρώγω στοῦ Γκα-
σπάρ ταρτίνες μὲ φράουλα. Στὸ βάθος δηλαδὴ εἶναι νὰ χτυ-
πιέσαι ἀπὸ τὰ γέλια ὅταν ἔχης λεφτά.

ΛΑΙΝΤΑ — Νόμισα ὅτι κοντὰ σου θάβρισκα ἓνα λιμάνι γιὰ νὰ ξε-
κουράσω τὴν ἄτυχη βαρκούλα τῆς ζωῆς μου, φτωχὴ καὶ
εὐτυχισμένη. Νὰ ἓνα ὄνειρο ποῦ ἦταν ὁμορφώτερο ἀπὸ τὰ
πλούτη αὐτοῦ τοῦ σατανᾶ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τί τὰ θέλεις τὰ λόγια, μικρὴ μου Ἀλίντα. Δὲν εἶναι
τὰ λόγια ποῦ μᾶς κάνουνε νὰ φαινόμεσθε μεγάλοι. Εἶναι
τὰ ἔργα! (Κάνει νὰ φύγη πρὸς τὴν πόρτα).

ΛΑΙΝΤΑ — (Μὲ ἀγωνία) Ποῦ πᾶς;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Νὰ ἐτοιμάσω τὴν βαλίτσα μου!

ΛΑΙΝΤΑ — (Τὸν κρατᾷ) Μὴν φύγης Ἀντρέα. Μὴ! Θὰ παλαιψομε.
Εἶμαι ἱκανὴ νὰ ματώσω τὰ νύχια μου πολεμώντας κοντὰ
σου! (Ὁ Ἀντρέας ξεφεύγει καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα)
Μὴ φύγης, Ἀντρέα. Μὴ φύγης! (Σωριάζεται στὴν πολυ-
θρόνα καὶ κλαίει. Δυὸ τρεῖς στιγμὲς. Στὸ κατώφλι τῆς πόρ-
τας προβάλλει ἀπαθὴς, εἰρωνικὸς μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεί-
λη ὁ Ἰωσίας Τέριγκτων).

ΙΩΣΙΑΣ + (Κυτᾶ τὸ μπρασελέ του) Τὰ πέντε λεπτὰ πέρασαν.
(Ἡ Ἄλιντα δὲν ἀπαντᾷ. Ὁ Τέριγκτων πηγαίνει κοντά της)
Κλαῖτε;

ΛΑΙΝΤΑ — (Σηκώνει τὸ κεφάλι της, μὲ προσπάθεια σταματᾷ
τοὺς λυγμούς της καὶ τὸν ἀτενίζει ἄγρια) Κερδίσατε, κύριε!

ΙΩΣΙΑΣ — ὦ, ἤμουν βέβαιος γι' αὐτό! Καὶ μ' ὅλο τοῦτο θὰ μοῦ
ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συγχαρῶ, κυρία μου. Σταθήκατε πάνω
ἀπὸ τὸν ἔρωτα. Εἶναι κι αὐτὸ μιὰ νίκη!

ΛΑΙΝΤΑ — (Μὲ θυμωμένη ἀξιοπρέπεια) Πάψτε νὰ μὲ βασανίζε-
τε, κύριε. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ποὺ στάθηκα πάνω ἀπὸ τὸν ἔρω-
τα. Ἐγὼ εἶμαι γυναίκα καὶ οἱ γυναῖκες εἶναι εὐτυχισμένες
ὄχι ὅταν νικᾶνε, μὰ ὅταν νικῶνται ἀπὸ τὸν ἔρωτα.

ΙΩΣΙΑΣ — Νὰ σᾶς δώσω τὸ τσέκ;

ΛΑΙΝΤΑ — Ὅχι σὲ μένα, σὲ κείνον! Ἐκεῖνος τὸ ἀξίζει.

ΙΩΣΙΑΣ — Ἔστω! (Τὴν κυτᾶζει) Δὲν ἀξίζει νὰ λυπόσαστε. Εἶναι
τόσο ἡλίθια ἢ ἐρωτικὴ λύπη. Σὲ λίγο θ' ἀρχίσῃ νὰ σβήνῃ
καὶ μιὰ καινούργια ἀγάπη θὰ φωτίσῃ τὶς μέρες σας.

ΛΑΙΝΤΑ — Ἀγαπήσατε ποτὲ ἐσεῖς;

ΙΩΣΙΑΣ — Ὅχι. Δὲν εἶχα καιρό.

ΛΑΙΝΤΑ — Τὸ φαντάστηκα. Δὲν μπορεῖτε νάχετε καιρὸ ἐσεῖς!
(Ἀπὸ τὴν πόρτα σέρνοντας μιὰ τεράστια βαλίτσα μπαίνει
πολὺ εὐθυμὸς ὁ Ἀντρέας).

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τελείωσε κι αὐτό! Ἡ βαλίτσα εἶναι ἔτοιμη.

ΙΩΣΙΑΣ — Μπράβο ἀγαπητέ μου. Βλέπω δὲν χάνετε τὸν καιρὸ σας
ἐσεῖς. Ἐλάτε νὰ σᾶς δώσω τὸ τσέκ.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τί νὰ τὸ κάνω;

ΙΩΣΙΑΣ — Μὰ δὲν πρόκειται νὰ φύγετε;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Φυσικά. Δὲν πρόκειται νὰ καθῆσω σ' ἓνα σπῆτι ποὺ
τὸ χρωστάω σ' ὄλους τοὺς τοκογλύφους τῆς περιφέρειας.

ΙΩΣΙΑΣ — Κατὰ συνέπειαν πρέπει νὰ σᾶς πληρώσω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἀφήστε τα, κ. Τέριγκτων. Θὰ χάσετε τὰ λεφτά σας.

(Ἀφήνει τὴν βαλίτσα δείχνει τὰ κάδρα) Βλέπετε αὐτὲς τὶς
δύο ἄδειες κορνίζες;

ΙΩΣΙΑΣ — Μὰ ναί, τὶς βλέπω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ἐκεῖ μέσα ἐπρόκειτο νὰ μποῦν τὰ πορτραῖτα μας.
Τῆς γυναίκας μου καὶ τὸ δικό μου. Θὰ ἦτανε μιὰ ὀραία
ἀρχὴ γιὰ οἰκογενειακὴ πινακοθήκη. Ἔσεῖς θὰ τὴν ὀνομά-
ζατε ἢ πινακοθήκη τῶν ἡλιθίων.

ΙΩΣΙΑΣ — Γιατί;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Γιατί μόνο ἡλίθιοι σὰν καὶ μᾶς τοὺς δύο θὰ πηγαί-
νανε νὰ κρεμαστοῦν ἐκεῖ μέσα. (Δείχνει τὴν βαλίτσα) Τώρα
βλέπετε κι αὐτὴ τὴν βαλίτσα;

ΙΩΣΙΑΣ — Τὴν βλέπω.

ΑΝΤΡΕΑΣ — Ξέρετε τί ἔχει μέσα, Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ. Μὴν στε-
νοχωριέστε. Ἔχει τὰ ροῦχα τὰ δικά μου καὶ τῆς γυναίκας
μου. Γιατί ἡ γυναίκα μου κι ἐγὼ φεύγουμε, κύριε Τέριγκτων.

ΛΑΙΝΤΑ — (Τρέχει χαρούμενα καὶ τὸν ἀγκαλιάζει) Ἀντρέα! Ἀγά-
πη μου!

ΙΩΣΙΑΣ — Μὰ καλὰ καὶ οἱ λίρες;

ΑΝΤΡΕΑΣ — Τὶς λίρες, φυλάχτε τὶς, νὰ σᾶς τὶς κάνουν ἀνδριάντα
γιὰ τὴν ἐφεύρεσή σας, ὅταν ἀποφασίσετε νὰ πεθάνετε καμ-
μιὰ φορὰ, κ. Τέριγκτων. Γιατί πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐπάνω
ἀπὸ τὶς λίρες σας, κι ἀπάνω ἀπὸ τὸ συμφέρον καὶ τὴν ἡλι-
θιότητα σας, ὑπάρχει κάτι ποῦ λέγεται ψυχὴ, κ. Τέριγκτων.
Κι ἡ ψυχὴ δὲν ἀγοράζεται μὲ κανένα εἶδος σ' αὐτὸ τὸν χέ-
σιμο.

ΛΑΙΝΤΑ — Ἀντρέα, σ' εὐχαριστῶ!

ΑΝΤΡΕΑΣ — Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μ' εὐχαριστῆς, ἀγαπούλα μου.
Ἔπρεπε νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ νὰ ξεθυμᾶνω. Καὶ τώρα
ἐμεῖς θὰ φύγουμε, κ. Τέριγκτων. Πᾶμε νὰ παλαίψουμε γιὰ
νὰ κερδίσουμε τὴν ζωὴ. Καὶ θὰ τὴν κερδίσουμε. Ὁρκίζομαι
νὰ μάθω σὲ δέκα λεπτὰ τὸν τύπο τῆς ἐξαμεθυλοτετραμίνης.

ΙΩΣΙΑΣ — (Τοὺς σταματᾷ) Μιὰ στιγμὴ. Εἶμαι τίμιος παίκτης.
Ἔχασα, πρέπει νὰ πληρώσω.

ΛΑΙΝΤΑ — Τί νὰ πληρώσετε;

ΙΩΣΙΑΣ — Νά πάω στην θέση μου.

ΛΑΙΝΤΑ — Ποῦ εἶναι ἡ θέση σας;

ΙΩΣΙΑΣ — (Δείχνει τὰ κάδρα) Ἐκεῖ ἐπάνω. Στὴν πινακοθήκη τῶν ἡλιθίων. (Φεύγει. Οἱ δυὸ τὸν παρακολουθοῦν, σὲ λίγο ἐμφανίζεται τοποθετημένος μέσα στὴν κορνίζα τοῦ ἐνὸς κάδρου).

ΑΝΤΡΕΑΣ — (Μιλώντας ἀπὸ κάτω) Νομίζω πὼς εἶναι ἡ θέση ποῦ σᾶς ἀρμόζει κύριε Τέριγκτων, ὕστερα ἀπὸ τὴν γκάφα σου, ἔμεινες ὁ μόνος ἡλίθιος σ' αὐτὴν τὴν ἱστορία.

ΙΩΣΙΑΣ — (Μέσα ἀπὸ τὸ κάδρο) Ὁ μόνος; Γιατὶ ὁ μόνος; Κι ὁ συγγραφέας; Ὅριστε παρακαλῶ, πάρτε τὴν θέση σας, κύριε!

ΑΥΛΑΙΑ

Τ ἔ λ ο ς

Σεπτέμβριος 1955

ΕΡΓΑ Ν. ΤΣΙΦΟΡΟΥ

1. Ἑλληνική μυθολογία
2. Μίλων Φιρίκης
3. Σταυροφορίες
4. Ἐμεῖς καὶ οἱ Φράγκοι
5. Τὰ ρεμάλια ἥρωες
6. Τὰ παιδιὰ τῆς πιάτσας
7. Παραμύθια πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελα
8. Ἡ πινακοθήκη τῶν ἡλιθίων
9. Τὰ παλιόπαιδα τ' ἀτίθασα
10. Ἄνθρωποι καὶ ἀνθρωπάκια
11. Ἑλληνική κρουαζιέρα
12. Ἡ Ἀθήνα σήμερα — Κρουαζιέρες
μέσα στὴν ἱστορία
13. Χρονογραφήματα
14. Ἱστορία τῆς Ἀγγλίας
15. Ἱστορία τῆς Γαλλίας
16. Ἱστορία τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν
17. Ἡ Ἱστορία τῆς Ἀθήνας
18. Βιβλικά χαμόγελα
19. Ὁμορφὴ Θεσσαλονίκη
20. Στὴ β τὸ χαρούμενο κάθαρμα
21. Μυστικὲς ἐταιρίες
22. Ὁ Γκιούλιβερ στὴ χώρα τῶν Γιγάντων
Ὁ Γκιούλιβερ στὴ χώρα τῶν Νάνων
23. Ἡ γυναίκα κουρσάρου
24. Διηγήματα
25. Τὸ τυχερό μου ἀστέρι
26. Θεότρελα ρεπορτάζ
27. Ὁ κόσμος κι ὁ κοσμάκης